

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1918

1. szám - 1918 január 1
URUNK SZÜLETÉSÉNEK DÁTUMA - 2
2. szám - 1918 február 1
SZÉTTÉKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL - 10
3. szám - 1918 március 1
BEKÖSZÖNTÖTT AZ "ARANYKORSZAK" - 18
4. szám - 1918 április 1
A GYÁSZÜNNEPÉLY - 26
5. szám - 1918 május 1
AZ UR GÁRDA KATONÁINAK HITHARCAI - 34
6. szám - 1918 június 1
JÉZUS, AZ IGAZ SZŐLŐTŐ - 42
7. szám - 1918 július 1
A DÉMONOKRÓL - 50
8. szám - 1918 augusztus 1
ILYÉS ÉS ELIZEUS KÜLÖNÖS TAPASZTALATAI - 58
9. szám - 1918 szeptember 1
A MENNYORSZÁG KULCSAI - 66
10. szám - 1918 október 1
A MEGKISÉRTETT ÉS MEGPRÓBÁLT NÉP - 76
11. szám - 1918 november 1
SÁMSON TRAGÉDIÁJA - 84
12. szám - 1918 december 1
EGY UJ KIRÁLY - 92

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfogvatkozásnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszintelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltáságotok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségen és szorgalmasan vigyáznék annak megfigyására, mit szólna nekem az Ur és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Ur és mondván: Ird meg e látást tettekes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”

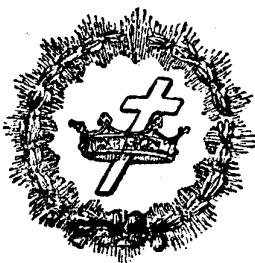
(Habakuk 2: 1.)

Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásádj mindenekért.

„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

Urunk születésének dátuma.

Kivonat a II. kötetből.

Az egyház hatodik századában kezdődött az Urunk születésétől való időszámítás, vagyis az Ur esztendejének megállapítása a Cyrus, perzsakirály első esztendejétől számított — 536-ik esztendőben. E dátumot az „Ur évé”-nek nevezte és „Annum Domini” latin jelentéséről A. D. betűkkel jelezte,

melyet máig is használnak. Jól vagy rosszúl helyezték el ezt az esztendőt, közömbös a fent ismertetett időszámításra nézve, amely azt mondja, hogy az Ádám teremtésétől számított 6000 esztendő az Ur 1872-ik esztendejében végződött; mert az Ur esztendejének jelzett esztendőtől számítva ezer-nyolcszázhetvenkét esztendő telt el, a Cyrus első esztendeje pedig ötszázharminchat esztendővel volt az Urnak ezen esztendeje előtt, akár volt ez az Ur születési esztendeje, akár nem.

A tudósok megállapodás szerint azt vallják, hogy az Ur esztendeje épen négy esztendővel hibás, hogy t. i. az Ur négy esztendővel született előbb az Ur esztendejének nevezett esztendőnél, vagyis K. e. 4-ben. Ezt az elméletet a biblia közönséges fordításának kiadói is követték. De mi nem fogadhatjuk el a K. e. 4-ik esztendőt az Ur születése esztendejének. Ellenkezőleg azt állítjuk, hogy az Ur csak egy évvel és három hónappal született a mi időszámításunk előtt, t. i. a K. e. 2-ik év októberében.

Azokat, akik azt állítják, hogy az Ur esztendejét négy esztendővel korábbra kell helyezni, hogy az Ur születését pontosan jelölje, az a szándék vezérli, hogy összhangot teremtsenek Josephus zsidó történetíró némely állításával Nagy Heródes uralkodásának hosszúsága tekintetében. Egyik állítása szerint Heródes három esztendővel halt meg az Ur esztendejének számított esztendő előtt.

Ha ez igaz volna, akkor ez mindenesetre azt bizonyítaná, hogy az Ur K. e. a 4-ik esztendőben született. Mert ez volt az a Heródes, aki elrendelte a bethlehemi csecsemők megölését, kik közül Jézus megmenekedett. (Máté 2: 14—16.) De vajjon megbízható-e Josephusnak ez az állítása? Igaz-e, hogy Heródes négy esztendővel az Ur esztendeje előtt halt meg? A mi feleletünk ez, hogy Josephus egymaga nem elég tekintély ily fontos döntésre, mert általános elfogadás szerint olyanak ismeretes, mint aki pontatlan a dátumok közlésében.

De a fenti nézet győzedelmeskedett: általánosan elfogadták a K. e. 4-ik esztendőt és a történeli eseményeket és dátumokat odacsavarták, hogy alkalmasak legyenek ennek az elméletnek a támogatására. Arra nézve, hogy a K. e. 4-ik esztendő a helyes dátum, többfeltételezett érv között van egy holdfogyatkozás is, melyről Josephus azt állítja, hogy kevéssel Heródes halála előtt történt. Minden, amit erről a holdfogyatkozásról tudunk, ennyi: Heródes egy nagy aranyaszt helyezett a templom kapuja fölé. Két előkelő zsidó ember, Mátyás és Judás, rábeszéltek néhány fiatal embert, hogy tépjék le onnan. Az ifjak úgy is cselekedtek, mire letartóztatták és kivégezték őket. A dolog magyarázatául Josephus elbeszéli, hogy ebben az időben volt egy másik Mátyás is, főpap, aki nem volt a lázadásba belekeveredve. Majd hozzáfűzi: „De Heródes megfosztotta ezt a Mátyást is a főpapi méltóságtól, azt a Mátyást pedig, ki a lázadást keltette, társaival együtt elevenen megégette. És ezen az éjszakán volt a holdfogyatkozás.” Ezt az eseményt úgy beszéli el Josephus, mint Heródes utolsó cselekedetei közül valót s azzal, hogy az esemény dátumát az említett holdfogyatkozással jelzi, olyan dátumot közöl, mely megegyezhetnék a K. e. 4-ik esztendővel.

Mivel azonban olykor-olykor négy holdfogyatkozás is előfordulhat egy esztendő-

ben, nyilvánvaló, hogy egészen különös körülményektől eltekintve, egy ilyen természetű esemény mit sem bizonyít. Ott, ahol az éjszaka, az év és az elsötétülés tartama mind megvannak adva, ilyen adat a dátumok megállapításában nagyfontosságú. Ám a tárgyalt esetben semmi ilyen részletezés nem történik. Következésképp időszámítás tekintetében a holdfogyatkozás e helyütt semmit sem bizonyít. Josephus egy bőjtöt is említ, melyet a tárgyalt eseményt megelőzőleg tartottak. De hogy miféle bőjtöt és mennyivel az esemény előtt, azt nem említi.

Történet szerint K. e. 4-ben csak egy holdfogyatkozás volt, míg K. e. 1-ben három. A K. e. 4-beli holdfogyatkozás részleges volt vagyis csak fele része volt a holdnak elsötétedve. Ellenben a K. e. 1-beliek teljes holdfogyatkozások voltak, vagyis a hold egészen elsötétedett és pedig hosszabb időre, miáltal az eseménynek feltűnőbb voltát eredményezte. Ha tehát a holdfogyatkozás elméletének van egyáltalán jelentősége, az nem a korábbi dátumok, vagyis a K. e. 4-ik esztendőnek kedvez.

Szerencsétlenségre Heródes halálát egyetlen megbízható történetíró sem közli. Josephus ugyan a maga történeti munkájában jelzi, a fontosabb korszakokat s néhány esemény dátumát, de ezek az adatok mind megbízhatatlanok. Némely adata azt tanítja, hogy Heródes K. e. 4-ben halt meg, viszont más adatok összeegyeztethetetlenek ezzel a tanítással. Egy helyt pl. azt állítja, hogy Heródes halála 70 éves korában következett be. Viszont K. e. 47-ben lett Galilea kormányzója s erre nézve azt mondja Josephus, hogy 25 éves volt Heródes. Ez esetben azonban K. e. 72-ben kellett volna születnie, 70 éves korában bekövetkezett halálának pedig K. e. 2-re és nem 4-re kellett volna esnie.

Most közölni fogjuk ebben a kérdésben a Szentírás adatait, amelyek inkább megegyeznek az elfogadott időszámítással s bizonyítják, hogy Urunk születése csak egy évvel és három hónappal történt előbb a K. u. 1-ső év januárjától. És pedig:

A mi Urunk szolgálata három és fél évig tartott. A hatvankilenc jelképes esztendő-hét (Dán. 9: 24—27) egészen megkereszteléséig és Messiássá kenéséig nyulott és itt kezdődött izrael kegyelmének hetedik hete (hét esztendő). Ennek a hetedik hétnek a közepén szakadt el Ő a halálban — három és fél évre papságának megkezdése után. Amint tudjuk, a páska idején feszítették keresztre, április elseje körül, mind egy, melyik esztendőben. Szolgálatának három és fél esztendeje tehát, mely áprilisban végződött, szükségképpen októberben vette kezdetét, egészen közömbös, melyik esztendőben Valamelyik esztendő októberé-

nek kellett tehát lennie születése hónapjának, mert nem halogatta papságának elkezdését, mihelyt harminc esztendő lett s a törvény szerint (amelyben született s amelynek engedelmeskedett) nem kezdhette meg harminc esztendő kora előtt. Olvaszuk is: „Most már, hogy Jézus harminc esztendő korába lépett, jön.”

Keresztelő János hat hónappal volt idősebb, mint Urunk. (Lukács 1: 26, 36.) Ennélfogva kellő korusága (harminc éves a törvény szerint Mózes IV. könyve 4: 3; Lukács 3: 23) és prédikálása hat hónappal kezdődött Urunk kellő korusága és szolgálata előtt. János szolgálatának kezdete világosan meg van adva, mint Tiberius Caesar, Róma harmadik császára uralkodásának harmadik esztendeje. (Luk. 3: 1.) Ez pontosan megállapított dátum, melyben nem lehet kételkedni. Tiberius akkor lett császárrá, mikor Augustus Caesar meghalt, Róma alapításának 767-ik évében, mely az Ur 14-ik esztendejének felel meg.

De a Josephusnak Herodesre vonatkozó pontatlan állításaitól megzavart adatok, melyek Jézus születését a K. e. 4-ik évre helyezik, csak azért, hogy a Josephussal egyezzek, összeütközésbe kerülnek a Lukácstól szolgáltatott világos adattal s ezért megkísérlik ezt is összeegyeztetni a K. e. 4-ik év elméletével. Hogy céljukat elérjék, azt vitatják, hogy Tiberius hatalmát három vagy négy esztendővel hamarabb kezdte gyakorolni, mint ahogy Augustus meghalt, tehát mielőtt még végérvényesen császárnak tétetett. Ugy vélik, hogy uralkodása valószínűen ettől a korábbi dátumtól számítattott.

De az ilyen feltevések elvesztik minden alapjukat, mihelyt valaki a történet lapjain kezdő nyomozni a kérdést. Az igaz, hogy Tiberiust roppant magas polcra emelte Augustus, de ez nem négy esztendővel történt Augustus halála előtt, mint állítják, hanem tíz esztendővel, az Ur 4-ik esztendejében. Ez a ráruházott hatalom pedig csak olyan volt, milyent mások is élveztek előtte. A szó semmi értelmében sem volt ez császári hatalom, és semmiképpen sem mondható, hogy uralkodása ekkor kezdődött: csak valószínű örökös számba ment. Még a legtulzóbb kifejezéssel sem lehet mondanivaló, hogy uralkodása Augustus halála előtt kezdődött s hogy ekkor, az Ur 4-ik esztendejében lett volna meg méltóságába való iktatása a római tanács által.

A történelem azt mondja: „A császár, akinek hajlott korában segítő társra volt szüksége, örökébe fogadta Tiberiust, K. u. 4-ben és megújította hatalmát.” Rees' Cyclopaedia. Tiberius.

„Maga Augustus úgy határozta, hogy hatalmának egy részét reá, Tiberiusra ru-

házza. Ez a formális hatalomra emelés Tiberiust ugyanarra a fokra helyezte, melyet utolsó éveiben a veterán Agrippa élvezett s kétségtelenül általánosan úgy tekintették, mint lépcsőt a birodalom legfelső polcára való jutáshoz. Az öröklés terve mindent megmondóan előre jelezte: Tiberius rendeletet kapott, hogy elfoglalja helyét a tanács, a nép és hadsereg élén. Az egyidejűleg történt örökbefogadás dátuma Róma alapításának 757-ik esztendeje, vagyis a K. u. 4-ik esztendő.

Tehát döntő bizonyosságunk van amellett, hogy Tiberius Caesar uralkodásának első éve nem volt három és fél évvel Augustus halála előtt; hogy az említett méltóságok, melyek Augustus uralkodása alatt ruháztattak rá, tíz és nem négy esztendővel Augustus halála előtt adattak Tiberiusnak, tehát semmiesetre sem voltak császári méltóságok.

Lukács 3: 1-et ennél fogva nem szabad úgy tekintenünk, mint az Új Testamentumban közölt egyetlen bizonyítékot, hanem mint félreérthetetlen bizonyítékot. Senki sem fűzhet kétséget hozzá, aki alaposan vizsgálja. Tiberius K. u. 14-ben kezdett uralkodni. Uralkodásának tizenötödik éve tehát a K. u. 29-ik esztendő, amely esztendőben Lukács tanúsága szerint (3: 1 3) János elkezdte szolgálatát. Minthogy Urunk harmincadik születésnapja és szolgálatának kezdete októberben volt s minthogy János születésnapja és szolgálatának kezdete éppen hat hónappal volt korábban, ebből az következik, hogy János szolgálatát tavaszkor kezdte el, április elseje körül, mihelyt kellő koru lett. Mert Isten tervelt szándékai mindig pontos időben hajtatnak végre. Ha már most harminc éves volt K. u. 29-ben április elseje körül, következésképp K. e. 2-ben kellett születnie, április elseje körül. Jézus születésének pedig hat hónappal később, K. e. 2-re, október elseje tájára kellett esnie.

Hasonlóképpen erős bizonyosságunk van arra, hogy Jézus pénteken feszítettet keresztre, K. u. 33-ban, április 3-ikán. Az a tény, hogy a keresztre feszítés szorosan Niszán hó tizennegyedik napja után történt és hogy ez a dátum ritkán esik péntekre, de K. u. 33-ban úgy esett, oly lényegessé teszi ezt a dátumot, hogy maga Usher is, ki K. e. 4-et fogadja el, mint Jézus születésének dátumát, kénytelen volt elismerni, hogy a keresztfeszítés éve K. u. 33. Hasonlítsuk össze Usher adatait a biblia közönséges fordításában Lukács 5: 21-nél és Máté 2: 1-nél a Máté 27 és Lukács 23-nál lévő adatokkal. A keresztfeszítés dátuma a K. u. 33-ik év lévén, ebből az következik, hogy ha Jézus K. e. 4-ben született, ennél fogva 36 éves volt, amikor meghalt. Szol-

gálata pedig harmincadik évétől harminchat éves koráig éppen hat év lett volna. Ámde bizonyos, hogy Urunk szolgálata három és fél év volt. Ez az általánosan elfogadott tény pedig bizonyítva van Dániel próféciájával, mely szerint a Messiás Izrael kegyelme hetedik hetének a közepén szakasztott el.

Ilyképen ismételtet be van bizonyítva, hogy Jézus születése a közönséges időszámítás, azaz az Ur első esztendeje előtt három és fél hónappal volt. Mert szolgálata harminchárom és fél éves korában végződött. K. u. 33-ban, április harmadikán, születése dátumát úgy találjuk meg, ha a K. u. 33-ik év április 3-ikától visszafelé mérünk harminchárom és fél esztendőt. Harminckét év és három hónap K. u. 33 április előtt a K. e. 2-ik év október hónapja lesz, min az Ur Betlehemben való születésének dátuma. A zsidóktól akkoriban használt holdszámítás között a különbség mindössze csak néhány nap lenne, úgy, hogy nem vagyunk egész bizonyosak afelől, hogy a pontos nap nem lenne inkább szeptember 27-ike körül, míg K. e. 2 október 1-je hozzávetőleges pontos-ságu maradna. Kilenc hónapot visszafelé számítva, eljutunk K. e. 3 karácsonyáig, arra a dátumra mikor Urunk elhagyta a dicsőséget, melyet az Atyával birtokolt a világteremtése előtt és megkezdődött az emberi természet felvétele és az abba való beleváltozás. Valószínűnek látszik, hogy ez volt kezdete dec. 25-ikének, mint karácsonynapja megünneplésének. Némely egyháztörténeti író azt is vitatja, hogy karácsony napja eredetileg, mint Máriának, a Gábiel angyal részéről való hirdetés, emléknapja szenteltetett meg. (Lukács 1: 26.) Annyi bizonyos, hogy egy télközépi dátum nincs összhangban a Szentírás közlésével, mely szerint Urunk születésekor a pásztorok nyájaikkal a mezőn időztek.

Fel a szívekkel csüggedt zarándokok,
Félelmeteket bocsássátok szélnek;
Aki meghalt a Kálvária csúcsán,
Uralmát hozza már az ezer évnek!

Ezer esztendő! Föld dicső jövője!
Ez a vigságos nap, mely fénnel támad;
Sion ragyogó, dicső reggele,
Mit a próféták rég előre láttak.

Óh jövőndölj jót az egész világnak,
Mondd, hogy a nyugvás immár közeleg!
Hogy ezer évig tart jubileumunk,
S felkelnek az elnyomott nemzetek!

Mit árt, ha reggel kék ég boltozatját,
Pillanatra eltakarja felhő?
Int az ezer év dicsőséges fénye,
S a megígért nap biborosan feljő!

Az aratás még nem záródott...

Némelyikünk egész határozottan gondolta, hogy az aratási idő már záródott. Azonban várakozásaink dacára sem szabad figyelmen kívül hagynunk bizonyos tényeket. Mert tény, hogy az aratási munka dicsőségesen halad előre tovább. A dolgok jelen mérlegelése szerint ítélve, úgy tűnik fel, hogy tekintélyes munka van még elvégzendő. Ez azonban nem hogy csüggesztene bennünket, — sőt felbátorít és fokozottabb munkára buzdít. Igen örvendünk azon, hogy Isten kegyelme eljut még mások szívébe, és megáldja őket is, miképen minket megáldott. Felette örvendünk, hogy még jönnek egyesek naponként Isten áldásos társaságába a frigykötés által, és bizonyosságát szolgáltatják annak, hogy Szentlélektől fogamzottak. Látván buzgalmukat örvendünk és együttesen ujjongunk afelett, hogy velünk együtt ők is részesülnek a dicső alkalomban — hivatalokat és választásokat megerősíteni, miközben igyekeznek elérni oly jellemet, melyet tanulunk becsülni napról-napra, mert a „több mint győzedelmesek”-től e jellem a leglényegesebb és legfőbb követelmény. A „több mint győzedelmesek” Isten szerelmes fiának kell képmásaivá legyenek. Igaz, hogy nagyon örvendtünk volna ha már a függöny túl oldalán folytathattuk volna munkánkat; — de felettebb örvendünk azon, hogy a munkát még folytathatjuk ez oldalon is, miután hogy ez az Isten akarata a mi javunkra.

Eleinte hajlandók voltunk feltételezni, hogy záródott az aratási munka 1914 októberében, — és hogy a jelenlegi munka csak pótaratás avégre, hogy a kiesetteket pótolja, de a tények nem ezt látszanak bizonyítani. A munka előrehaladása, — valamint azok számaránya, kik azóta az igazsághoz jöttek, és megmenekedve a világtól az Isten csűrbe való befogadás által — ahoz tehát igen nagy, hogy utánszüretelésnek volna nevezhető, valószínűleg része a rendes aratásnak. Azonkívül Ilyés és Elizeus, mint zárótípusok mindinkább arról győznek meg. Mindjobban világosodik meg előttünk, hogy a Jordán vizének Ilyés által való megütése, minek következtében a vizek kétfelé vál-

tak, hatalmas munkát ábrázol, mely látszólag a közel jövőben teljeseedik. Hogy Ilyés köpenyének egybegöngyölése, mely hatalmat jelképez, — mit jelent és hogy mennyi időt fog igényelni, míg az ütésre összegyűtetnek az erők? nem tudjuk. Várunk, vigyáznunk kell, és megtennünk a magunk részét. Az is bizonytalan, hogy a vizek megütése mennyi időt fog igényelni; ugyszintén bizonytalan, hogy a népek mikor választatnak kétfelé az igazság által

Bár elismerjük azt is, hogy ily nagy munka is véghez vihető igen rövid időn belül is Isten áldásos vezetése alatt, még sem várhatjuk e munka következményeinek lefolyását három éven belül. Azonban nem szabjuk meg az idő hosszát, mivel nem ismerünk reá vonatkozó bibliai képet. Ilyés és Elizeus sem küldettek megszabott helyre, mi után a Jordánhoz értek. E tekintetben csak véleményünket közöljük, mikor azt mondjuk, hogy előttünk még nagy munka van és nem ismerjük, hogy hogyan volna elvégezhető ez három éven belül.

A Jordán megütése, — a népek két pártra szakadása után, az igazság hirdetése és Ilyés köpenyének hatalma által csakhamar megtörténik az igaz egyház két részre oszlása. Nem sok idő alatt teljesen megtetszik, az „Ilyés — a kicsiny sereg osztály” világosan (megkülönböztetően) elválasztva a „nagy sokaság” osztálytól. Gondoljuk meg, hogy az elválasztás tüzes szekér által történik, vagyis valamilyen szigorú megpróbáltatás által, melybe azonnal bele kerül a kiválasztott osztály, míg az Elizeus osztály, az üldözések elől hátra húzódik. — bár nem tér vissza a bűnbe, sem meg nem tagadja az Urat. Kevés idő multával aztán a „forgószél” előidézi az Ilyés osztály elválását.

A pogányok ideje határozottan záródott...

Az teljesen világos előttünk, hogy azon próféciai idő, melyet mint „pogány idők”-et ismerünk, időszámításilag záródott 1914 októberében. Az a tény pedig, hogy a nemzetek felett a harag napja akkor kezdődött, kitetszően jellegzi várakozásunk teljesülé-

sét. Bizonyos idő sorozaton át a nemzetek részére uralombérlet engedélyeztetett. De miután ez az idő már záródott, és az esedékes állapot bekövetkezett, most a kilakoltatás munkája teljesül. A harag, a háboru szelei szabadon bocsájtattak és nagy kárt okoznak az egész világon, meggyengítik Európa királyságait, úgy pénzügyileg, mint emberanyag dolgában igen nagy mértékben.

Hogy még meddig fog tartani a háboru kicsoda mondhatná meg? Az összes hadakozó felek felfuvalkodtak, gőgösek és nagy az önbizalmuk. A megalázás, melyről az Írás beszél, még nem teljesült, tehát igen lehetséges, hogy a háboru még jó ideig fog tartani, mindaddig, míg a nemzetek megaláztatnak és meggyengíttetnek elégségesen, mindaddig míg kívánni fogják a békességet. Ezt megelőzően az elégedetlenség rémitően felemeli a fejét, az uralmak a névleges szervezetekkel még szorosabban egybefűződnek és kölcsönösen támaszt és otalmat keresnek egymásban. Csak azután várhatjuk a szellemi „Babillon” összeroppanását, mert mindez a zendülés nagy földrengését idézi elő. ... „Lőn nagy földindulás, melyhez hasonló soha nem volt, mióta az emberek a földön laknak, tudniillik ilyen nagy földindulás.” Jel. 16 : 18. Bibliai értelmünk szerint mindez elvezet tehát a nagy összeroppanáshoz, melyben elégnek a jelen alkotmányok, t. i. az emberi szenvedélyek tüzeiben. És miután teljesen elenyészett a pogányok uralma, amint az előre határozva volt az isteni tervben — megnyilvánul a Messiás királysága, hogy az egész világot megáldja, és megtetszik, hogy „ez kívánsága minden népnek.” (Ággeus 2 : 7.)

Nem találhatunk okot kételkedésre, arra nézve, hogy 1914. októberében záródott a pogányok ideje, és néhány év alatt bekövetkezik teljes összeroppanások is, valamint Isten országának felállítása a Messiás által. Ám abban az időben már teljesen átment a függönyön az Ilyés osztály, mert mikor Ő (a Jézus) megjelenik dicsőségben, mi is (az egyház) megjelenünk akkor Ő vele.

Tévedésünk az aratást illetőleg.

Testvéreink biztosan visszaemlékeznek arra, hogy az aratást illetőleg várakozá-

saink alapja a zsidó és az evangyéliomi korszak közti párhuzam volt. Az aratási idő kezdetét világosan jellegezve találtuk az 1335 próféciai nap által. Isten e kijelentésének beteljesülése által „Boldog a ki várja és éri az 1335 napot.” (Dán. 12 : 12.) Valószínűleg e próféciaival összhangban — Isten népére abban az időben nagy áldások szakadtak és értelmi szemünk nagyban megvilágosodott, Isten és dicső kegy-tervének becsülésére. Azóta új ének hangzik Isten népe ajakán annál inkább, minél jobban tanulják megismerni Isten terve által az ő nagy szeretetét. Nem ok reá, amiért sokan kétségben vannak 1874. év októbere felől, mely mint az aratási idő kezdete, megfelelően azon időnek, midőn hivatását Jézus elkezdte a zsidó korszak aratásában.

És mégis ez irányban tévedtünk. Minduntalan arra emlékeztettük olvasóinkat, hogy a Zsidó és Evangyéliumi korszak közti párhuzam nem foglalhatja magában azt, ami az ujszövetséghez tartozik. A párhuzamosság pusztán csak a zsidó névleges egyházat érinti a múltban — jelenben pedig a névleges keresztyén házat. Mindkettő elvettetett, mivel nem voltak helyes szívalapokban, hogy elfogadják idejükben az esedékes igazságot, mindkettő elvettetett, hogy megsemmisíttessék. A zsidó rendszer egyházi és polgári hatalom társulása volt, és ebben egyezik a jelen nagy állami és egyházi rendszerrel, melynek bukása 1914-ben vette kezdetét.

Sőt arra is kell gondolnunk, hogy Jézus tevékenységének, három és fél éve főképpen az apostolok előkészítésének volt ideje, hogy lehessenek arató eszközök, és egyidejűleg előkészületi idő volt élelni az igazság sarlóját a későbbi munkára, mely Pünkösdkor kezdődött. Pünkösdkor előtt még nem volt „csür”, melybe a gabona, vagy buza gyűjtethetett volna.

A zsidó és keresztyén párhuzamok.

Zsidó névleges egyház	Keresztyén névleges egyház
33—36-ig Kr. u.	1874—78-ig Kr. u.

Nem ismerték fel meglátogatásuk idejét

33—36-ig Kr. u.	1878—1881-ig Kr. u.
-----------------	---------------------

A Szentek szente felkenetett, az isteni kegyelem három és fél évvel meghosszab-

bíttatott, hogy teljessé legyen az Izráelnek megígért kegyelmi 70 hétje — ennek megfelelően megsemmisítésük kitolódott. (elhalasztatott.)

36—73-ig Kr. u. 1881—1918-ig Kr. u.

És az utálatosságok elterjedések miatt létszen pusztulás és mindenestől fogva való eltökélt pusztulás száll a népre! (Dán. 9: 24—27.)

De párhuzamosság után nem szabad néznünk a pünkösdi és az igaz egyház között. Azért Jézus feltámadása, mely megtörtént, mielőtt elkezdődött volna az egyház aratási munkája, tekinthető párhuzamnak, az egyház alvó tagjainak feltámadását illetően 1878-ban Kr. u.

Tehát nem kellett volna párhuzam után néznünk az evangyéliomi egyház és tapasztalatai — és a jelen aratási időben keletkező mennyei egyház és tapasztalatai között. E rész nem tartozik a párhuzamossághoz. A párhuzam pusztán a zsidó névleges rendszerre vonatkozik, mely megsemmisített, valamint a jelen névleges rendszerre, mely végromlása felé halad.

Hittük, hogy a választottak betakarási munkája végződni fog, mielőtt a pogányok ideje záródna, de az Írás erre sehol sem utalt. Gondolatunk pusztán csak következtetés volt, most látjuk, hogy nem nyert beigazolódást. Az aratási munka az új idő uralomhoz tartozik és semmiféle tekintetben nem azonos a réggel. A zsidó korszak aratása, mely az igaz izraelitákat az evangyéliomi egyház csűrbe gyűjtötte Kr. u. 70-ben semmi esetre sem záródott, hanem azután is folytatódott a világ különböző táján. Borzalmas tapasztalatok folytán kétségkívül elég nagyszámú zsidó készített el az evangyéliumi egyház csűrbe való betakarásra, — miután nemzeti létük el is töröltetett. Ennek megfelelően várhatjuk tehát, hogy a mennyei csűrbe, még elég nagy számban takarítatnak be, — és erre nem ismerünk határidőt.

Még mellékesen megemlítjük, hogy némely történettudós a zsidó nép nyomorusága idejének végét Kr. u. 73-ra teszi, melynek megfelelője 1918 április volta.

Hogy az aratási munka még tart-e? Nem. Igazán nem! Lélekben örvendünk és naponként ujjongunk hirdetni annak dicső-

ségét és tisztességét, aki minket az ő csudálatos világosságára elhívott és örvendünk, látván azt, hogy mások is mint nyerne áldást és örvendeznek. Bánjuk-e azon tapasztalatokat, melyeket szabad volt átél-nünk mindezideig? Talán fáj az, hogy az Ur nem kényszerítette ránk a párhuzamok gondosabb megfigyelését? Nem. Valóban nem! Isten vezetése igen jó volt.

És úgy lehet, hogy áldásos volt ránk nézve az, hogy hittük az aratási munka mihamari záródását. E gondolat talán mélyebb felszentelésre és nagyobb odaadásra serkentett úgy minket, mint másokat Isten szolgálatában.

Igazán nincs mit fájlalnunk.

A konkoly elégetése.

A konkoly és buza példázatában Urunk előtérbe helyezi a konkoly kévébe kötését. Egy időben azt gondoltuk, hogy az elégetés addig nem fog megvalósulni, míg nem az összes buza be nem takarítatik a mennyei csűrbe, de ugylátszik e gondolat is téves volt. A buza betakarítása a mennyei csűrbe tart tovább, de látszólag közel esik a Jordánon való áthaladáshoz a konkoly elégetése is. A konkoly osztályt gyakran művelt emberek képezik, kik a világ közül kiemelkednek és nemesebb jellegű törekvés és remény honol szívükben, de azon téves reményben ringatóznak, hogy ők volnának az igaz egyház. Konkoly álláspontból nézve a buza természetellenes fejlődésnek tűnik fel, a buzaosztályhoz tartozók sajátos népnek látszanak, aránylag kicsiny számmal és nem nagy tekintéllyel. A vizek megütése majd megnyilvánítja, hogy hol van az igaz egyház és melyik az utánzat. A konkolyosztály közül akkor a lelkiismeretesebbek megvilágosodottakká lesznek és megszűnnek magukat Krisztus egyházának állítani. Ez értelemben égettetnek meg; tehát megszűnnek konkoly lenni. Előbbeni tagjai azért megmaradnak művelt gondolkodású világi embereknek és részesülnek a Messiási királyság általános áldásaiban, melynek eljöveteleért imádkozunk: „Jöjjön el a te országod stb.”

Kedves testvéreim! Igen hálálatos kellene legyen jelen viselkedésünk Isten iránt, állandóan növekvő becsüléssel a cso-

dálatos igazság iránt, melyet meglátni és szerinte élni. Általa tettünk. És buzgóbbnak kellene lennünk másoknak is ismertetére hozni ez igazságot. Mindjobban meg kellene nyilatkozzék érteimünk szeme meglátni, hogy most lesz megharcolva a Mindenható Isten ama nagy napjának viadala, amely már elkezdődött és hitünk képessé kellene tegyen látni a dicsővéget — a Messiás királyságát, miközben értelmünk teljesen az ő szava által vezéreltetik. Mindenképpen megelégedettek lehetünk, hogy nem tudjuk, hogy meddig huzódik még az aratási idő.

Elégedettek lehetünk, hogy nagy vezérünk igen bölcs arra hogy tévedjen, kinek isteni megbízás szerint mindenek kezében vannak letéve. Ő nekünk megígérte, hogy minden tapasztalatunk javunkra fog szolgálni, ha szeretjük Őt és végzése szerint hivatalosak vagyunk. Igyekezzünk tehát

megerősíteni hivatásunkat és választásunkat. Ámen.

Ki csüggedne, míg éltető víz fakad
S ezrek szomját enyhíteni kész?
Ha elepedsz, jőjj elevenítsd magad,
Ő veled lesz, mikor dűl a vész.

Hű kegyelmét feltárja hús szivedben,
Bánatid közt nyújtja vigaszát;
Soha nem lankadsz, el szent küzdelmedben,
Mindig hallod biztató szavát.

Előre hát, törj át az éj homályán!
— Kőd eloszlik hited tűzkörén —
Vihar árja nem remegtet e pályán,
Emészto láng sem éget Őlén!

Előre, hasadó Hajnal biborán!
— Millenium fénye hat, éltet —
Áldás fakad ádáz tusák nagy során:
A nagy Király ad örök éltet!

Előre, a révpart felé hadd megyünk
Még egy kicsit és ... aztán vége!
Megszűnik a jaj, könnyünk és keservünk:
Kebélre zár az örök béke!

A cél.

„Annakokáért mi is, mivel a bizonyosságoknak ekkora fellege áll körülöttünk, minden terhet levette és minden bűnt, mely körülöttünk van, elhagyván, az előnkbe tárt célt kifussuk nagy állhatatossággal.” Zsid. 12: 1.

Pál apostol felhívja a figyelmünket az ókor hithű érdemeseire, kik bizalmukat Istenben helyezve, nagy dolgok elvégzésére voltak képesek. Ugy említi őket, mint „tanu”-kat az Ur beszéde mellett — a martirok oly nagy számát tárja elénk, hogy méltán mondhatjuk annak, aminek Ő mondotta őket, a „bizonyosságok fellege”-nek. Ezek az emberek nem beszéddel, de cselekedettel mutatták meg Istenhez való hűségüket. Zsid. 11: 36–38.

Ezek a nemes jellemek állanak előttünk, valamint a dicsőség, tisztesség és halhatatlanság reménye, amelyért futunk — nem állunk, nem járunk, hanem futunk. Pál Apostol előtt is ezek fénylettek s ezekért szenvedett megverést, éhséget, tömlőcöt stb.

Terhek, amelyeket le kell vetni.

Milyen terhek azok? Némelyik ember tisztességet örökölt — címet, rangot stb. Pálnak is meg voltak ezek, mint minden előkelő római polgárnak. De mikor a keresztyén élethez jutott, mindent letett. „A Krisztussal együtt megfeszítettem.” Gal. 2: 20. „Sőt annakfelette mindent károsnak tekintek az én Uram, a Jézus Krisztus ismerete mellett, melyet ajándékképpen kaptam s a melyért minden más egyébtől (rang, kedvtöltés, tekintély, barátság stb.) elvonom magamat, csak hogy a Krisztust (a királyság egy állását) megnyerjem.” Fil. 3: 8. Ettől a pillanattól kezdve sohasem próbálta kedveskedni másnak, csak Istennek — nem sántikált kétfelé, szem előtt tartva Urunk szavait: „Nem lehet két Urnak (hűségesen) szolgálni.” Mégis a Filippibelieknek ezt írta: (3: 13, 14.) „Atyámfiai, nem állítom, hogy én a célt már elértem. Egy dolog fontos tehát előttem: melyek hátam mögött vannak, elfeledem, ami pedig elől van: a cél, afelé futok. Futok az Istentől ígért s a Krisztus Jézus által megnyerhető mennyei hivatal, mint jutalom megnyeréséért.”

Milyen terhek vannak még? A gazdagság, pénzvágy, fősvényiség mind nagy akadály a futásban. Ugyszintén ha valakinek emberekben van nagy bizodalma. Mind-ezeket félre kell lökni, ha a jövődő dicsőséget meg akarjuk nyerni. Pál apostol azt mondja, hogy ő mindent csak rozsdának, szemétnak tart az örökkévaló, magas hivatás érdekében. Vessük le tehát mi is minden gondunkat s tekintsünk arra, aki éretünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. I. Pét. 5 : 7, II. Kor. 8 : 9.

Azokra nézve, kik visszatartják magukat az Ur követésétől földi dolgok miatt, az Ur ezt mondja : „Mily nehezen mennek be a gazdagok (tehát nemcsak, akiknek sok az aranya) a mennyeknek országába!” Nézzünk a hősökre, kik minden terhet levetettek és úgy futottak. Tanuságot szolgáltattak arra nézve, hogy a szilárd akarat előtt nincs akadály a futásban.

Erről megemlékezik Dávid is, ki így szól: (Zsolt. 44: 14, 18, 19) „Vetettél minket szidalomra szomszédainknak és a körülünk valók neveltségére és csufolására” — „Mind-ezek noha rajtunk meglettek, mindazonáltal nem felejtkeztek el rólad.” — „Nem szakadt el Tőled a mi szívünk, sem lábaink ki nem tértek ösvényidből.”

Itt megemlítjük, hogy van olyan teher, amely nem akadályoz a futásban, vagyis nincs tehernek számítva mennyei Atyánk részéről. Pl. Ha egy egyén, kinek gyermekei vannak, megismeri az igazságot, a gyermekei gondozását nem rázhatja le magáról, mint terhet, mert azok az ő gondviselésére vannak bízva. Az igazság ezektől nem teszi szabaddá. Gondoljuk meg hát jól eljárásainkat, mert a bűn az, ami nagyon hozzánk ragadott, mint súlyos teher. azért ezt kell

elvetnünk. Igen, a bűn, mely oly közel áll hozzánk, mint a szoros ruha — a sok öröklött gyengeség. Ezek ellen küzdeni int az apostol. Nehéz harc, dicső cél! „Aki a pályafutásban tusakodik, mindenben igyekszik kitartó lenni. Némelyek veszendő céllal, de mi győzelmessel.” I. Kor. 9 : 25.

Segítségül mennyei Atyánk kezünkbe adta a Bibliát, hogy igaz igéi minden emberi találmány fölött állva, megelégtse szivünket, elménket. „Mely dologban Isten bőségesen akarta megmutatni az ígéretek örökösei előtt tanácsának változhatatlanságát.” Zsid. 6 : 17. És... „lehetetlen, hogy az Isten haragudjon!”

Állandó éberség szükséges.

Némelyek alig futnak néhány lépést mindjárt akadályozva látják magukat egy vagy más dolog által. Levetni akarnak valamit, amit nem kell levetni, mert terhes volt nekik mindezideig és viszont nem akarnak levetni több olyan dolgot, amely elkerülhetetlenül akadályt képez az igaz versenyfutásban, de mert ez kedves énjüknek. Az önfeláldozás nem kicsiny dolog, de túláradóan boldogító azokra nézve, kik értékelni képesek fontosságát. És ezek részére a dicsőség örök súlyában fog végződni a futás.

Mi ismerjük a célt, melyért futunk. S ha hűek leszünk halálíg, meg is nyerjük magas hivatásunk jutalmát. De ami célunk nem csak az, hogy erősen fussunk, hanem, hogy a futás alatt meg se fáradjunk s így érjünk el a győzelemig. Mert: Meglankadnak és megfáradnak a gyermekek és az ifjak elesnek. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul. Szárnyaikat kiterjesztve, magasra repülnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem fáradnak el, járnak és nem lankadnak meg.” Ezs. 40 : 30, 31.

Cim: Szücs Lajos Körösszegapáti, 226. h. szám. U. p. Körösszakál, Biharmegye.

Megjelenik minden hónap 1-én. Ára: 1918. január 1-től 4 K 80 fill. — Egyes szám ára 40 fill.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatatlanság miatt, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszünetlen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek a földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejéteket, mert elközelgett a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettecs betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”

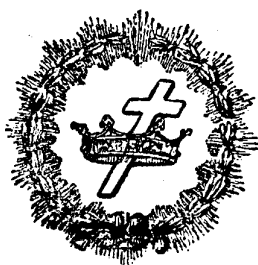
(Habakuk 2: 1.)

Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindenekért.

„Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

Széttekintések az őrtoronyból.

„Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Monda a Vigyázó: Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11–12.)

„Az utolsó napokban (a korszak záró idejében), lesznek az emberek maguknak szeretői, jösvények, kevélyek, dicsekedők, szidalmazók, szüleiknek engedetlenség, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül való, békesség nélkül való, patvarkodók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jóknak nem szeretői stb.” II. Tim. 3: 1–5.

„Sőt a testvéri szeretet is sokban meghidegült!”

Ez ujév kezdetén célszerű széttekintünk nem csak előre nézve, hogy a közeljövőben, mily dolgokkal kell számolnunk, de azt is szemügyre kell vegyük, mi maradt el hátunk megett. Az evangéliumi korszak egész elmúlt idejét a szó tágabb értelmében ugyan hajnalodásnak nevezhetnők azóta, hogy a sok csillagok mellett az ígéretek egészen feltűnt a legszebb, a legragyogóbb, a hajnal csillag Jézus Krisztus a bűn 6000 éves éjszakájában. Megdönthetetlenül igazolja a világi történelem is, hogy az elmúlt hatezer év valóban a bűn és az abbandobzódók éjszakája volt, igaz a világi történelem már nem szolgáltathat biztos adatokat, a Kr. sz. e. 2000 év és a megelőző idő eseményeiről, de annyiban megegyezik, hogy már az időben is harc, szenvedés és halál volt az ember osztályrésze. Tudjuk határozottan az Írás ihlet szavaiból, hogy már a bűn uralkodott és sok szomorú tapasztalatot hagyott maga után az embereken erkölcsileg, szellemileg, fizikailag egyaránt. Isten ítélet szavának teljesülnie kellett, és az embernek idővel fel kellett oszlania a föld azon elemeire, melyekből vétetett. Nem volt pardon. Az emberi boldogság verőfényére az ember ellenszegülése elhozta az

est homályt, mivel megsértetett az isteni igazság ez a halál vesszét aztan eltörte az ember felett. (I. Móz. 2: 17.) Ezután már egyre sűrűsödött a sötétség, mert a sötétség fedelme ejtette rabjává az embert. Óh te szegény emberiség, mily sok tapasztalatban volt azóta osztályrészed!

Ez időtől kezdve a Sátán a világosságot mindig sötétségnek és a sötétséget világosságnak igyekezett feltüntetni, így akarván biztosítani magának az ember feletti uralmat. Sőt az asszonyt is ily módon vitte bűnbe. (I. Móz. 3: 4–5.) Valaki azt kerdezhetné: Isten miért nem lépett közbe gátlólag: Azt feleljük: Azért, mivel Ő tudta a véget kezdet előtt. Azért engedte meg, hogy bűnbe essék az ember, hogy majd az éjszaka elmúltával tapasztalatokban dus gazdagon becsülni tudja Teremtőjét és az általa nyújtott áldásokat nem csak igazságát és teremtői hatalmát szemlélve, hanem a sérthetetlen igazságot átkaroló szeretetét és végtelen bölcsességét is, mert nem csupán a bűnbe esést engedte meg Isten, de gondoskodott a bűn és halálból való kiszabadításról az Ő fia, a Jézus Krisztus váltásáldozata által. Ján. 3: 16; I. Kor. 15: 21–22.) Beh csodálatos is Isten gondviselése! Az est eljöttével a csillagok is előtűnedezték a láthatáron szép sorrendben, egymásután, a szent iratok lapjain engedve előcsillámlani fényüket. (I. Móz. 3: 16: 22: 18.)

Eljött a reggel mondja a Vigyázó. Jól lehet az evangéliumi időszakot a bűn 6000 éves éjszakájához viszonyítva hajnalodásnak neveznünk, azért mégis sötétség borította és borítja a pogányokat és homályosság a népeket. Csak Krisztus követői voltak kivételek, ők is annyiban a mennyire szívüket az Urnak szentelték. De a szó szűkebb értelmében a reggelt valóban csak 1874-től keltezhetjük, mivel a bibliai idő tan szerint a bűnbe eséstől akkor záródott 6000 év, a

bűn éjszakája. Azóta a hetedik ezer évben élünk és éljük reggeli eseményeit. Jobban mondva ez időtől élvezzük az igazság napjának áldást árasztó első sugárait. De a mint a természeti nap sugara se egyidőben jut el a föld minden zugába, hasonlóan a Krisztus szellemi fenhatóságából és jelenlétből kiáradó fény se egyidőben világítja meg a szíveket, hanem egy arra rendelt hosszú nap, egy ezer év folyamán, mert neki meg kell világítani minden e világra született embert. (Ján. 1: 9.)

Mielőtt általánosságban elkezdődne a munka, azt megelőzőleg testének (egyházának) utolsó tagjai várják megdicsőülésüket, részesedésüket az átváltozási első feltámadásban. (I. Kor. 5: 51; Jel. 20: 6.) Mely események beteljesülése a reggelre következő éjszaka, vagy borus idő idejébe tartoznak. Most mi e napokat éljük. A szélcsend negyven éve elmúlt. Isten parancsolt az angyaloknak, hogy szabadon eresszék a háborúság szeleit és e szelek sötét felhőkkel zárják el egy időre a krisztusi napfény sugárait, amely felhők sokféle alkotó elemekből vannak. Második idézetünkben elősorolt dolgok is egy részét alkotják ez elemeknek. De az igazság sugárait elzárni nem lehet, mert itt van esedékességének dátuma és az emberek megízlelvén az igazság világosító fényét minden téren világszerte kutatják, keresik jogaikat és megillető helyüket társadalmi, gazdasági, politikai téren, a mily mértékben pedig ellenkező áramlatai a sötétségnek lebírni igyekezik őket oly mértékben eredményez ez és fokozza a harcot, minek következménye lesz armagedon harca. Így teljesítve első idézetünk második részét. Meglehet, hogy a most dúló háborúság szeleit egy időre megcsendesíthetik, hogy a tipikus Salomé eljárja táncát Herodes előtt, de mindez nem jelenti a tűz ki alvását az emberi szívekből. A társadalom épületéből az ablakon kicsapódó lángnyelveket bár mennyire is akarják elredőnyözni ez csak növeli a tűz emésztő dühét, hogy Istentől tudott időben mindent megtisztítson a salaktól. (I. Kor. 3: 13.) A világot így előkészítve az igazság Királyának igazságos, békés és jogos országlására. (I. Kir. 19: 11–13. Luk. 21: 26–28; II. Pét. 3: 10.)

Győzni fog az igazság! Szétoszlanak a sötétség ártalmas párái, amelyek szemeink előtt eddig elzárták a világos látást! Miután az emberi szenvedélyek tüze kiégte magát és az összes irányzatok összeroncsoltan, megaláztatottan beismerik, hogy képtelenek minden ember részére boldogságot, örömet és megelégedést teremteni, elismerik a béke fejedelmét és kéri Öt „legyen meg akaratod itt a földön úgy, mint a mennyben!” akkor meghallgatja és megáldja őket. „Eljő minden nép kívánsága” mondja a próféta.

„Többé hadakozást nem tanulnak,“ „élnek nagy békességben.“ (Ágg. 2: 6–7; Mik. 4: 3–4.)

Még most tart azon idő, amikor mindenki tetszése szerint tehet, az önzők, önzők lehetnek, a kevélyek, fősvények, háládatlanok, békesség és szeretet nélküliek stb. is még gyakorolhatják ezt, most az ideje, hogy e dolgok mind kiégjék magukat. (Jel. 22: 11.) Mert Krisztus uralkodása alatt ezt nem gyakorolhatják. (Zsol. 2: 9.) De azért érvényben marad mindig az ő igazság: „Ki mit vet, azt arat!”

Most pedig ez új napján kérdezzük meg testvéreinket és szóljunk hozzájuk buzditólag. Testvéreinkhez, akik hozzánk hasonlóan az Írásból tudnak e dolgokról és tudják azt is, hogy a végtelen idő, mely pontján élünk. Tegyük fel a kérdést, vajjon mi, akik Krisztus halálába szenteltük magunkat, örömet fogadva meghalni Óvele, hogy aztán Vele is dicsőüljünk, igen, mi e téren leszünk-e megpróbálva, hogy a világhoz hasonlóan meghidegüljön szívünkben az egymás és így az Úr iránti szeretet? Megtörténhet-e, hogy mi önfeláldozók, fősvények stb. legyünk? Mennyire fáj, hogy mindeire igent kell mondanunk. Miért? Mivel tapasztalatok igazolják ezt. Kérdezzük: Vajjon a testvér, mikor a testvért rágalmazza, vagy sajnálja mástól talán a betevő falatot, vagy ellenkezőleg azzal dicsekszik, hogy mennyit áldozott, vagy segített, míg az a másik semmit, vajjon ilyenkor nem-e próbálnak van alávetve a krisztusi szeretetet illetőleg és vagy elesik, vagy megáll? Óh ha tudjuk, mit cselekszünk ily esetekben, akkor valóban rémes rágondolni a végeredményre? Jaj nekünk, ha ily szívállapotban végződik futásunk?

Ébredjünk hát fel és keressünk gyógyulást ilyfajta lelkibetegségeinkből! Harmas idézetünk főképen hozzánk beszél! Azt mondja, hogy e téren, amely súlyos megpróbáltatásoknak voltunk alávetve az elmúlt évben, a jövőre még súlyosabbak várnak reánk. Különösen, hogy mennyire tudunk szeretni. Szeretni testvéreinket, felebarátainkat, sőt ellenségünket is. Mennyire szeretjük az Ur munkáját, mily mértékben igyekszünk abból kivenni osztályrészünket? Nagyon súlyos megpróbáltatások várnak mindnyájunkra. Salomé táncára Herodes talán megkivánhatja még Keresztelő János fejét is. Legyünk azért mindenre készen, talpig Isten vértjében állva, az isteni szeretet páncélruhájába öltözve, forgassuk kezünkben hűségesen Isten fegyvereit. Ha végig kitartunk, megnyerjük hervadhatatlan jutalmunkat! Bizhatunk, hogy amit Isten elvégezett az mind teljesülni fog legbőlcsebb célt eredményezve.

A múlt év elmulásával muljon el szívünkben is minden szeretetlenségre hajló

hajlam. Ujitsuk meg szent fogadásunkat, hogy teljes meggyőződésből még jobban szeretjük Urunkat és ezt egymás iránt jutatjuk kifejezésre. (I. Ján. 4: 7–8.) Álljunk ellene a kísértőnek és ellut tőlünk. Széttétekintvén vigyázzunk és imádkozzunk is. Teljesítsük be önfeláldozásunk feltételeit. Főképen szeressük egymást. (I. Kor. 13: 3–13.) Amily fenkölt tudásunk, szeretetünk is bár annyira legyen forró!

Az Istentől nyert szeretetből voltunk képesek a múlt évben is a nagy járatlanság stb. dacára, mikkel küzdenünk kellett, ott felvenni és hozni tovább a munka megszakasztott fonalát (jóllehet ez is próbaképen volt) ahol azt szeretet szenvedő testvéreink kezéből kiragadták. Mindezt nagy hálát adunk kedves Urunknak, hogy ezideig megsegített és ma is irányítja művét és ígérjük, hogy amíg munkájában eszközökül felhasználni méltóztatik, mi örömmel, nagy szerencsének tartva teszünk meg mindent, amit tudunk. Együttal nem mulaszthatjuk el szenvedő testvéreinknek is megköszönni, hogy engedtek az Úr indításának és így eljőve hozzánk elvezettek minket Isten gazdagságának megismerésére a mennyire az esedékes, velük érezzünk és ha bár közvetve is örvendünk megoszthatni velük fájdalmaikat. Velünk volt Istenünk! „Bal karja fejünk alatt van jobb karjával átölelt minket“, megsegít szolgálatában közös erővel megtenni szegénységünk és gyengeségünk mellett is a mit megtehettünk. A múlt évben így köz-

readhattuk, mindent az urak Urának, a királyok Királyának, az Ő önfeláldozó szenteinek, a hit háznépének és minden nyögő és szabadulást vágyó népnek szentelve és ajálva. A 214 oldalas „emlék füzetet“, a 312 oldalas „tanulmányok gyűjteményét“, a 375 oldalas „második kötetet“, mind terjedelmes és értékes tartalmu műveket szép kivitelben. Ezenkívül havonként erőt és vigaszt merítettünk a nyolc oldalra terjedő „órtorony“ hasábjain megjelent bibliai részek magyarázataiból. A népnek pedig díjtalan szétozhattunk huszezernél több „örömhír“ és más című traktátot, melyek a mint azt több beérkezett levél is igazolja vigaszt, lelki fényt és örömet hoztak több keseredett szívnek a jelen idő nyomorúságaiban.

Többen pedig minden felekezeti és nemzetiségi korlátokat eldöntve halálíg való szövetséget kötöttek az Urral önfeláldozásukra vonatkozólag és ezt külsőleg is szimbolizálták a víz hullámaiban.

Végül ez új évben Isten segedelméből ismét megfogadjuk, hogy testvéreink a ti támogatásokkal együttesen megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy hűségesebben szolgáljuk az Ur munkájának érdekét. Nem kimélünk fáradságot, anyagi áldozatot, mindent őszinte szeretetből téve és kérjük önkéntes támogatásokat, hogy Urunknál közösen élvezhessük majd áldását.

Mindenható Urunk erre segítsen meg bennünket!

Ámen! Ámen! Ámen!

Az Úr szava.

„Szólj Uram, mert örömmel hallgatja a Te szolgád.“ I. Sám. 3: 1–13, 19, 20.

Idézetünk szavai, valamint az ezzel kapcsolatos részek a Sámuel könyvében, a Sámson és Ruth korát közvetlen követő időszak családi viszonyaiba nyujtanak betekintést, mely körképben meglátjuk, hogy mély vallásos érzület boldogította izrael népet ebben az időben. Az Úr „Sátor“-át templom néven nevezi az idézet és megemlíti, hogy Silóban volt fölállítva, Jeruzsálemtől néhány mértföldnyi távolságra. Itt végezte szolgálatát Éli pap, az isteni előírás szerint az ünnepek napjain, a sokaság előtt, mely imádkozni és áldozatot hozni jött e helyre minden zsidó évente legalább egyszer.

Sámuel szülői: Elkána és Anna is gyakorolták az áldozatot. Egy ilyen alkalommal történt, hogy Anna fiát kért az Uról ígérve, hogy ha kérését teljesíteni fogja, a gyermeket az Ő szolgálatára szenteli teljes életére. És kérése meghallgattatott. A gyermek megszületett, Sámuelnek nevezetett, mely név annyit jelent, mint „Isten nevében“, és mi-

kor az emlőtől elválasztott, Éli pap által az Urnak szenteltetett. A „csecstől elválasztás“ ideje alatt a tíz éves kort értették Izraelben, amikor a gyermek már anyai gondozás nélkül is megélhetett. Így került Sámuel az Éli családjához, hogy kisegítse őt egy a sátori szolgálatban, mint a házi teendőkben, lakván (Éli) a Sátor közvetlen közelében.

Szülők teletöltsége gyermekeikkel szemben.

Szépen nevelni gyermeket és helyes életirányt adni neki nem könnyű dolog. Sok mindentől van az függővé téve. Idevonatkozó előzményes feltételek: Egészséges, vagy beteges; istenfélő, vagy züllött családból való-e? Ő maga milyen állapotban jött e világra stb.? Igen kevés szülő veszi komolyan gyermekei iránt való felelősségét. Pedig elég sokan tudják, hogy az életér és a test alkotása eredetileg a mennyei Atyjától származik s mint ilyen nagyra-becsülendő

Miután némely gyermek nagyon gyöngé

fizikum, mikor megszületik, a táplálására is nagy gondot kell fordítani; hogy csak a szervezetnek megfelelő tápanyagot juttassunk és rendszeresen, ellenkező esetben beteggé tehetjük és kiolthatjuk az életszíkát. Az erősebb szervezetűek hamarabb fejlődnek és kevesebb gonddal, de a könnyelműség itt is ép olyan veszélyes, mert az életerő ilyenkor még igen kevés.

Ezenkívül még igen nagy befolyással van a gyermek jövőjére nézve az anyaság állapota — hogy a fogamzástól kezdve milyen az anya viselkedése? Haragos, elégedetlen, nyughatatlan, vagy pedig nyugodt, örvendő és boldog-e? Mert mindkét esetben rányomja érzületének bélyegét a születendő magzatra. Mily nagy felelősséggel áll tehát szemben úgy az apa, mint az anya.

Elismerjük azonban, hogy miután a feleség a férj befolyása és hatalma alatt van és amennyiben az apa a család fenntartója, minden felelősség őt terheli. Kegyelem, békeesség, nyugodtság és magasröptűség kellene honoljon minden keresztyén szülő szívében e földi lét alatt, hogy jól nevelhesse magzatait. Aki ezt szem előtt tartja, lehetséges, hogy még sokkal többet tud adni gyermekének, mint ő kapott szülőitől, mert a jelen kedvezmények sokkal nagyobb képességet és több nemesebb érzelmét hozhatnak napvilágra, mint az elmúlt koroké. Sok gyermek állapota tehát kedvezőbb lehet, mint szöleie, különösen, ha ez a szülő rossz viszonyok között született és nevedett.

A Szeniírás azt tanítja, hogy mindannyian bűnben születünk. Zsolt. 51: 7. Az emberiség lesülyedt állapotát mutatja sok szülő csekély észbeli képessége. Mily gyakran látjuk, hogy a gyermekek kedvezőtlen körülmények között jönnek a világra! Mind az elromlott, állapotot jelzi. Mily áldásos lenne tehát ha a szülők Annához hasonlóan gondos nevelésben részesítenék gyermekeiket! Anna Istentől kérte a gyermeket, sőt könyörgött érte; tehát már előzően alázatos szívállapotban élt. Sámuel gondolatvilága ezért igen kedvező kezdetet vett a szülők jó lelki állapotától.

Jelen cikkünk tárgya a Sámuel életével van kapcsolatban ifjú és férfi korában.

Isten megfeddette Éli papot.

Tárgyunkat azzal a jelentéssel nyitjuk meg, hogy a gyermek Sámuel Éli pap előtt szolgált az Urnak. Ezt azért mondhatjuk így, mert Éli szolgálja és képviselője volt Istennek. Az ő korában nem igen hallható az Ur szava, akarátának közlése, amint az történt korábbi időkben gyakrabban. Közel ötven esztendő telt el, mióta angyal jelent meg Sámson szülőinek. Közben az Urim és Tummim által felelt az Ur a nép kérdésére. És most ismét jelenés történik. Az isteni akarat megnyilvánítása a gyermek Sámuel előtt.

Éli pap körülbelül 70—80 éves lehetett, és látása homályos, mikor a következő nevezetes esemény történt: Alig pihentek el Sámuelel külön-külön hálószobájukban, háromszor megismétlődő szavakat hallott a gyermek, aki mindenkor Éli paphoz szaladt kérdezve, ha szolgálhat-e valamiben nákie? A pap tévedésre gondolt, de a harmadik esettel eszébe ötlött, hogy valószínűleg az Ur szólítja Sámuelel. Azt tanácsolta tehát neki, hogy ha megint hallja a szót, ezt mondja: „Szólj Uram mert örömmel hallgatja a te szolgád“. És úgy történt. Az Ur angyala újra megjelent Sámuelelnek és elmondta az Isteni végzést, mely Éli családjára következik, fiainak feslett élete miatt. Nem is számított azután Éli családjára a veszedelem után a papi és szolgálai osztályhoz. Mindez pedig azért történt, hogy a Lévi fiai észrevegyék tévedéseiket, mert áldoztak, de nem tanusítottak engedelmeséget az Urnak. Ezenkívül erkölcstelenségeket követtek el s a népet is téves utakra vezették. Pedig az Ur szolgájának és papjának tiszta, nemes, jó életet kell tanusítania beszédben és cselekedetben és igazságot tanítania az embereknek.

Isten megfeddi a lágyjellemtű keresztyéneket.

Nem először történt, mikor az Ur Sámuel által feddette Éli papot. Évekkel azelőtt többször tette ezt. És mivel Éli nem hallgatott erre, vagyis nem óvta, nem tartotta vissza fiait rendtelenségektől, bár ő maga helyesen viselkedett, büntetésben részesült.

A nevezetes éjszakára virradó reggelen első dolga volt Élinek megkérdezni a gyermektől: „Mit mondott náked az Ur?“ Ez igen súlyos próba volt Sámuelelre. Isten kihívó ítéletét tolmácsolni annak az egyéneknek, akit atyja gyanánt tisztelt. De Éli követelte és Sámuel nem állhatott ellen. Résztelen elmondta tehát mindazt, amit az Uról hallott. Úgy van manapság is, hogy az Urnak sok hű gyermeke örömmel fedezi el mások gyengeségeit. Vagyis elhallgatja mindazt a sérelmet, amit mások vele szemben gondatlanul elkövetnek. Tűr, ha nem talál valahol rokonszenvre, tiszta érzelemre — tűr, dolgozik és fejleszt jó lelkiismeretét.

Mikor Éli hallotta a családjára vonatkozó Isteni végzést, így felelt: „Ő az Ur és cselekedjék, amint nákie tetszik.“ Milyen alázatosnak tetette magát, jöllehet hűsége, jelleme Isten előtt nem volt kielégítő! Meny nyien cselekesznek Éli paphoz hasonlóan! Helybenhagyólag nézik el gyermekeik viszásságait s nem metszegetik a durva kinövéseket. Pedig az Ur rámutat, hogy csak a szilárd jellemtű egyének kedvesek előtte. Neki nincs szüksége lágymeleg keresztyénekre. Még az emberek előtt is becsesebb

egy kitartó jellemű egyén, ki határozott módon gyakorolja jogait családjával és másokkal szemben az Isteni törvények alapján, mint az, aki mindennemű körülményekhez úgy szabja magát, hogy mások kedvében legyen még akkor is, ha tiltott dolgokról van szó. Önző viselkedés! „Mihelyt lopót látsz, társa léssz annak” — mondja bölcs Salamon.

Mily sokan gondolkoznak így a keresztyének között is! És mily kevesen ténylegnek és vannak nagyrabecsülve, mint az ékszer! Miért? Mert a kitartó viselkedés sok próbát hoz az állhatatosokra a világ és a testvérek részéről — azok részéről, akik csak a külsőt tudják megítélni s akik szóharcokban és üres dicsekvésben keresnek keresztyénséget. Éli pap is lehetett volna kedvesebb az Ur előtt, ha az Ur szolgájához illően erősebb jellemű lett volna és ha helyesebben gyakorolta volna apai jogait gyermekeivel szemben, kiket az Ur az ő gondviselésére bízott. Ám Sámuel helyesebben fejlődött az Isten s emberek előtt való kedvességben. Ugy Éli mint családja és Izrael egész népe becsülte és szerette őt, mert felismerték, hogy az Isten van vele szent lelkével és ez képesíti őt, hogy legyen Isten képviselője közöttük. Így nyerik el ma is a tisztességet és a közbecsülést az Ur alázatos, szelidlelkű, de határozott jellemű gyermekei a valóban bölcs és istenfélő testvérek között.

Sámuel idejében nem lehetett akárki pap, csak aki a papi törzsből való volt. Sem próféta, csak akit Isten választott a prófétságra, hogy felhasználja szóvivőjének. Ezért mondja Péter apostol, hogy: „A szent Lélektől indítva szóltak az Isten emberei . . . bár gyakran nem értették azokat, melyeket megjelentettek, mert azok az Egyház részére szóló eledelek voltak a kellő időben, amint erről tudatva is lettek.”

Sámuel első prófétája volt Izraelnek. Erről épügy említés van téve, mint arról, hogy Keresztelő János az utolsó volt, de akinél nem volt nagyobb próféta. A Biblia tisztán tanítja, hogy a régi korban némelyek papságra és prófétságra avatottak fel — azok, kik korlátok között tartották magukat. Az evangéliumi koron keresztül is választatnak papok azok közül, akik Istenhez jönnek a Jézus Krisztus által. De csakis ezen egyetlen feltétel alapján. E két papság között azonban lényeges különbség van. A keresztyén papság (királyi papság) választási ideje Pünkösdben kezdődött, mikor a szent Lélek kiáradott sokakra, mert kellő szívállapotban találtattak. E választással azonban nagyon sokan összevannak zavarodva, jóllehet az Ur világosan mondja, hogy: „Nem támadott nagyobb próféta Ke-

resztelő Jánosnál, de a ki a mennyek országában (a krisztusi királyságban) legkisebb lesz, nagyobb lesz, mint ő.”

Ez az ország illetve ennek tagjai most még csak embriói állapotban vannak. De eléri kifejlődésük véghatárát Krisztus második jelenléte idején, mikor feltámasztja őket az első feltámadás hatalmával és megalapozza szerencsésüket a mennyei királyság trónján, mert méltóknak ítélte arra. Dicső jövő! Ki ne vágnék érte? Ki nem adná gyöngyeit is érte? Futó árnyak honában ki tudna boldog lenni, ilyen áldásokról tudva? Látjuk immár romlását a háznak, amelyben áznak s dideregve fáznak. Nincsen senki, ki segítene rajta, szemfedőjét erény s jog kivarrta. Győzelem int Jüda királyának, melyből részt oszt igaz Arájának, mert a jegyben hű volt Hozzá végig . . . Méltó ezért királynénak lenni, szép országban szép dolgokat tenni. Kinek fényét mind ámulva nézik.

Nagy a tusa, mit kifejt az egyház, mely jellembeli növekedést tartva szem előtt, most éli próbáját a hit, türelem és engedelmesség — az igazi hűségre vonatkozóan. Szent papsággá készül a dicső országba, Péter szerint „Isten való sajátjába”, hogy mint szent nép nyerjen győzedelmet, ha tett Neki méltó töredelmet. Nem közönséges papságról van szó itt, hanem olyanról, mely tisztét Jézussal fogja végezni — az igaz hívőkről, kiket meg kent a szent Lélek a papság jelképezéséül. Ezek tudják, hogy megtartatnak Isten kegyelmében, mert már a Főpap munkakörében dolgoznak, mindennapon élő-áldozatul adva énjükét. A Krisztusnak tagjai ők, munkájuk fenséges. Tán nehéz az ut, ahol futnak? De céljuk dicsőséges.

Jelenben csak ennek a királyi papságnak tagjai vannak felhatalmazva a prófétságra — arra, hogy szóljanak igaz dolgokat az Isten nevében. A felhatalmazás nem emberektől, hanem egyenesen Istentől ered a szent Lélektől való fogamzás útján. Így volt ez az egész evangéliumi korszak alatt, mert a test feje már 19 száz éve leöntetett szent olajjal. Ezért mondja János apostol az egyházra vonatkozóan, hogy: „Ti megkenettetek ama Szenttől és mindeketek tudtok.” Ezek, csakis ezek képesek megkülönböztetni szívükben, elméjükben a burkoltan fellépő helytelen indulatokat a helyesektől és képesek ellenállani amannak, hogy folt ne essék szent életükön. És csakis ezek szolgálhatnak, mint papok az Istentől elismert jog szerint, mert már képesek „kimutatni Annak dicsőségét, (s így a szívet dicsőre, buzgóságra, szeretetre buzdítani) aki őket kihozta a tudatlanságból ismeretének csudálatos fényességére.”

A titok.

„Kösd be ezt a tanuságtételt; pecsételd be a törvényt tanítványaim között.” Ezs. 8: 16.

„Te pedig Dániel, zard be a beszédet; pecsételd be a könyvet a végső időig.” Dán. 12: 4.

„Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek az utolsó ideig.” Dán. 12: 8.

A pecsétet, vagyis a titkot csak az Ur Jézus volt képes felnyitni, mert Nála volt a mennyeknek (szellemi, lelki dolgok ismerete) kulcsa, melyet Péternek is adott. A próféták közül azonban senkinek sem adta.

A „Jelenések könyve” 5: 1–5 verseiben ezeket olvassuk: „... Láttam egy kívül-belül beirt és hét pecséttel ellátott könyvet. Annak jobb keze felől, ki a székből ül; láttam egy erős angyalt is, ki nagy szóval kiáltotta: Ki törhetné fel a pecsétet és nyithatná meg a könyvet? De senki nem volt a mennyen, földön, föld alatt ki bele nézhetett volna, amiért én igen sirék. Akkor szólt a vének egyike: (nemcsak prófétát jelent, mert a tanítványok között is voltak „vén” elnevezésűek.) Ne sirj! Ime diadalt aratott Juda Oroszlánja — Dávidnak gyökere, dusan termő ága; feltörve a pecsét, nincsen titok többé: a halál legyőzve s igaz él örökké.”

E titokba a próféták közül senkisé tudott betekinteni. Ők csak tudakoztak felőle, „hogymelyik időszakra szól a szent Lélek által sugallt próféciájuk, mely szerint szenvedés következik a Krisztusra és dicsőség a szenvedés után?” És az lett tudokra adva, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azok által, melyeket hirdetnek a mennyei erővel felruházott igeszólók — azon dolgok ismerete által, melyet az angyalok is vágytak tudni.” I. Pét. 1: 10–12.

Miután tehát e titkot a próféták nem érthették, nem is készülhettek a mennyei hivatalra. De az apostolok igen, kik Krisztus után éltek, őáltala hittek, haladtak utánna — írádlt lábnyomába. Azért monddtta nekik Urunk: „Boldogok vagytok, hogy jól használjátok szemeiteket és füleiteket — a látásra és hallásra. Sok próféta is igaz óhajtotta e boldogságot, de csak nektek juttott osztályrészl.” Máté 13: 16, 17. A mennyei állapotról ugyan egy ideig még az apostolok sem tudtak, mert földi örökséget vártak, amint kitetszik kérdésükből: „Uram, most van-e az az időszak, melyben nagygyá teszed Izraelt?”

Ábrahámnak az Ur így szólt: „Emeld fel most szemeidet, a helyről, ahol állasz, tekints északra, délre, napkeletre és napnyugatra; nézd meg jól, mert mind neked adom és maradékaidnak. Ugy megsokasítom maradékaidat, mint amilyen sok a porszem,

azaz: ha valaki megszámlálhatja a porszem-tengert, magodat is megszámlálhatja (aki érti az Isteni terv földi vonatkozását, jó reménységgel van az emberiség igazainak — élők és holtak megáldatása felől). Most megjárd is meg, mert néked adom azt hosszúságban és szélességben is.” Ez volt az ígért. De hát kapott-e Ábrahám abból a földből? Nem, egy lábnymot sem, amin a „cselekedetek könyvé”-ben olvassuk (7 + 5.) Csak hit által bírta az örökséget és hit által látták a próféták mind a mennyei Jeruzsálemet, mely alászáll, hogy alkossa Isten országának földi részét igazságban, jogban, szentségben, paradicsomi békében.

Ezért van írva Ábrahámról, (és benne az egész prófétai osztályról) hogy: „A ti atyátok nagy kívánságtól égett látni az én Napomat; látta is (az ezerévi nagy napot) és örvendezett.” Ján. 8: 56; II. Pét. 3: 8; Csel. 17: 31. Látta az új ország fundamentumát: a 12 apostolt és óhajtozott utána. Zsid. 11: 10, 16. — egy igazságos országot, mely a mennyeivel (mennyei törvényvel) lesz összekötve, nem betűszerinti várost, hanem egy szép országot, melyet az Izsák feláldozásában jelképezett Krisztusi önfeláldozás szerzett Ábrahám minden ivadéka részére a nagy Napon, amikor lesz öröm és nyugalom, amikor nem sújt porba a bánat — bűnben, sirban alvó új életre támad.

És nézzük a Keresztelő János által szolgáltatott bizonyosságokat:

„Mondom néktek, hogy asszonytól születettek között még nem volt nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál, de aki legkisebb lesz a mennyek országában (az isteni természet részségében) nagyobb lesz, mint ő. Máté 11: 11.

Egy szóval sincs említve, hogy Keresztelő János a „Fiak osztályá”-hoz tartoznék. Ellenkezőleg csak „Isten barátja”-nak van nevezve, mint Ábrahám, kirólerre vonatkozólag ezt olvassuk: „Hitt Ábrahám Istennek és ez tulajdonított részére igazságul — Isten barátjának neveztetett.” Jak. 2: 3; Ezs. 41: 8; II. Móz. 33: 11. — „Aki nek jegyese van, vőlegény az. A vőlegény barátja pedig, mikor hallja az ő szavát, örül annak. Ime ez az én örömöm, amely teljessé lett. Neki növekedni, nekem alászállanom kell.” Ján. 3: 29, 30.

Még egyet: A próféták hadakozó férfiak voltak. Dávidnak, aki sok vért ontott, nem engedtetett meg, hogy az Urnak templomot építsen. I. Kiroa. 22: 7, 8. Az Ur Jézus azt tanította, hogy: „Tedd hüvelyébe fegyveredet . . .” Máté 26: 52.

Az Ur népe nem harcol testi fegyver-

rel, hanem lelki erővel. Ef. 6: 13 Így akar győzni minden bűn és vakmerőség felett, hogy megtisztulva legyen a szent Lélek

lakhelye, az Ur templomában egy megfelelő kő — király és pap az Isten dicsőségére és embertársainak megáldására. Ámen.

Szemlélődés az egyháztörténelem mezején.

„... Mivelhogy az igazságnak szerelmét nem vették be üdvözülésük kimunkálására, azért bocsátja Isten reájuk a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztassanak mindazok, kik nem hittek az igazságnak, hanem engedtek a hamisságnak“. II. Thess 2: 10–12.

A Biblia megértéséhez szükséges segítséget napjainkban igen könnyen meg lehet találni. A való igazat magukban foglaló ezen szentírásszerű tanítások tisztán kimutatják az eddig oly tévesen értett „pokol“ szónak a jelentését annyira, hogy nincsen olyan figyelmesen gondolkodó elme, mely meg ne érthetné. Hogy is tételezhettünk fel Isten jelleme felől az ítéletet illetően olyan nagy tévedést, hogy Ő gyötrő, kínzó vágyakkal bírna? Hogyan és ki által jutottunk ide, mikor Ő nem szerzője a bűnnek, nem előidézője a tévedésnek és nem barátja a tudatlanságnak? Istennek minden munkája tökéletes. Ő igazságos a tökéletesség véghatáráig. Az Ő neve: „Szeretet.“ Ő nem teremtett egyetlen lényt szenvedésre, s nem felelős a tévedések elterjedésért sem mert míg vannak akik becsületesen tévedtek meg, sokkal inkább olyanok, akik készakarva ettek a Sátán csalétkéből.

Ezekről azt mondja Pál apostol a Róm. 1. részben, hogy: „mikor az Istent megismerték nem dicsőítették Őt Istenhez illően, sem hálát Neki nem adtak, hanem okoskodásaikban hiábavalókká lettek és balgatag szívűk megsötétedett.“ Róm. 1: 18–32. Egy másik helyen pedig azt mondja: „E világ Istene (a Sátán, aki elhagyta szent helyét s rossz erkölce és nagyravágyása miatt Isten ellenségévé lett) megvakította az emberek szemeit“. II. Kor. 4: 4. Igen! A Sátán gonosz munkája miatt lett bűnös az ember szabad akarata, mert Ő eleitől (az ember teremtésétől fogva) öldöklő volt. Az igazságban meg nem állott; nincs tehát benne igazság. És valahányszor hazugságot szól, a maga jellemét mutatja be, mert hazug Ő és hazugságnak atyja.“ Ján. 8: 44. Urunk így jellemzi az ő sorsát, midőn az evangéliumi korszak bészáródásáról és az azt követő milleniumról beszél: „Abban az időben a Sátán megkötöztetik ezer esztendőre, hogy ne lehessen alkalma elhíttetni a népeket.“ Olvasunk róla még a Ján. 12: 31 és a 14: 30-ban, melyek önkényes hatalmának jogos és tervszerű csonkítását tárják eléink vérverejtékes és kínos munkája után az Igazság Fejedelmének.

A Szentírás azt tanítja róla hogy az embert hamarosan megfosztotta az Isten által birtokába adott jogaitól, mert hízog hazugságával rábirta az engedetlenségre. Éva evett a tiltott gyümölcsből, aztán Ádám is és ez a viselkedés a paradicsomon kívül kergette őket. I. Móz. 3: 4, 5; II. Kor. 11: 3. Aztán a hazugságot: „Nem haltok meg“ sikeresen terjesztette tovább, mind napjainkig, mert az emberiség azt hiszi, hogy a halálnál csak változás következik be — a földi létből pillanatszerű átlépés az örökkévalóságba, miként a ruhát szokták kicserélni, ha már elviselték, vagy ha bepiszkolódott. Hol volna akkor a vizsgálati idő, mely alatt bizonyossá lehetne mindenkinek érdeme, vagy méltatlansága az életre? A Biblia azonban változatlanul hangoztatja, hogy a ki meghalt az valóban meghalt.

A bűn pályája az özönvizig.

Megszületett tehát az ellentét. Sátán hazugsága folytán született meg. És az Isten engedte menni az embert a nagyterjeszkedés útján önakaratának érvényesítésével, mint előbb is mondtuk a római levél első részében. Mégis nem engedte a végromlásba jutni, mert gondoskodott alkalmáról, hogy miután a szükséges leckét megtanulja — alkalmas időben minden készakaró engedelmezt meg fog szabadítani a bűntől és haláltól.

Isten 1656 évig figyelte az ember pályáját a romlás lejtőjén és várta, ha figyel-e Rá, vagy pedig a Sátánt követi, a minden jónak és igaznak ellenségét? Ez idő alatt azonban az ember mind mélyebbre süllyedt a gonosz ámtásai folytán, mikor az angyalok közül is sokan csatlakoztak a feslett életű emberekhez. (I. Móz. 6: 1–6) szólott az Isten: „Minden testnek vége elközelgett. En előttem; mivelhogy a föld betelt hamissággal miattuk; elvesztem őket a föld színéről (a bukott angyalok törvénytelen ivadékait).“ Noé azonban és családja megmaradt, mert nem tapadt szenny életükhöz s az özönvíz után az ő maradékai szaporodtak el és töltötték be a földet. I. Móz. 6: 1–22.

A Sátán további hálója.

A Sátán azonban nem szunyadott és ismét hamarosan megkezdette gonosz munkáját. Néhány száz esztendő múlva, Ábrahám korában az emberiség ismét a romlottság állapotába jutott a bálványozás gya-

korlása által. A gonosz lelkek, — az elesett angyalok, kiktől az Ur az emberi test felvehetésének jogát az özönviz után megvonta, a médiumok által csalták meg az embereket, gyakorolva bennük és általuk hatalmukat, midőn megszállották őket és durva dolgok véghezvitelére tették alkalmasokká. I. Móz. 19: 1—11. Mindez a Sátán munkája folytán történt, ki magát fejedelemmé tette a gonosz angyalok felett (Ef. 2: 2; 6: 12) és aki a szegény emberiséggel is azt igyekezett elhíttetni, hogy Isten csalta meg őket, midőn azt mondta, hogy az engedetlenség esetére halált kell szenvedniök. Szolgái által a Sátán azt állította, hogy az ember a halál pillanata után újra él és többet él, mint e földön — örökké él, boldogan, vagy kizozva. Ez az óriási hazugság tartotta vissza a való tény felismerhetését. Isten azonban minden helyzetnek ura hatalma végtelenségéig. Megengedte a Sátánnak és légióinak a hatalom gyakorlását a lázongó emberi faj felett, de végre megtanítja a szükséges és való ismeretre úgy az embereket, mint az angyalokat.

Négyszázhuszonhét esztendő múlva

az özönviz után Isten megpróbálta Ábrahámot hűségére és engedelmisségére vonatkoztatni és miután kedvét találta benne, szövetséget kötött vele aziránt, hogy majd „az ő magvában (a Krisztusban) megáldja a világot.” Később unokájának: Jákobnak ívadékait e célból külön is választotta, Izraelnek nevezte és a törvényszövetség által különálló népévé avatta. (Ámos 3: 2.) E módszer által az igazi nép: a választottak előképeiül használtattak, mely elválasztás Istennek az evangelium korszakban feltárt magasztos célját az egész boldogítását van hivatva megvalósítani.

Az Izraellel kötött szövetségi viszony békéje és áldása szintén tovalebentek a sátáni csel alatt. A nép, bár ígéretet tett, hogy hű lesz szövetségéhez, később mégis a körülötte élő pogányság szokásaihoz hajlott — varázslókat és ördöngösöket keresett fel jövőendő események megtudhatása céljából, jóllehet Isten kijelentette, hogy valaki ehhez hajlik, meg fog halni. Az Ur szövetségéhez hiven sokszor figyelmeztette népét a próféták által e veszedelmes tévelygésre és hogy lássák be a hamis jelek és csodák pogány és ördögi voltát, de a nép, különösen egyik vezető osztály: a dusgazdag és hatalmon levő sadduceusok mindezt igaznak tartották. A sadduceusok szellemidézéssel foglalkoztak nagy mértékben és nem hitték a feltámadást, sem az angyalok létezését. Ez a gyakorlat aztán sok betegségnek nyitotta meg az útját, minők a bus-

komorság, elmezavarodás, ördöngösség stb., melyek mindjobban és jobban elterjedtek a mai napig és az emberiséget még inkább nyomorulttá és nyavalyássá teszik. (Idegbajok, örültség nagy száma.) Már Urunk idejében látjuk ezen gonosz lelkek tolokodását, emberi személyekben működve, kiket Ő gyakran elnémitott és félretett útjából, midőn csodálatos gyógyulások, ördögöktől való megszabadulások történtek s az örültekből (megszállottak) épelméjűek lettek a gonoszoktól való felszabadulás után. Ma azonban még sokkal inkább működnek s tartják foglyul e nyöszörgő fajt.

A Sátán úgy félrevezette a népet, hogy Urunk ideje körül a görög filozófusok egészen hirhedtté lettek, mint olyanok akik a tudomány legmagasabb fokának elérésével dicsekedhetnek, midőn hirdették a halhatatlanságot abban az értelmsben, amely elfordította az isteni, igaz ítéletet: „meghalsz.” A görögöknek éppen mint a többi pogány nemzeteknek sok istenük volt és ilyen módon az elesett angyaloknak azaz: ördögöknek lettek imádóivá. V. Móz. 32: 16, 17, Zsolt. 106: 34—38; I. Kor. 10: 19, 20.

Izrael nem volt hivatva a pogányság megtérítésére.

A hamis görög elméletek hamarosan betöltötték az előkelő zsidóság fejét is (Tim 6: 20). annyira, hogy csak igen kevesen voltak hajlandók a törvényre hallgatni egész Palesztinában, jóllehet Isten hozzájuk küldte azt. Ezt bizonyítja Urunknak eme mondata is: „Ha a János bizonyosságát bevettétek volna, az Éntanítványim lettetek volna.”

A zsidók nagy része azonban az istenességnek csak formáját mutatta. Könnyelműen feltételezték, hogy Isten fiai maradnak akár megtartják a törvényt, akár nem, mert hiszik „Ábrahám fiai” Jézus hangsúlyozta, hogy ez nem elég, mert „Isten a kövekből is teremthet fiaikat Ábrahámnak.” És munkája is odairányul, hogy az igazi fiak különválasztassanak. Az új mag. összegyűjése ezzel kezdetét vette s folyt az egész evangeliumi koron keresztül. És Ábrahám lelki magva nemsokára teljesen kifejlődik, hogy alkossa Isten országának szellemi részét.

Az erre szóló ígéret először a zsidókhoz küldetett. De a nemzet, miután érdemtelennek bizonyult, mint egységesen erre hivatott csoport, 144000 tag választása vált szükségessé hű zsidókból és hű pogányokból egyaránt. A zsidók tehát buktak. De jön az idő, mikor a Krisztus, Ki másodszor jelen lesz említett dicső munkáját befejezni, újra meg látogatja izrael természetes fiait, hogy megvilágosítsa és megáldja őket. Ez áldást rajtuk Ábrahám lelki magva által végzi. (Vége köv.)

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emlékfüzet tűzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, tűzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44 szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor léznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatkozásnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszíntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várasok miatt, melyek a földnek kerekességére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

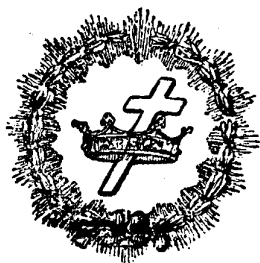
SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tetteket betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)

Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindenekért.

„Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

Beköszöntött az „Aranykorszak”.

„És monda a székben ülő: imé mindeneket megújítok!” (Jel. 21: 5.)

A régi idők óta birta Isten népe egy új nap ígérését. 6000 évvel ezelőtt ősszüleinknek jelezte, hogy az aszszony ivadéka végtére szétzuza a kigyó fejét. Ez úgy értendő, hogy

a Sátán hatalma megsemmisítették és az emberiség megszabadul abün és halál uralmából, mely lenyögözve tartott az édeni engedetlenség óta.

Az ősidőben még egy második ígértet is tett Isten Ábrahámnak: „A te magodban megáldatnak a föld minden népei.” Évszázadokon át várták Ábrahám leszármazottai az ígért Messiást, előérzettel bizván, hogy az őket is igénybe fogja venni művében a népek megáldására. Izrael prófétái hirdették az eljövendő Királyt Dávid házából, aki Pap lesz és Király Melkisédek rende szerint. Ki előtt „meghajlik minden térd és a nyelvek tisztelni fogják Őt;” és ki által „minden népek megáldatnak”. „Készíteni fog számukra nagy ünnepi lakomát,” „kövér állatokból, sepréjétől megtisztított borból.” (És. 45: 23; 25: 6.)

Sőt Jézus tanítványai is, kik Őt felismerték egyszer „Istentől küldöttnek”, csatlódottnak érezték magukat magasztos Királysága felől, melyről Tőle hallották, hogy nem azonnal fog megnyilvánulni, így válaszolván kérdésükre: „Nem a ti dolgotok az időt és idők pontjait tudni, melyeket az Atya a Maga hatalmába helyezett”. A messiási királyságot érintő próféciaák ismételtettek és kibővítettettek Jézus példázataiban az apostolok tanításaiban és végül az Írás utolsó könyvében a „Jelenések”-ben is, melyet János apostol által adott Jézus az Egyháznak.

A Messiás uralkodását érintően ez idézetünk is a „Jelenések” könyvéből van

véve. Ezáltal az uralkodás által szándékoszik Isten mindenki szeméből kitörülni a könnyeket és biztosít minket az urak Ura, a királyok Királya, a nagy Jehova, ki a nagy Messiást is életbe iktatta, hogy Ő maga megújít mindeneket.

Igen még maguk a pogány költők is pengették hárfájukat az „arany kor”-ról, mely eljövendő. E gondolatot ők bizonynyal a Zsidó szent Íratokból merítették és valószínűleg némileg felismerték, hogy egy kegyelmes Isten nem engedélyezheti mindörökké a bün és halál uralmát, hanem valamely időben valahogy és valamilyen esz köz által átok helyett áldást áraszt a földre.

„Kelj fel! Nézz magad körül!”

A várakozás, reménykedés és az eljövendő ország utáni kérés ez évszázadai után (hogy „az Ő akarata meglegyen itt e földön, mint mennyiben v n”) most feleszmél Isten népe mindinkább a tényállás valódi ismeretére, hogy mi a valóságban hajnalát éljük ez eszményi kornak, melyet mind vártunk, reméltünk és kértünk.

Mindez áldások csendes nyári esőhöz hasonlóan peregetek alá oly csendesen, hogy alig ismerjük fel, hogy földünk belelépett a „meghivesítés felüdülés (előre megjövendő) idejébe, melyről Péter apostol tesz szép említést. Csel. 3: 19—21.

De még sokan alszanak. Némelyek, kik szemüket kezdik dörzsölni, zavarodottak. Nem tudják kinek köszönhetik az áldásokat. Mivel rég elvesztették az Írásban és ígéréteiben való hitüket, napjaink csodálatos dolgainak megfejtését a kifejlődési tanban keresik, mondván, hogy a természeti Isten vak erő által, a legképesebbnek a gyengét tul élő törvénye alatt működik. Valószínűleg átnézik a tény, hogy a rég multban voltak nagy karakterek, kikkel jelenleg csak nagyon kevesen mérhetők össze: Sakespeare, Bacon, Sokrátes, Plató, Sala-

mon király, Dávid király, a költő Jób, Mózes, Pál apostol stb.

Sokkal jobb felvilágosítással szolgál az Írás. Azt mondja, hogy a jelenkor csodái csak előhírnökei a Messiás uralkodásának és az általa nyújtott áldásoknak — első csillámfényei az aranykornak. Azt mondja, hogy most mi a Jehova előkészülődésének napjaiban élünk, az ő Fia uralkodására vonatkozóan. Birunk számtalan bibliai idézettel, melyek korszak záródására és egy új kor megnyíllására mutatnak, biztosítván minket, hogy azon időben sokan fognak ide-tova futkosni és az értelem bővebben lesz és „az értelmesek érteni fognak.” (Dán. 12: 1–10.)

„A vég idejében.”

Dániel e kijelentése nagy figyelmet érdemel. Nem azért csupán, mivel Dániel próféta volt, hanem mivel idvezítünk, Jézus is idézte e profeciáknak egy részét és ezáltal igazolta annak helyességét. A sokaság ide tva futkosása valószínűleg semmi egyébre nem vonatkozhatik, mint a bámulatos utazási lehetőségekre mely annyira jellemzi napjainkat, mint egy megelőzőt soha.

Megelőző időkben sohasem volt lehetséges az ide-tova utazás bármily terjedelemben. Még alig egy évszázada, hogy az első otromba mozdony épült. És nem sokkal több az idő száz évnel, hogy az első gőz-bárával kísérletezett Fullon. Joggal mondható, hogy az ide-tova futkosásra csak 50 év óta van lehetőség. Most a világot vonatsínek szelik át. Most az ocean-ut négy hónapról ugyanannyi napra (4) szállítottatott le óriás hajók segítségével, melyeket egy időben 3–4000 személy használhat.

Dániel prófétálásának idejében vajjon ki tudott az ide-tova utazás e csodálatos megkönnyebbüléséről? Ki tudott arról, hogy napjainkban a kényelem annyira általánosan lesz igénybe véve? Egyedül a Mindenható. Ezeket pedig különös jelül adta a jelenkor záródásában és előhírnökül a jövőkor, a rég megígért messiási Királyság megalkulására.

Hadd nézzük meg a második bizonyítékot, az értelem bővebbedését. Évszázadokkal ezelőtt ki mert volna még csak álmodni is oly állapotokról, mint amelyek most vannak, amikor is civilizált országokban általánosságban minden emberi lény már tíz éves korában jobban tud írni-olvasni és, több ismerettel bir, mint a megelőző idők vén emberei? Ki is gondolt volna ily kényelemre egyezően a prófécia beteljesülésével, ahogy az most a civilizált országokban megnyilvánul kényszerítő törvényekben a nevelést illetőleg? Valóban az ismeret növekvése pozitív bizonyítéka az akkori jövődőlés ihlettségének és egyúttal

az új kor beköszöntését is bizonyítja és azt, hogy mi most azon napokban élünk, mikor azokat Isten előkészíti — előirányozza.

Azután azt mondja Dániel próféta, hogy Isten népei közül az értelmesek fognak érteni. Most pedig: a prófétálás beteljesülésének idején a föld minden táján vannak Biblia-kutató csoportok, minden különös tekintet nélkül a névleges egyházi irányzatra vonatkozóan, hogy a mennyei Atya beszédét fürkészszék. És megegyezően a jövődőléssel világosságot nyernek az értelmesek, midőn is lámpásukat felékesítik, ellátják bőven a Szentlélek olajával. Megértik a dolgokat, melyek titokba burkoltattak a múlt évszázadok nemzedékei előtt.

A jelen időt érintően egy másik próféciája az Írásnak, hogy „Isten titka bételik” és „minden biztonnyal teljesedésbe megy”. Még nem ébredtek fel mindnyájan, de akik felébredtek, azoknak öröme véghetetlen és beleolvadnak Mózes és a bárány énekébe és odahatnak, hogy mind felébresztessenek az okos szüzek osztályához tartozók. Mint további bizonyítékot a jelenkor záródására és az új kor megnyíllására mondta Isten Dániel prófétának: „Lesz nyomorúság ideje, melyhez hasonló nem volt, mióta nemzetek vannak”. E nagyon is szomorú ténynél ne időzzünk soká. Sajog szívünk, hogy a népek részéről a készülletlenség — az isteni kegyelem és áldások megnyilatkozására a nyomorúság ily nagy napját tette szükségessé, hogy az emberi szívek előkészítsenek az áldások befogadására, melyben Isten szándékszik őket részesíteni.

Urunk említvén a jelen időt, jelezte annak nyomorúságát is, mit megnyilvánulni látunk minden téren, mely veszélyeztetli a társadalom vallási, gazdasági és politikai fundamentumát. Ő azt tanácsolta követőinek, hogy a nyomorúságokban is örvendezzenek, mivel az a szabadulást jelenti a bűn és halál uralma alól. Így szólott: „Mikor e dolgokat látjátok teljesülni, nézzetek fel és emeljétek fel fejeiteket, mivel szabadulástok elközelgett.” (Luk. 21: 28.)

Isten dicsőségének megismerése.

Az Írás mondja, hogy az új kornak kiemelendő része lesz a sötétség Fejedelme, a hazugságok atyjának, a Sátánnak megkötözése, aki az elmúlt 6000 év folyamán megcsalta a szegény emberiséget; Isten jellemét és tervét állandóan téves színben vázolta, hogy az egész emberiség borzadva bizalmatlansággal elforduljon Istentől. Még hozzá szellemi felfogóképességüket (elméjüket) is megvakította úgy, hogy nem szemlélhetik Isten méltóságos jóságát, mely világos sugarat vetit Isten népére, Idvezítünk egyéni jellemében és az írás ígéréteiben.

Ami csak megtehető volt, az ismeret

világra terjesztésében megtétett. Telefon és kábel-hálózatok kötik össze a civilizált világreszeket és most még a szikratávíró is hozzájárul. E közlekedő eszközök fejlesztése eredményezni látszik, hogy rövid idő alatt e téren világgraszoló megtakarítás és használhatóság lesz elérve. A nyomda egyike a legcsodálatosabbnak Isten előkészületei között a tudás általános ismertetésére. És a világ már is tudja, hogy sok dolog, miket elődeink abszolút bizonyosnak néztek, a valóságban esztelenségek. Többek között ilyenek a különböző vallási nézetek, melyeket mi és más civilizált emberek bálványként imádtak. Bálványok, melyek komolyan elferdítik mennyei Atyánk szép jellemét.

Gazdasági téren oly dolgokat produkálnak, melyek bámulatba ejtenek, melyekben a szent Írás szavai teljesülnek és a mult fénye mellett majdnem csodának tűnnek. Arra törekszenek, hogy nagy pusztaságokat tegyenek gyümölcsözővé. Az ártézi kutak beteljesítik a próféciákat, hogy a pusztákban források fakadnak. Isten ígérete, hogy a föld is megadja gyümölcsét szintén teljesülő félben van. Új fajtákat találtak fel buzának, zabnak, pamutnak stb. és gyümölcsözésük fokozva lett. Egyidejűleg a minőség is javult. Gyümölcs és főzelék-neműek oly tökéletességet érnek el, melyet még álmodni sem mertek ezelőtt 25 évvel!

Ugyanaz az isteni gondviselés, mely a mechanikusok szeméről fellebentette a fátyolt, a gazdálkodók szeméről is fellebentette azt és mr. Burbank csodálatos dolgokat közöl a kertészetről és földművelésről. Napjaink áldásai nem kevésbé csodálatosak, amiért látszólag természetes módon jönnek létre. Ha valaha vártuk, hogy e dolgok természetfeletti módon teljesebben, ez csak azért történhetett, mivel elfeledtük, hogy:

„Isten gondolatai mélységesek
csoda-művét napfényre hozni“

Valóban, a természetben minden természetfeletti csoda, amíg nem jövünk a dolog nyitjára és még akkor sem veszít csodálatosságából, csakhogy kevésbé látszik annak, mivel megszokottá és általánossá válik.

Áraszd fényed!

Midőn e szavakat olvasták: „Áraszd fényed és küldd igazságod az olvasók közül talán kevesen becsülték csak valóban a tényt, hogy ezt kérvén, Isten igazán beteljesítette kérésüket és nem csupán szellemi, hanem természetes módon is. A világosság, az ismeret, az értelem, Isten szava becsülésének növése csupán a fizikai világosság haladásával tartott lépést.

Hadd gondolkodjunk róla: Alig mult el ötven éve, mikor még a faggyu-gyertya készítése házi ipar volt és a petróleum világítás csak gyermekkorát élte azután jött az izzó lámpa, a gázfény és most mindezek kezdenek kitérni a villanyfény elől. Sőt e téren is ujabbnál újabb fajták sorakoznak úgy minőség, mint olcsóság terén. Valóban a villanyról beszélvén, a világ csodájáról beszélünk, amiről még csak keveset tudunk. Ugy látszik mintha Isten ebben a bölcsesség, hatalom és áldás kincseit rejtegetné.

A munkaidő már is nagyon megrövidített. Van már idő a tanulmányozásra, művelődésre, felüdülésre. És mégis mindennek csak kezdetlegességét éljük. Még csak közeledünk a magasztos nap áldásai felé, a mikor bűn, szenvedés az utból mindörökre félretételnek.

Lehetett idő, mikor aggódtunk, hogy a szén fogyasztás óriási növekvése nem sokára megemészti a föld tüzelőanyagát. Statiszták mondják, hogy a mostani fogyasztás növéseinek arányában a föld egész szén készlete 200 éven belül kimerítődik. De nem kell aggódnunk! Lesz jobb eszköz találva a kényelemre, mint e rabszolgai munka által, mikor is embertársaink a föld gyomrában emészthetnek. A királyok nagy Királya: Urunk gondoskodik erről, aki elvállalta eltávolítani az átkot és megáldani az emberiséget uralkodása folyamán.

De hogy ezt hogyan és miként teszi, az most még titok. Azonban jól tudjuk, hogy a vízben, mely elég bőven van és a levegőben, melyet belélegzünk vannak égő elemek, melyek majd bőven fedezik a szükségletet. Csak hogy ehhez az embernek kulcsra van szüksége, az ismeret kulcsára. És kétségkívül az Úr ezt is megadja, amint azt már más áldások élvezésére is megadta, melyek előkészítőleg hatnak az Ő megalkuló ezer éves országására.

Megbocsátás, megkérkezés, békeesség.

A Messiás Királysága felülmúlja még a jó uralkodást is, mely az embereket időleges áldásokban és ismeretben részesíti. Isten megismerésével párhuzamosan az ut egyengetve lesz a bűnösnek a megbékélésre. Az, aki tulajdon vérével, életének feláldozásával megváltotta a világot, lesz a nagy Közvetítő Isten és emberek között. A bűnök megbocsátása és kisegítés a bukkás gyengeségeiből, mind édes ígéretei a szent Írásnak.

Öröklött gyengeségek, kísértések serege és Isten felőli tudatlanság kétségkívül nagyobb viszonyban vannak a világon uralkodó bűnnel, mint az emberek többsége részéről a bűnnek valódi kedvezményezése. Ha a bűnre való kísértés az utból

félretételek, ha Sátán meg lesz kötözve és fényleni fog az igaz világosság, aranyosan elárasztva a megújuló népeket, mikor megnyilvánul Isten valódi jelleme, mikor az Ő szeretetteljes részvéte is megmutatódik a nemzedék iránt, elhihetjük, hogy akkor az emberiség nagy többsége ujjongani fog visszatérhetvén az apai házhoz,

szolgálván Őt hűségben, a szív őszinte odaadásával. Időközben egészen megnyugsunk az Írás kijelentésén, hogy midőn azon dicsőséges Nap fénye áldásokat hoz az Ádám faj minden tagjának, akkor kérelhetetlen törvény lesz, hogy mindazok, kik a bűnt inkább szeretik, második halált halnak, a helyreállítás reménysége nélkül.

Keresztyén kötelességek.

I. Thess. 1. rész; 4: 1, 2.

Jóllehet Thessalonikában már gyülekezett csoportosultak azok, kik a keresztyén élet alapelemeiben gyakorolni kezdték magukat, mikor Pál, Silvánus és Timotheus e sorokat írták nekik, mégis még csak gyermekek voltak a Krisztusban. De amint az üldöztetések szaporodni kezdtek, fejlődésük is oly nagy lendületet vett, hogy egy év múlva megértették az evangéliumot. Erről bizonyosság riaga Pál apostol, ki a következőket mondja: „Kegyelem néktek és békeség az Istentől, a mi Atyánktól és az Ur Jézus Krisztustól. Hálaát adunk az Istennek mindenkor mindenitekért, emlékezvén rólatok imádságainkban. Szüntelen előszámláljuk erős hiteteket... munkás szerelmeteket és tűrő reménységeket... tudva, hogy Istentől választattatok. Mert az evangélium nem állott nálatok csak beszédben, hanem isteni erőben: Szentlélekben és hitben... és követőink tettetek — az Uréi, minekutánna az ígét bevették volna mind sok nyomorúsággal, mind a Szentlélek örömeivel...“ Igazán látható volt egymáshoz való szeretetük, sőt megnyilvánult az egész Macedonia hívői iránt is. Ezért mondja az apostol, hogy „Istentől tanultak.“

Bárki akar az Atyához jönni, először el kell ismernie a Jézusban felajánlott kegyelmet, majd átadnia magát a testvérek szolgálatára. Az első szeretet ezt műveli. És ezt nem csak elkezdni, hanem ebben növekedni is szükséges, ha a helyes irányt meg akarjuk tartani. Óh, de fájdalom! Hányan elkezdtek e pályát futni fürgén és melegséggel — haladtak is így egyideig, de aztán álnokká, ürügyet keresővé, képmutatóvá, elbizakodottakká és magukban bizókká lettek, elveszítve az buzgóságot, az alázatosságot, a hitet és az első szeretetet.

A Gonosz munkája ez, kinek legfőbb törekvése odairányul, hogy a test gyengeségét kilesse s azután törbe ejtse azokat, kik a sötétség rabbilincseiből már megszabadultak és meglátták az Isten dicsőséges világosságát a Krisztus által. Ha ezek ellene nem állanak az ellenség támadásának, úgy biztos, hogy nemcsak lágyemelegek lesznek az Ur iránt, az ő szolgálata és testének tagjai iránt, hanem végre a sötétség

gyümölcse fog napvilágra jönni bennünk: az irigység, gyűlölet és visszavonás a szeretet, öröm, békesség, alázatosság, türelem, béketűrő és testvéri szeretet helyett. Ez oknál fogva inti az apostol az Egyházat: „Kérünk pedig titeket, atyámfiai a Jézus által, hogy nevekedjétek jobban-jobban a szeretetben, mert csakis így épülhettek fel a kegyelemben a Szentlélek által és csakis így szolgálhattok egymásnak szívörömetst.

Kötelesség a testvérekkel szemben.

Urunk kijelentette, hogy a hit háztartásában visszavonások és világi gyönyörök utáni kapkodás fognak előfordulni. De az igazi családbeliek, kik Isten csodálatos világosságát nyerték, mint világosság fiai fognak fényleni. Ezeknek meg kell tanulnia a nyugaltságot, a csendességet, megelégedést, komolyságot, a jócselekedetek gyakorlását és elérni olyan állapotot, mely a Szentlélek gyümölcseinek termése közben őket vidámmakká, örvendezőkké és boldogakká teszi.

Azokra nézve, kik e világosságot nyerik, nagy változást jelent ez állapot. Új gondolatok és tervek kezdenek kialakulni ezeknél, melyeket nagyon kell becsülniök. Új jogok, új felelősségek tűnnek fel, melyeknek eleget kell tenni a Szentlélek által nyert legmagasabb fokú tudás és szeretet alapján mindazok között, kik hozzánk hasonlóan vették a világosságot. Ha Isten gyermeke ebben napról-napra nagy buzgalommal fog eljárni, Isten kegyelmébe jutva nagy békesség hatja át szívét.

Ha valaki az Igazság ismeretére jutott, nem jelenti ez ügyben azt, hogy az illető azonnal kapja magát és menjen prédikálni. Az nem az Ur akarata, hogy elhanyagolja kötelességét, felelősségét. Ha valakinek családi viszonylatai nem engedik meg, hogy távozzék foglalkozása mellől, akkor ne készüljön elhagyni állását így gondolkodván: „Megyek prédikálni.“ Megsokszorozódva áll az eset, ha távozása inségbe borítaná hozzátartozóit. Ha pedig valakinek körülményei megengedik ezt, hagyjon fel földi ügyei fejlesztgetésével és cselekedjék bölcsen. Mindenki válassza a leghelyesebbet. Aki függetlenné tette magát,

nyugodtan álljon az isteni szolgálatba. De használja képességét, idejét a legnagyobb szorgalmatossággal, mihelyt megnyílt előtte az út az Ur szolgálatára. Az ilyenek legyeknek teljesen önfeláldozók, gondosak és vigyázók; meg ne terheljék magukat valamilyen más dologgal, ami akadályozhatná szolgálatukban.

Kötelesség az emberiséggel szemben.

Nemcsak az a kötelességünk, hogy a Krisztus Teste tagjainak szolgáljunk, hanem az is, hogy a világban, a sötétségben élőknek is szolgáljunk, kik a Krisztuson kívül vannak. A keresztyén legyen égő és fénylő világosság a világban. Épen, mert a világ nem láthatja a belénk helyezett új életet, a keresztyén legyen „élőlevél” előtte és nyitott, hogy életéből lássák és olvassák az Atya munkáját. Hogy legyen tisztesség az Urnak és az Ő kedves beszédének.

A keresztyénnek a világban nemcsak igaznak és becsületesnek kell lennie, hanem nemesnek és tiszteletteljesnek is. Van-e a világi emberek között is tisztességes,

gondolkodó és igazságszerető egyének, kik hadakozó formában mondják ki igazukat, de a keresztyének szeretettel és nemes érzelemmel cselekesznek minden dolgot — a szív erejüket ápolják s ezeket igyekeznek kifejleszteni a tökéletes határig. Nem kívánják senkijét, sőt kerülnek a kölcsönkérést is az apostol szavaival összhangban: „Jobb saját kezünkkel munkálkodni és tenni mindazt, ami jó, hogy legyen mit adni, akinek valóban szükség.” Éf. 4: 28. — Az Ur tanította a testi izraelt, hogy kölcsönt adjanak és vissza ne kérjék. Sokkal fokozottabb mértékben áll ez a lelki izraelitákra, hogy a kölcsönkéréstől megóvják magukat. Ezt a szabályt is tartsa tehát szeme előtt az Ur népe és igen kerülje a kéregetést.

„Nincs elég olaj korsódban?
Másnak add oda felét.
S bárha szűk esztendő járna,
Lesz magadnak is elég.
Aki ad, az kapni fog még,
Lisztje el nem fogy soha;
S ami egynek tán kevés vón,
Kettőnek dús lakoma.”

Szemlélődés az egyháztörténelem mezején. (Vége.)

Urunk a buza és konkolyról szóló példa-beszédben rámutat, hogy a lelki csoportban is lesz valódi mag és hamisított is éppen mint izraelnél történt, a hűek különválasztatnak, nyomorúságok és próbák csendes átélése által bebizonyítják hűségüket és szenvedéseik után elérik nemes törekvésük dicső végcélját: a szellemi felmagasztosítást a halhatatlanság állapotában; míg a többiek szívük tisztátalansága miatt elveszítik azt.

A Sátán a buzaföldbe konkolyt vetett.

Említett példabeszédében Urunk előre kimutatja, hogy az apostolok halála után eljött a nagy Ellenség: a Sátán és Isten buzaföldjébe, az igaz egyházba konkolyt hintett el. A mag midőn kikelt, a rossz fejlődési rendszeréhez hiven dúsan termett és az igazi buzát utánczó formában jelentkezett. Sokan az igazak, a hűek társaságába szegődtek, magukat tiszta buzának gondolták s választottaknak nevezték.

Ezt a hű szolgálók látva a Mesterhez mentek és szóltak: „Kiszedjük-e a konkolyt a buza közül? Megtűrjük-e a hamisakat a társaságunkban? Ávagy micsoda egyezése van a Krisztusnak a Béliállal, az igaznak a hamissal? ...” Várjatok csak hű szívek! — hangzott a válasz. Ne bántásatok, mert nem talán a buzának is ártalmára léstek! Csak növekedjenek az »aratás« idejéig! Majd én ismét eljövök s meghagyom akkor az aratóknak, hogy a már előbb kévékbe gyűlt konkoly közül szedjék ki a tiszta buzát,

hogy a tűz, mely perzselni fogja a haszontalan növényt (hamis bibliai nézetek, öndicséret, fenhéjázás, nagyravagyás, láttatás, tettetés, álnokság, képmutatás, jogtalanság stb.) ne ártson nekik, majd pedig, hogy hozzák be, mert éhség dul a földön és kenyér kell.”

A föld tiszta volt és buzaföld.
Nem termett mást, csak tiszta buzát.
De im' a Bitorló reátört
S fölötté sötét árnyat huz át.

A mag elhintve. Nézd hogyan nő!
A buza képét színeli magán;
Titokban a hűnek hálót sző,
S sértést követ az Ur igazán.

„Meddig, Uram — nem tész ítéletet?”
Ávagy reánk bizod s tegyük?
Ime a csűr gabonával telített ...
Igazság fegyverét választani felvegyük?

„Telik be már rokonitok száma,”
Türelemre érj hát örökségem!
Osztó igazsággal Én kelek tusára ...
Ijját összetöröm, hízeltgőt nem töröm
Csak a tiszta szívü marad az én népem!

A konkoly magot főképen a filozofusok (bölcsesek) ápták. Mig az üldözés szelleme oly nagy mértékben hatotta át a Néró, Dioklecián és más császárok szívét, az egyház törhetetlen hűséggel ragaszkodott Fejéhez: a Krisztushoz, a Krisztus igazságához, amiért is képesek voltak halálig tartó szenvedéseket elviselni. De később a jólét napjaiban soknak elesése következett be azoknak, kik addig is úgy gondolkodtak, hogy

jó is volna ezt is, azt is tenni, csak ne volna megtiltva.

Az egyház kezdett a filozofusokra figyelmeztetni, kiknek irataiból ezeket olvasta: „Ti keresztyének helyes irányban vizsgáldtok. Ti tanulók vagytok, Jézus a ti tanítótok. Nagy ember, bölcs ember volt, kiváló filozofus. De hisz mi is azok vagyunk s mint ilyenek szólunk hozzátok, hogy legnagyobb képességünk szerint oktassunk titeket. Tehát nincs semmi különbség a munkában, melyet Ő végzett és mi végezzünk, mert mi is az igazságot tanítjuk.“ Szokratesz, Plátó és több más görög bölcsész irataiban ilyenszerű elbizakodott kijelentés található.

A keresztyénség agyában egyszer csak megszületett a gondolat, hogy jó is volna a pogánysággal egyesülni e nagy munkában. Így lett aztán a keresztyének és pogány filozofusok barátsága révén sok pogány felvéve a keresztyén egyházba, minden komolyabb meggondolás és veszély sejtése nélkül. Az észak-európai törzsek nagy számban lettek keresztyénekké és volt ujjongás, békeség világszerte, míg a Gonosz béklyókkal leselkedett az Egyház ajtaján.

A pápaság fokozatos fejlődése.

Ez összevegyített állapotban méreg töltetett az igazság „arany poharába“ s a „hitehagyott asszony: az egykor igaz egyház megrészegedett tőle s megrészegítette utálatosságának borával a föld egész lakosságát.“ Jel. 19: 2; 17: 4, 5, 15. A nagyra vagány úgy elharapódzott, hogy megszünt az Istenben vetett hit és egymásnál kerestek dicsőséget. Megszűnt a hűség, meg az igazságért való szenvedés is. Az egyház mikor Róma püspökét pápai méltóságra emelte, azt hitte felőle, hogy Krisztusnak és az egész világnak képviselője az; s azt hogy ezáltal a kegyelemben való előhaladás útját megnyitotta az egyház részére.

A pápa a trónra emelkedve hatalmassá lett. Hatalmának érzetében parancsolni kezdett, a királyoknak is — lelki és világi fejedelemmé lőn. Ez állapotában könnyű volt hátravetni az igazságot s beszívni a pogány elméleteket, melyekből apránként kikovácsolódott a tan, hogy a gonoszok a gyötrelembe mennek, különösen az eretnekek, azok, kik mernek egyebet is hinni, tanítani, mint a mit a pápa elrendel. Majd kialakult a purgatóriumi nézet, mely szerint minden jó katolikus, ha halálakor nem is méltó, fokozatos tisztulás után a mennybe jut.

Mindezek az eszmék élénken vannak képviselve a hírhedt Dante nevű pogány író „Pokol“ című hőskölteményében. Szerinte azok mennek át a pokol kapuján, kik elvesztették reménységüket az egyházban; tehát az eretnekek, kik szenvedni is fognak örökké tartó gyötrelemben. A jó kato-

likusoknak ott nem lehet lakása, mert ők a mennybe jutnak, némelyek tán bizonyos büntetések purgatóriumi kín kiállásával, hova haláluk után jutnak. Ezek a büntetések a bűn neme szerint lesznek szabva s könnyítendő, az illetők rokonai pénzzel támogatják ügyüket: A pénz persze a pápa zsebébe csuszik és a papság kezébe, hogy úgy legyen Tetzel szerint:

Kinek pénze ide koppan,
Annak lelke mennybe dobban.

A Krisztus engesztelő áldozata helyett így jött létre a pénzért történő miseszolgáltat (pusztító utálatosság) gyakorlata — egy végtelenül káros gyakorlat, melynek eredményeképp, a konkoly felhalmozódott és virágzott az egyházban, mert nem találta meg az igazságot. Az ijesztgetés fegyvere lett a kenyérkereset forrása. Mindenki elkárhozik, ki nem megy a templomba, sőt még a gyermekei is — volt a papság híresztelése.

A pápák magukra kezdték vonatkoztatni a milleniumi országlást, melyet a Szentírás szerint Krisztus gyakorol második megjelenése idején. Ez az örült hiedelem a 800-dik évben érte el a közvélemény helyeslését, mikor III. Leó pápa kijelentette, hogy ő a Krisztus helyettese. Ez esztendőben engedte át a pápai széket Charlamage császár a pápa teljes fennhatóságába. És azóta uralkodtak. Milleniumjuk azonban véget ért az 1000 év lejártával 1799-ben, mikor Napoleon, Franciaország császára lefoglalta a pápai birtokokat s magát a pápát: VII. Piuszt fogságra vetette Franciaországnak Avignon nevű városában, ahol aztán meg is halt. Ez időben szabadult fel a biblia is a pápaság sulya alól, hová száműzve lett, mint a világosság fegyvere és kezdték nagy számban forgalomba hozni s a nép kezébe adni. E mozgalomban a pápa is tevékenyen kezdett közreműködni, hogy ezáltal újra lepelt dobjon a szemekre s visszaállítsa régi uralmát; hogy még nagyobb erővel zsarnokoskodhassék a nép lelki élete felett s megalapítsa maradandó uralmát. De célját már nem érthette el, mert a világosság sugarai a szívekre sültöttek.

A pápai millenium s a sötét korszak munkája ismeretes a történelemből. Ez bizonyítja, hogy a pápaság szeme előtt a világ meghódítása lebegett. Ezért téves tanait nagy erővel tolta az európai nemzetre és törekvése az inkuizícióhoz (vértörvényszék felállítására) vezetett, mely ügybiztosok segítségével titkon működött és pusztított azok sorában, kik az isteni szó vizsgálása felé közeledtek. Milliók szenvedtek ártatlanul a legkínzóbb gyilkoló eszközök alatt, mert nem hajoltak meg a hittagadó egyház feltétlen uralmának, nem engedvén ezt józan eszük s az igazat pártoló szívük.

A sötét időszak sötét munkája elpogányosította még jobban az európai nemzeteket s babonát és tudatlanságot hozott oly fokban, mihez hasonlót nem említ az egyháztörténelem. Emberek becsülése, az igaznak, jognak, becsületnek és minden erénynek lábbal tiprása vált divatossá s a pápa és papság felmagasztalása, mint e földön Isten képviselőinek. E hamis apostolok — amint Dániel próféta említi 7: 25-ben — azt vélték, hogy „az időt is elváltoztat-hatják.“ Hatalmuk segítségével meg is próbálták elfordítani az isteni törvény és a Krisztus uralkodásának idejét, amint szoltunk már erről. Valamint arról is, hogy hogyan léptették életbe a miseszolgálatot, mely által értéktelenítették Krisztusnak egyszerűsmindenkorra véghezvitt áldozati munkáját: a szüntelen való áldozatot. Krisztust a misében újra, meg újra próbálták felajánlani, mint vérvénküli áldozatot. Pedig „vér (élet) nélkül nincsen bocsánat.“ (Mindezen dolgokról bővebb felvilágosítást találsz a Mileniumi Hajnal c. mű II. kötetében.)

Nem vádoljuk a sötét korszak vallási vezetőit azzal, hogy mindezen dolgokat tudatosan követték el. Hisszük, hogy közülök sokan megcsalattak a Kisértő által. S midőn azt gondolták, hogy Isten akaratát érvényesítik törekvéseikben, fokozatosan erősítették a tévedéseket az egyházban és sok zavart idéztek elő. Isten az ki képes megítélni a szívek indulatait.

Tény azonban, hogy az elpogányosodott kereszténység nyugtalanabb természetű és kegyetlenebb lett, mint a valódi pogányság, jóllehet nevéhez hiven ragaszkodik, midőn országait és a „Keresztvén“ előnévvel ruházza fel. A pápaságnak a világi hatalmakkal — kik által végrehajtották aljas szándékaikat — való összevegyülése okozta e tévedés elterjedését épúgy, amint elcsavarta a halálról, feltámadásról, ítéletről stb. szoló szentirási nézeteket is, midőn a halált az élettel egyenlősíti. Plátó, görög bölcsész tanítása az ember halhatatlanságáról a test halhatatlanságát mutatja ki. Micsoda ferde tan! Isten azt mondja: „Por vagy és porrá kell lenned“ I. Móz. 3: 19. Isten szaváról pedig tudjuk, hogy igaz. Jel. 15: 3.

A reformáció némi lendületet teremtett.

A hosszas feneklés és örvény után, melybe a tévedés juttatta az egyházat, egy kis emelkedést hozott a Lutheri reformáció a 16-ik század elején. Esdett és szükséges enyhület volt ez az ezerkétszázhatvan esztendei sötétség mélységes nyomoruságába jutott szentek részére az üldözések közepette, melyből oly bőven kivették részüket. Mert mindig voltak Istennek hű gyermekei, kik a legkínzóbb körülmények között sem hajtottak térdet, fejet a Baálnak. Mindezek vérükkel pecsételték meg hitőket, a Szent-

írásban közölt Isteni tudomány ereje által. Mártír halált haltak.

A reformációi munka szépen haladt előre. De miután vezetőiket szintén megcsalta a Sátán, a katolikus egyház példája szerint hatalomra áhítottak. Hízélgés és ármány által el is érték ezt s befolyást kezdtek gyakorolni a nemzetekre annyira, hogy az anya szelleme teljesen áthatotta a leányt is. Kéz-kézben haladt, s az igaz szenvedése tovább foly. Máté 14: 1—11.

Anya és leány fejedet kéri —

Céljukat másképp elérni nem vélük.

Az igaznak sorsa: külső nyomor.

Belső erő lüktet szívében a hűnek;

Sátáni kar üthet, ők még mindig türenek.

Dicsőség vár, ha a vér kiomol.

Egy kérdésre időszerű felelet.

Miért engedte Isten, hogy a konkolyosztály annyira elhatalmasodjék? Miért? Azért, hogy úgy az angyalok, mint az emberek egy nagy leckét tanuljanak általa. Ő, ki tudja mindennek következményét tudta, hogy a tévedés elterjedése keserű gyümölcsöket fog teremni, a bűn különféle változatait: nagyravágyás, elhatalmasodás, gőg stb. gyümölcseit, amint ezt Urunk által ki is jelentette „a buza és konkolyról“ szoló példázatban. De tudta egyúttal azt is, hogy mikor Isten szentjei a konkoly hatása alatt kifejlődnek és az „aratás“ idején különválasztatnak, Babilon szervezete elhanyaglik, a szentek felmagasztaltatnak, hogy az Ő dicső terve szerint a tévedésből kiemeljék embertársaikat, hova a kisértő ámitása miatt jutottak. Ilyen erős az Isten karja! Ilyen bölcs az Isten célja! Ki fogná fel s ki értené, míg megmondani nem akarja?

Mi most különválasztási időben élünk. Most akiknek értelmi szemei megnyíltak, felismerik a tévedések és a gonoszság nagyságát, mely nem Istentől, nem az Ő szavaiból származik. Most láthatni Mesterünk eme kijelentésének beteljesülését: „Az Isten országán erő vesznek és az erősek kapják azt.“ Ám a kereszténység nagy tömege még mindig meg van vakulva a sötét korszakban rátapadó füst miatt, mely vastag rétegekben ülte meg értelmi szemeit.

Az üldözések formája azonban megváltozott a jelen időre. A véleményközlés szabadságát korlátozzák ugyan bizonyos rendeletek, de országos törvényeink nyilvánosan védelmére kelnek a hitnézetek terjesztésének. S bár akadnak még mindig az üldözés szellemétől áthatott s bosszút lihegő emberek, ha megragadhatják erre valamilyen módját a hatalomnak, a verpad, a máglya, kaszatömlőc, lőfarok, kerékhezkötés stb. formák keze guzsba verve s csak a rágalom, gyűlölet és szitok vijja még teljesen veszni induló csatáját a nagy Hőssel,

kinek kezében biztos és örök siker öszpon-
tosul, hogy megpihentesse hitharcossait
mennyei nyugalmával.

Írásellenes tant bőven hallani a pap-
ság ajkáról ma is. Régi tévedéseket módo-
sítanak s finomított alakban — lágyétekként
— közlik a hallgató közönség ítélőképessé-
gének megbénítására. A feltámadás bibliai
tanát meg éppen tagadják sok más igazság-
gal egyben, melyeknek száma halomra gyűlt
a papság tiltó tábláján. Szólnak ugyan róla
s a bizonyító verset is felolvassák a bib-
liából, ha kell több helyről is, de magya-
rázataik homlokegyenest ellenkeznek az
igazsággal.

Némelyek azt tanítják, hogy mikor a
test feltámad, a lélek hozzacsatlakozik s
úgy folytatják tovább a létezést. De ez a
tan épúgy nem található a Szentírásban,
mint a lélek halhatatlanságáról szóló. Ennyi
zürzavar a hit körül valóban Babilon álla-
potát mutatja, melyet a Babel tornya épí-
tésénél történt zavar árnyékkolt előre. I.
Móz. 11: 1—9: kib. A Biblia azt tanítja,
hogy a lélek fog megelevenedni, az egyé-
niség, (Ego) mert öntudatlan állapotban volt.
Urunk személyisége is megszűnt létezni,
míg az Atya fel nem támasztotta Őt har-
madnapon. S miként Őt, úgy Általa az egész
emberiséget öntudatra fogja ébreszteni a
halál álmából a feltámadás dicső nagy nap-
ján, amely már nem is messze van. Ho-
gyan is lehetne mást hinni? Ha a test ha-
lála után a lélek akadálytalanul szabaddá
lett, miért kellene ismét visszatérnie a tán
már századok előtt eldobott beklyóiba, az
állatias testbe? Említett téves tanokhoz
a Sátán vezette az egyházat a pogányság
tudományának megkedveltetése által. A gör-
rög Dantheizmus, a Buddhizmus, Rációna-
lizmus, Spiritizmus, Filozófia stb. követke-
ményei lettek: a lélek halhatatlansága; a
Szentháromság egy Isten; a gyötrelem; a
lélek megtestesülése és a halottakkal való
társalkodhatás tana. Ilyen zavarodásban él
ma a keresztyénség. Azért Isten hívja az
Ő népet mondván: „Fussatok ki Babilon-
ból én népem.” A névleges rendszert pe-
dig örökre elveti. Jel. 3: 14—20; 17: 1—5;
18: 1—24; 19: 1—8.

Valamikor tán mi is csodálkoztunk,
hogy miért engedte Isten az emberiséget
ily mélyre hullani? De most a jelenben
ragyogó világosság fényében szemléljük
mindezeket! Valószínű, hogy ha az embe-
riség nem ismerte volna meg a bűn ter-

mészetes következményét, sohasem fogta
volna fel a tévedés ily elbutító hatását.

Milyen nagy könnyebülés ért bennün-
ket, midőn a sötétségből Isten csudálatos
világosságára emeltettünk fel a Jézus által!
Micsoda átváltoztatási erő vett körül! **LS**
azt hisszük, hogy az emberiség is így fog
járni, mikor a halál álmából felébredve
szétteltekint és észreveszi tévedését. Önken-
telenül kiált fel: „Hát ily kegyelmes a mi
Istenünk? Mégis nincs égő láng, örök kin
és tüzes ördög! Lám, lám. Hála legyen,
hála legyen Istennek!

Akkor felismerik az Isten csudálatos
szeretetét a Messiás igazságos uralmában,
mely minden engedelmeskedő részére csak
jót fog árasztani. Felismerik az Isten fel-
foghatatlan jóságát és gondoskodását. Oh
mily öröm lesz ez a bűnből és a tudatlan-
ságból kiemelkedő szegény emberiség ré-
szére! Bizonyára mindazok, kik őszinte szí-
vűek lesznek, örömmel fogják az igazságot
cselekedni, Isten dicső jellemét elismerni
és Őt mindörökre magasztalni.

Most még tisztábban látjuk tehát, hogy
miért engedte meg Isten a gonosz hatezer
évi uralmát? Látjuk, hogy ez úgy az egy-
háznak, mint a világnak, az angyaloknak
és mindazoknak érdekében történt, kik még
ezután fognak teremtetni.

Hisszük és reméljük hogy mikor Iste-
nünk mindezt tisztán láttatja meg, mindenki
elismeri, hogy „Ő igazságos Isten és min-
den utja igazságos.”

Mi úgy várjuk Őt (a Krisztust), hogy
bebizonyítsa Isten jellemének fenségét a
kellő időben, mely idő — hisszük — igen
közel van. I. Pét. 3: 21, 22.

Szeretett testvérek az Úr Jézus Krisz-
tusban! Tartsuk elménkben Fővezérünk
eme szavait: „Bizzál fiam, bizzál leányom!”
El ne vessük bizodalunkat; ragaszkod-
junk az Isteni ígéretekhez! Ha az ur fel-
szenteltjei 19 száz esztendő minden szo-
moruságát átérték ama menyeki ígéretekért,
várva a boldog jövőt, mely sokunktól még
oly messzire volt, mennyivel inkább el-
hordozhatjuk mi a jelen minden keservét,
kik a Jehova hadvezére: Urunk Jézusnak
jelenlétében élünk, várva dicsősége meg-
jelenését.

Vigyázzunk, imádkozzunk és örömmel
tegyünk vallást arról, aki megvilágosított
bennünket. Örüljünk mennyei küldetésünk-
nek! Amen.

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emlékkönyv füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok
gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44 szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szücs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye

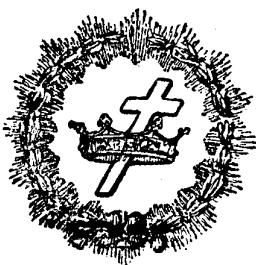
Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor léznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfogakozásának miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszintelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTÉKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak megállítására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettedes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdj! mindekért.
„Vigyázo, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

A gyászünnepély.

Russell lelkész földi porhüvelyé 1916. november hó 10-én, pénteken reggel érkezett meg nyugatról New-Yorkba — Menta Sturgeon, az elhaltak utazó titkára kíséretében.

A holttest, amidőn megérkezett Csikágóba, ott már nagy számban várt rá a közönség. Mivel a koporsót egyik pályaudvarról a másikra kellett át szállítani, azt a városon keresztül hosszú autósorral kísérték a testvérek és barátok. Az ottani tartózkodás alatt felnyitották a koporsót és sokan megnézhették utoljára, akit oly jól ismertek és annyira szerettek. Csikágóból elindulva testvérek küldöttsége kísérte és az uton egész Newyorkig, még több városból érkezett küldöttség csatlakozott hozzájuk.

A Bétheli otthonba szombat este érkezett meg a holttest, ahol azt megtekintette a család és a gyülekezeti tagok. A koporsót vasárnap reggel a tábornákulumba (sátor) vitték és ottan volt diszesen felravatalozva este 10 óráig. Ezrek láthatták még utoljára Russel lelkészt.

Egész szombat és vasárnapon minden vonattal érkeztek barátok és küldöttségek majd minden gyülekezetből, Missisippitől keletre és Kanadából is. A tábornákulum alig fogadta be őket. Részükre még a földszinti tantermek is meg voltak nyitva. Minden talpalattnyi hely zsúfolásig el volt foglalva a pince kiszögelléstől egészen a két emeletes páholyokig.

Két tisztelet volt előre jelentve: az egyik a testvérek részére délután, a másik meg a nyilvánosság részére este. De tekintettel az érkezők rohamosan növekedő számára, a bizottság még egy reggeli tiszteletet is hozzáfűzött, amelyen Mac Milliam testvér beszélt; beszédét más helyen közöljük.

A délutáni tisztelet, melyen kizárólag csak testvérek képviseltették magukat, egy szólóval lett megnyitva: „Légy hű mindhalálig.” Az ének és hangja igen hatásosak voltak, mit még emelt a koporsó fejenél álló igen szép virág csokor, melynek fehér szalagján ugyanezen ének szavai ékeskedtek. Majd a következő ének hangzott el: „Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt.” Oh ezt oly gyakran énekeltek a gyülekezetek, midőn Russell testvér felkereste őket. Még azután Russell testvér egy kedvenc éneke volt elénekelve: „Lelkem nap-sugára édes Atyám.” — Miután a nagyteremben minden szónok befejezte beszédét, lement a földszinti tantermekbe, hol megismételte az elmondottakat a barátok előtt, akik a termet egész zsúfolásig megtöltötték. A temetési beszédek száma tizenhét, melyek az „Őrtorony“-ban közölve lesznek.

A virág pompa.

A virág diszítés szebb volt, mint amilyet valaha ily alkalommal láttunk. Nem lehet leírni a szépséget. A tábornákulum emelvénye annyira el volt halmozva virággal, déli növényekkel és csodálatos színpompával, hogy alig volt elegendő hely a szónok és a koporsó részére. Azonkívül a páholyok eleje a legművésziesebben és nagy ügyességgel volt diszítve a legválogatottabb virág és zöld lombbal.

A koporsó lábánál egy megtört virágoszlop volt emelve a kedves test találó szimbólumául, mely az Ur testéhez hasonlóan az Ur és a testvérek szolgálatában tört meg; míg a fej felett gyönyörű virágkereszt és korona volt. A kereszt jelképezte a Krisztus halálában való részesedését és a korona, a dicsőség és halhatatlanság koronáját, amelyet már bir — amint hisszük — mennyben kedves Urunkkal.

Az emelvény nem volt elég nagy, hogy rátérjen a sok, szebbnél-szebb virág, sem a tábornákulum belseje (öt-hatezer embernek

adott helyet), hogy mind kilehetett volna rakni a sok virágküldeményt. De mindez, bármily szép és dus volt is, mégis csak alig tudta kifejezésre juttatni azt a nagy szeretet és becsülést, melyben kedves testvérünk állott szeretett honában mindazok előtt, akik őt jól ismerték.

A bizottság természetesen igyekezett mindenben eleget tenni Russell testvér utolsó kívánságának. Azért felkértek többen a testvérek közül, hogy beszédet tartsanak a gyászünnepegy alkalmával. Ezek között volt: A. H. Mac. Millan; Menta Sturgeon; W. E. Von Amburg; P. S. L. Johnsen; J. F. D. Pyles, — Washingtonból; D. C. J. J. Margosen, — Bostonból; Mass. T. W. Malton, — Terentó Kanadából; C. B. Shull, Kolumbus, — Óhióból; C. C. Driscoll, Dayton, — Óhióból; Dr. L. W. Jenes-Csikágóból stb.

De az egész program megvalósítása igen sok időbe került volna és mivel a tábornákulum annyira zsúfolva volt, hogy sokan órák hosszat kényszerültek állni, a szónokok számából ki kellett hagyni. A különböző tiszteleteken tartott beszédek egyikét itt közöljük:

Beszéd a reggeli tiszteleten.

(Előadta: A. H. Mac. Millan — Njork)

Azt hiszem, hogy a jelenlévők gondolatait juttatom kifejezésre, midőn azt mondom, hogy ha találhatni arra szót, hogy érzelmeinket lerajzolhassuk, akkor még ezideig azt nem tanultuk meg. Boldogok vagyunk és szomorúak; zavartak és meglepettek, de ösvényünk az világos és örvendűnk. A halál változatlanul szomorúságot okoz, bárhol jelenik is meg. Hideg a keze és mégis mint az apostol mondja: „Nem szomorkodunk úgy, mint egyebek, kiknek nincsen reménységük.” Dicső, magasztos reményünk a próba ez órájában is talpra állít és boldogok vagyunk, mivel tudjuk, hogy szeretett lelkészünk és testvérünk most az Urnál van.

Nagyon sok kérdés ostromolja elménket.

Kérdezzük magunktól, hogy a jövőben is éppen úgy fog-e tovább haladni a munka mint eddig? A Jordán vizének meg kell-e szulnatnia? Ki fogja megírni a hetedik könyvet? Kihez forduljunk úgy személyes, mint gyülekezetet illető kuszált, bonyodalmak ügyeinkkel? Mindeme kérdésekre néhány feleletet ohajtok adni, midőn is ismertetem előttetek azon intézkedéseket, melyeket Russell testvér halála előtt tett.

A júliusban, Newporkban megtartott nagy konferencia után Russell testvér komoly betegségen ment keresztül. E betegség alatt behivatott szobájába és három és fél órát azzal töltött, hogy nekem a munka terjedelmét elősorolta, amelynek még el kell

végeztetnie az ő nézete szerint. Igyekezett terveket készíteni azok véghezvitelére. Az után megkérdezett afelől, hogy visszatérnék-e szívesen Brooklinba, hogy a szolgálatban működjem, úgy odahaza, mint a tábornákulumban. Erre később válaszoltam, midőnis felajánlottam, hogy amit tudok, mindent megteszek, az Urért, őérette és a kedves barátok támogatásában. Akkor úgy nyilatkozott előttem, hogy rohamosan fogyni érzi erejét és már nem sokáig fog körünkben időzni.

Ezután Russell testvérnek az volt a gondja hogy úgy a tábornákulum, mint a betheli munka különböző előjáróira nagyobb felelősséget rólt. Épen mielőtt utra indult, valami olyast tett, mit azelőtt soha. A különböző testvéreknek, kik a munka különböző ágaiban munkálkodnak, leveleket írt, melyekben midégyiknek megbízásokat adott. Eltávozásakor felkért, hogy kísérem a pályaudvarra. Utközben kezét szeretettel térdemre pihentette és így szólt: „Mi a véleményed a levelek felől, melyeket írtam?” Azt feleltem, hogy emberfeletti bölcsesség vezette őt ezek írásánál és hogy nézetem szerint itt a munka irányítása (rendezése) tökéletes. Erre ő azt mondta: „Testvér, örvendek ezen, mert valamilyen rendszer (terv) követése nélkül senki sem dolgozhatik. Most, midőn ismeritek tervemet, igyekezzetek tovább is aszerint tenni, tegyetek meg mindent, amit tudtok, legjobb képességetek szerint!” Később írt haza egy levelet, amelyben elősorolta ebédlő asztalait és megnevezte, hogy minden asztal fejénél ki szolgáljon. Ebből is láthatjátok, hogy megtett mindent, amiről gondolta, hogy az is hozzájárul, hogy minden simán folyon tovább.

Az „Órtorony“ további megjelenését illetőleg a testvérek közül egy öttagu bizottságot jelölt ki, akik azt továbbra is kiadják. Még határtalan időre elegendő anyag van rendelkezésünkre, úgy hogy még továbbra is olvashatjuk Isten üzenetét, amint azt szeretett testvérünk közli az „Órtorony“ hasábjain, ha ő maga testileg nincs is közöttünk. Most lett világos előttünk, hogy kedves Urunk ezideig azért hagyta meg közöttünk szeretett testvérünket, hogy épen mint Pál apostol idejében történt, reá is gyülekezetet egyidőben jöjjenek a szülési fájdalmak, míg Krisztus mibennünk kiabrázoltatik. Hogy földi vezető nélkül is képesek legyünk megállni, Isten most magához vette a hű szolgát, kit feténk helyezett.

Nagy az előttünk levő munka, de Isten megadja nekünk a szükséges kegyelmet és erőt, hogy azt kivihessük. Zakariás próféta a történetet világosan lerajzolta mondván, hogy Isten megsujtja az embert, (magához veszi) ki néki társa, mint ahogy megsujtotta a pásztort is. Jézus Urunk idezte e versnek

egyik részét és a maga tapasztalataira vonatkoztatta azt. Azt hisszük, hogy most ez idézet másik része is beteljesült. Midőn Jézus mint Pásztor meg lett verve, a juhok elszéledtek. Vezér nélkül voltak, szétszogatva és megütköztek, míg Pünkösdkor ismét egybe gyűjtettek és erőt nyertek, hogy a munkát tovább folytassák. De ez idézettel összhangban megjegyezzük, hogy annak megsújtásával, ki az Urnak „társa” nem követkzik a juhok szétszóródása, hanem ép ellenkezőleg a kéz, vagyis a Jehova hatalma a kicsinyekhez, a hátramaradottakhoz tér. (Zakariás 13 : 7.)

Most hát kedves testvérek, mi a véleményünk e dolog felől? Az Ur magához vette földi vezetőnket és most gondolhatná némeiyyik gyenge szívü munkás, hogy itt az ideje a sarlót letenni és várni, míg az Ur haza hív. Ámde most nem az az idő van, hogy az olyanokra figyeljünk, akik gyenge szívűek. Most a munka ideje van — sőt még megfeszítettebb erővel kell munkálkodni, mint valaha. Isten kegyelméből hadd határozzuk el magunkat ott felvenni a munkát és folytatni, ahol a szeretett testvér elhagyta és elszántsággal lobogtassuk fennen az igazság zászlaját, mignem a Jordán vizei megsújtának és ketté válnak és az Illés osztály utolsó tagja is bement a mennyei dicsőségbe. Legyen velünk az Ur és segéljen meg minket mindazokkal együtt, kik igyekeznek néki szolgálni.

A temetés végeseményei New-Yorkban és Pittsburgban.

Az esti beszéd, melyet Russell testvér maga készített, hogy ez estén előadja és a különböző énekek szép hangjai még élénken szívében voltak a nagy számú hallgató közönségnek, mikor a halottvivők Russell lelkész testmaradványait kivitték a tábernakulumból. A holttestet Pittsburgba, két Pulman kocsiban, felszentelt hű testvérek kísérték, ahol már több száz testvér várta őket.

Az „Alleghenyi Tarnegie-Bibliothek” nagyterme egészen zsúfolásig megtelt másnap délután 2 órakor, midőn a negyedik gyászszertartási tiszteletet nyitotta meg Dr. W. E. Spill, a pittsburgi gyülekezet képviselője. Nagy szeretet és mély részvét volt észlelhető a nagy hallgató és tisztelettevő közönség tagjainak arcán. Az emelvény legparányibb része is a legszínompásabb virágküdeményekkel volt elhalmozva, melyet az Állam különböző részeiből küldtek a biblia tanulók és barátok.

Több szép négyszólamu keresztyén ének hangzott fel a teremben, melyeknek harmónizáló hangjai sok szomorú szívbe a

vigasz és áldás megújult erejét öntötték. Miután a pittsburgi gyülekezetből való E. F. Briker testvér a szent írásból felolvasott, Dr. W. E. Spill tartott beszédet. Utána Sturgeon testvér beszélt; majd a karénekeselek énekeltek, miután a gyülekezet utolsó tisztelettel adózott a nemes keresztyén testének, mely itt pihent, énekelvén záróénekül azon éneket, melynek éneklésére utolsó útja alkalmával kérte fel a Les Angelesi gyülekezetet: „Szentlélek mennyei galamb.” stb.

A gyászkíséret 101 automobilból és néhány motorkocsiból állott. Szürkületkor érték el a szép Rosement sarkot, ahol már ötszáz atyafi várakozott, hogy tanúi legyenek az utolsó gyászszertartásnak, mellyel kapcsolatban sirjába helyezték a koporsót.

Egy virágokból font ut volt készítve, melyen a gyászolók jöttek levett kalappal, ünnepélyesen hozván a koporsót szeretett lelkészünk földi maradványival. A sir falai zöld pázsittal és fehér krizánnal voltak bevonva. A sir lábánál arany színű virágokból egy kép volt kirakva, mely szótlanul hirdette hitünket, hogy Krisztus diadalmas harcosa, akinek porhüvelyé előttünk feküdt, már otthon van és részese az Isteni természetnek az ígért szerinti. (II. Pét. 1 : 4.)

Mielőtt a koporsót lebocsátották volna, több ima hangzott el; lebocsátás után pedig a kar szívrehatóan énekelte szép szavát a 98 ik éneknek (angol).

Igen helyénvaló, hogy szerelmesünk, ki hazatért, hogy örökre az Urnál legyen és Ő hozzá hasonló, földi maradványával legyenek közel előbbi életének színhelyéhez — azon hely közelében, a honnan kiindult az aratási munka, ahol a korszak könyvsorozata iratott és megjelent, mely nagyban fokozta hírnevét.

Koporsó lábánál megtört virágcsokor,

Koporsó fejénél szép virágkorona

Találó szimbolum, mely némán hirdeti,

Hogy hazája immár a béke szép hona.

Még cseng a fülünkbe: „Légy hű mindhalálig!”

Még halljuk harsogni: „Aratók munkára!”

A Lélek kardjával rohanjon a harcra,

Ki hű s aki tudja, hogy győzés az ára!”

Öt testvér! Hű társi! Választott vitézek!

Vigyétek a vesszőt a Jordán vizéhez!

Hadd ragyogjon fénye a dicső Jövőknek,

Amíg közeledünk hű Urunk szívéhez!

Amíg megpihenünk a harc után végre,

Betérve az élet s dicsőség honába

Zengjen egyre a dal! „Kegyelmed az erő,

Oh áldj meg hű Urunk hű szívvel s vezérelj

Örök állapotunk a győzők sorába!”

Tiszteletnyilvánítás a hetedik követnek.

„A hét csillagok tilták melyeket láttál jobb kezemben... a hét csillagok a hét gyülekezetnek angyalai (követei). Jel. 1 : 20.

Jézus apostolainak napjai óta egyetlen ember neve se töltötte be oly édesen a felszentelt keresztyének szívét, mint Károly T. Russell lelkész. Ismerték őt az egész világon és azok szerették legmélyebben, akik a legjobban ismerték. Harminchat éven át egyedüli kiadója volt az Őrtoronynak. Illő azért, hogy megdicsőülésének első évfordulóján, mely 1916. októberétől kelteződik megemlékezzünk róla.

Russell lelkész nagy ember volt. E tényről most jobban felismerjük, mint egy évvel megelőzőleg. Megbecsülése a nép részéről oly módon fog nőni, amily mértékben mint az Ur szolgájának a munkában betöltött állását mindjobban felismerik. Némely ember nagynak születik, míg mások nagyságukat kötelességeikkel szemben tanúsított hűségük által nyerik el. Russell lelkész mindkét álláspontból nézve nagy ember volt. Az Írás jelzi, hogy már születésétől fogva elpecsételtetett az Urnak. Édes anyja felszentelt keresztyén nő volt. Fiát az Ur utaira oktatta, aki már korai ifjúságában jelét adta a nagy Mester iránti szeretetteljes odaadásnak.

Ezékiel prófétát Isten felhasználta, hogy előre kijelentse általa a keresztyénség között történendő eseményeket. Russell lelkész pedig Ezékiel hasonmásaként használta fel, hogy a Biblia tanulók előtt feltárja e dolgok valódi jelentőségét úgy, amint megtörténtek. A nagy Mester a jelenések írója által az egyházhoz beszélve előre megmondta, hogy elnyomottság ideje folyamán fog az egyház kifejlődni és az egész evangéliumi korszak hét határozott idő, vagy korszakra lesz bontva. Az evangéliumi korszak nagy drámája Pál apostollal mint az egyház legelőkelőbb követével, vagy angyalával nyílt meg és Russell lelkésszel, mint a harcoló egyház hetedik és legutolsó angyalával záródik. Rendelt az Ur az egyház többi öt időszakára is követeket, kik a következők voltak: János, Árius, Vald, Viklef és Luther. A maga idejében mindegyik elhozta a teljes esedékes hiradást, mely az általa képviselt időszak folyamán megértésre kellett találjon. A két legkimagaslóbb követ mindazáltal a legelső és legutolsó Pál apostol és Russell lelkész volt.

Ama „hiv és bölcs szolga”.

Jézus Urunk az ő nagy próféciai hiradásában, Máté 24 : 45—47. versben arról tudat, hogy a korszak vég idejében Onmaga jelen lesz és lesz egy rendkívüli szolgálója,

akit gondviselőjévé tesz házanépén, hogy „alkalmatos (esedékes) időben kiosssa nekik a rendelt eledelt”. Évek hosszán át sok minden ágazatbeli keresztyén ember várta azon megígért szolga megnyilvánulását. Némelyek több éve felismerték és most még többen felismerik, hogy Russell lelkész volt azon szolga. Negyven évvel ezelőtt kifejtette, hogy az Írás kétségbevonhatatlan bizonyítéka szerint e korszak világra szóló háborúval nagy nyomorúságban fog végződni, hogy a háboru után belviszályok és a belviszályok után fejtelenség következik, mely lerombolja a világ minden egyházi és társadalmi berendezését és így az utat elkészíti az igazság messiási Királyságának felépítésére, melyért a keresztyének rég epednek és imádkoznak. A Biblia időszámítása által bebizonyította az Ur (szellemileg egyéni) jelenlétét 1874 óta és azt, hogy 1914. a pogány uraimak idejének végét és a nagy nemzetközi küzdelem elkezdődését jelzi. Ugy idő, mint események egyaránt tanuskodnak az Ő Szentírásból merített következtetéseinek helyesége mellett, ami igazolja előttünk azt, hogy ő mennyei bölcsességgel birt.

A papság szokásaival ellenkezően Russell lelkész egyszer se rendezett pénzügyi tételeket. Saját privát vagyonát használatára fel „az örömhír” ismertetésére. Könyvei és iratai — a Biblia kivételével — nagyobb terjedelmet értek el, mint a világon bármily más társulat, vagy ember munkái. Régen kimutatta az Írásból, hogy a névleges egyházak szövetkeznek és megtörténik egyszer a szentektől való elbukás és az igaz szentek együttesen begyűjtetnek az Ur csűrbe. E dolgok egyetemben praktikusán teljesült tények és együttesen bizonyítják, hogy Russell lelkész megígért szolgálója az egyháznak földi zarándoklásának végső napjaiban. Naponként egyre többen és többen ismerik fel, hogy ő az Urtól volt elválasztva nagy dolgok cselekvésére.

Felavatása.

Isten szolgálóit kétféle mód szerint lehet szolgálataikra felavatni. Az egyik Isten szerinti feljogosítás, a másik az egyház (választottak) általi. Felavatás annyit jelent, mint egy valaki helyében tekintéllyel (joggal) birni a cselekvésre. Az evangélium szolgájának felavatása, megbízatást jelent az evangélium prédikálására. Napjainkban nagyon kevés szolga birja a valódi felavatást (felkenést) Russell lelkész mindkettőt birta, úgy az isteni felkenést, mint az egyházi felavatást. Az Istentől eredő felkenést elnyerik mindazok, akik a Szentlélektől fogantatnak és általa felkenetnek, amint azt Ézsaiás próféta mondja 61 : 1—3. részben. Egyházi felava-

tás alatt egy keresztyén egyénekből álló gyülekezet megbízását értjük egy valaki részére, aki képviselje a gyülekezetet a királyság hirdetésében. Károly Tacze Russell már fiatal ember korában bírta az isteni feljogosítást. Azután nemsokára az egyház megbízását is bírta, midőn is az evangélium hirdetésére hivatalba iktattatott. Hűséges képviselője volt az Urnak. Sok éven keresztül hirdette a királyság felőli örömhirt. Azon kenetteljes szavak, miket szája által árasztott az Ur és amelyeket leiratott az elmúlt évek folyamán, sok keresztyén szívet hatottak át és az elkövetkező években sok ezren örömtelt szívvel fognak e szavakban gyönyörködni.

A jelenések írója által előre mondta a nagy Mester, hogy szavát meghallják követe által, aki oktadni fogja népét és az utat elkészíti az Ur előtt. Ő felhasználta Russell lelkész, mint azon „szót” és Ő csodálatosan hűséges „szó” volt. Valaki jól mondta felőle: Csodálatos „szava” az Urnak: Szilárd, bölcs és alázatos, szeretetteljes, szelid, igazságos, hűséges, irgalmas és önfeláldozó. Az egész történelem egyik legnemesebb és legnagyobb jelleme.

Dacára, hogy örök időre maga után hagyta a testben való tevékenységet, mégis beszéde mindazáltal még meghallatik Sionban mindkét kepen, természet szerint és feljegyzett formában: feljegyezve nyomtatványokban, miket örökség szerint hagyott Isten Izraelének és valóságban beszédeinek fonográf felvételeiben, melyek még elhangzanak olyanok bátorítására, kik szeretik az Urat és igazságos ügyét.

Az apostolok alig hogy elaludtak, a népre nagy igazságtalanság ideje köszöntött. Önző, kapzsi emberek nyomultak az egyház szent birodalmába, Jézus és az apostolok hitének helyébe emberi bölcselkedések toltak. A papság mint osztály, akkor kezdte existenciáját és eljárása által azóta bizonyította, hogy a saját magáról való gondoskodás volt főcélja a szegény juhok rovására; e cél elérése végett maradt tudatlanságban a nép. Ennek az lett a következménye, hogy sötétség uralkodott a földön és homályosság a nép szívében, ez állapot 1200 évnél hosszabb idő folyamán tartott; akkor elkezdődött a nagy reform mozgalom, amely kedvezőtlen körülmények között egész napjainkig sőt még most is haladó félben van.

Missziója.

Észrevételünk szerint Russell lelkész az egyház „loadiceai” időszakának követe volt. A loadicea szó betűi szerint ezt jelenti: „jogot a népnek”. Russell lelkész mellett a tudósítás, hogy az Urtól választott egyén volt

ő az egyház ez időszakára, mivel mindig a nép javára dolgozott önzetlenül. Mindenki iránt csupán szeretettel, és gyűlölettel soha senki iránt, szeliden eltávolította a megtévesztés fátylát, amely homállyal fogta körül a tartózkodó önrendezett papságot, napfényre vonván azt az emberiség meglepett szeméi elé. Minderre az isteni igazság színelosztó lencsáját használta és sok szívről elűzte a tévedés lidércét. Bebizonyította, hogy a mostani hitnézetek nagyrészt káromolták Isten szent nevét tanítván, hogy Ő borzadályos, aki abban leli tetszését, ha teremtményeinek tömegeit tüzes, kénköves űrben örökké gyötörheti; bebizonyította, hogy ezen Isten káromló tanok, a nép megtévesztésére, lenyűgözésére voltak jók. Szavát meghallották az egész földön hirdetvén: „Az örök győtrelem tana módosító szennynyolt Jehova szent nevén amely sok ezer embert elűzött szeretetteljes gondviselésétől, kik máskülönben örömteljesen járultak volna színe elé”.

Russel lelkész a nép érdekében ledöntötte alapjuktól azon tanok téves és megcsaló falait, mely nagy tömegeket tartott láncban Babilonban és sok szegény lesóványodott szent elmenekült belőle és dicsőíti Istent a megszabadításáért. A föld keresztyén népe előtt tisztázta a nagy váltáság áldozat filozófiáját. Az eleve elrendelés — predestináció — egy marcnyai szentnek mennyben való megmentése és az összes többieknek tűz és kénköves tóban való gyötördésének nézetfalai nagy robajjal dültek össze Isten férfiának kardcsapására, aki hiven és buzgóan sujtott rájuk isten hatalmas fegyverével, mellyel Isten őt felszerelte e küzdelemre. Következménye az lett, hogy sokan képesítették annak meglátására, hogy „Jézus Krisztus Isten kegyelméből mindnyájunkért megkóstolta a halált”, és Istentől rendelt időben minden ember az igazság pontos ismeretére hozatik; „mert egy az Isten és egy a közbenjáró Isten és emberek között a Jézus Krisztus, ki adta önmagát mindenekért, aki bizonyos időkre rendeltett tanubizonyosság”. (I. Tim. 2 : 5—6.)

A loadicea időszak e követének küzdelme a nép javára történt és az Isten beszédében fürkészőket annak megfigyelésére képesítette, hogy Isten titka Krisztus; a fej és test és azután „elkövetkeznek a meghívesítés idei”, mikor az emberiség javára kezdetüket veszik a nagy megépítő áldások. A föld nyögő teremtménye részére, a vigasz mily fenséges hiradása a helyreállítás! A keresztyének midőn a babiloni rendszer névleges sionából kiszabadítottak és értékükre jutott a helyreállítás jövője áldása az összes emberek javára, kik engedelmesek lesznek, a zsoltár íróval gerjedezett szívük örömeiben: „Akkor nevetséggel bétélék a mi szánk és a mi nyelvünk vigassággal...

Hatalmasan cselekedett az Ur ezekkel. (a nép javára)“ (Zsolt. 126 : 2.)

Isten engedélyezte, hogy bizonyos csapások zuduljanak Egyiptomra, melyek az evangéliumi korszak végén a babiloni kereszténységre zuduló csapásokat példázták és jelképezték. Russell lelkész (az Ur eszéke) „hangos szava“, mely kiszól a templomból: „Menjetek el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharait“. (Jel. 16 : 1.) A harag hét pohara a bibliai tanulmányok VII. kötetét jelképezi, melynek terjesztésére és a világnak való tudtutadásra Russell lelkészt használta fel az Ur, hat ezek közül az ő közöttünk való időzése folyamán adatott ki, a hetedik pedig azután. „Dacára, hogy meghalt így mégis beszél“. E hét kötetben foglalt híradás megnyilvánítja a Jehova nagy szeretetének tervét az emberiség megmentésére és megáldására és lerántja a leplet az Isten káromló téves rendszerekről, melyek alatt nehéz a föld és bebizonyítja, hogy azokat miként seprí el a rájuk zuduló isteni harag. A kereszténység részére ezek valóban csapások. Russell lelkész az Írásból ez előtt sok évvel már kifejtette, hogy ily állapotok következnek és most elismerve e próféciai híradások teljesülését az értelmes kereszténynek fejüket felemelve feltekintenek, mivel Jézus bizonyítása szerint ez lesz annak bizonyítéka, hogy a szentek megszabadulása elközelgett.

Russell lelkész évekkel ezelőtt világosra ismertette azon tényt, hogy az Ur uralkodása a föld igazságtalan intézményei részére nagy nyomorúsággal fog elkezdődni és ez szükséges az igazság uralkodása teljes érvényre emelése útjának egyengetésére. Amint kijelentette e „jajj“ olyanokat fog érni, akiknek érdeke megkívánja egyéni előnyük részére a jelen nyomasztó társadalmi helyzet fenntartását. E „jajj“-ról mondta Russell lelkész: „A mindenható Isten e nagy küzdelem napja lesz a világ valaha megért legnagyobb fejtelenségének ideje. Mert ahogy azt most az általános intelligencia fényezésről megkönnyítik, már látjuk a politika és pénzgazdaság titkos zugait, az egyházi jelzőszavak stb.-vel való visszaélést és jogtalanságokat. És azt, hogy miként lesznek egyetemben Isten és emberek ítélő széke elé vonva, hogy az Isten beszédéhez (igazsághoz) való ragaszkodásuk szerint „jóknak“, avagy „gonoszoknak“ ítéltesseknak“.

A munka halad tovább.

Russell lelkész ezelőtt egy esztendővel távozott el e földről. Akik nagyon érezték az igazság csapását, amint azt ő mérte rájuk és akik a sötétséget többre becsülték a világosságnál örvendezve mondták: „Na nem sokára megszűnik a Russell lelkész által megkezdett munka és még a nevét is elfe-

lejtik“. De ám nem úgy van; Sok millió ember szabadult meg a félelem igájától, mely rájuk nehezedett a tüzes pokol és más hasonló hamis tanok által, tehát bizonyos értelemben ezek is támogatják Russell testvért akar buzgólkodnak, akár nem a nemsokára beköszöntő örömhír hirdetésében. Az igazság folyama, amely elmúlt negyven esztendeje, hogy áradni kezdett, még állandóan áradó félben van és áradni fog, mignem elborítja az egész világot, ellenfelei inkább megkísérelhetnének egy közönséges seprűvel elseperni a hatalmas ocean hullámaikat, mintsem meg tudnák akadályozni az igazság szétterjedését a föld kerekességén. Buzgó kereszténynek felette örvendenek a további szolgálat és szenvedés szerencséjének. Isten megígérte, hogy erős karjai „kicsinyeihez“ fordulnak és valóban a megpróbálás arról győz meg, hogy Ő ezt megcselekedte. Az elmúlt év folyamán az aratási munka minden ága kiszélesbbült. E munka a Biblia, Órtorony és a traktátus társulat, Russell lelkész által egy évekkel ezelőtt e célra léteztetett egyesület által lesz kezelve, mekészkívül az Ur vezetése alatt volt szervezve és Russell lelkész által rendezve mindhalálíg.

Az 1917. évi munka összehasonlítása az 1916. évvel, arról nyújt meggyőződést, hogy az 1917. év folyamán ~~ingyenesen szétosztott~~ nyomtatványok nagyon túl haladják az 1916. évit. Az aratási munkában most 200 miszionárussal több dolgozik, mint ezelőtt tíz hónappal. Több evangélista van utban, mint 1916. évben, akik értelmes füllel bírókhoz vizsik az örömhírt. Az önkéntes adományok a társulat anyagi ereje támogatására e munka tovább folytatására a múlt év tíz hónapja folyamán már nagyban meghaladta az egész 1916. évit. Manapság 954 gyülekezet tettele-venen folytatja (a Jordán megütésére) a pásztori munkát, melyek a múlt hat hónap folyamán többszörösen megkészszerződtek.

1917. év keltezi a VII. kötet megjelenését, mint utolsó munkát Russell lelkész tolla által. Az első kiadás 75,000 vászonba kötött példány és 10,000 másfajta kötésű teljesen elfogyott. A második kiadás 100,000 példány gyors munka alatt van, mivel naponta nagy megrendelések érkeznek. Az egész országból számtalan száz barátainktól beérkezett levél a munkában való buzgólkodás tetemes fellendülését bizonyítja. Ezáltal látjuk, hogy különböző mód szerint nyilvánítja meg Urunk, hogy áldása nyugszik az aratási munkán olyanok nagy örömére, akik abban részt vehetnek úgy, mint fáradhatatlan munkatársak vagy más mód szerint.

Jézus a nagy főarató.

Miért kérdeznek minket, hogy még tovább halad-e a munka? Azt feleljük, mivel

ez az Ur munkája és nem embereké! Russell testvérünk mindig elismerte és hangoztatta, hogy az aratási munkát az aratás nagy ura Jézus Krisztus kormányozza és mindazok, akik abban dolgoznak, minden más földi teremtménynél nagyobb szerencsében részesülnek. Továbbá bizonyítja az Irás, hogy mindazon felszentettek, kik 1878 után haltak meg, azonnal elváltak „egy szempillantásban” és elnyerték örök jutalmukat. És arról is tanuskodik az Irás, hogy „miközben fátalmaiktól megpihentek, munkájuk jutalma nyomon követi őket!” (Jel. 14 : 13.) Szeretett lelkészünk miután megdicsőített, valószínűleg nagy érdeklődést tanúsít az aratási munka sikere mellett és részére engedélyezi is Urunk arra nagy befolyás gyakorlását. (Jel. 14 : 17.) Nem ésszerűtlen következtetni, hogy előjogában van oly dolgozat cselekedni az aratási munkával kapcsolatban, melyeket addig, amíg mi köztünk volt, nem volt képes cselekedni. Annak a dacára, hogy Urunkat nagy Mesterünket ismerjük el az aratás vezérének, azért egyúttal felismerjük azt is, hogy megdicsőített szentektől is részesíti azon szerencsében, hogy részi vegyenek a munka ez oldali ágában, ilyenképen égen-földön minden Ő szentinek ékessége dülőre vinni a munka földi részét így előkészítvén a dicső Királyság teljes érvényre jutását.

„Tüzes szenekeket” (parázst) gyűjtén.

Russell lelkész a Biblia-örtorony és traktátus társulatot az Ur irányítása alatt rendezte e munka kivitelére. Látszólag az egész társulat világosan van jelölve a Jelenés (14 : 18.) versében. A földön ez az egyedüli intézmény, mely a szentek önkéntes áldozása által van fenntartva a föld kerekén az Ur szeretett népének kicsiny önkéntes támogatásából, akik Őt és munkáját ez életükben is jobban szeretik és örömmel áldoznak, hogy részt nyerjenek az egyházi egek tűzbe borításának munkájában és „Isten országa elkövetkezésének” hirdetésében. A társulat ekként van megbízva és feljogosítva tüzes szenekeket (a tévelygést szétromboló igazságokat) szétszórni, különösen amint azt a bibliai tanulmányok IV. és VII-ik kötete tartalmazza.

Russell lelkész csodálatra méltó munkás volt. Dolgozott korán, későn, hogy ismertté tegye az ország drága híradását. Az egyház jólétét mindig mélyen szívében hordta Pál apostolhoz hasonlóan sohase szünt meg inteni Isten nyáját, ha nem is beüszterinti könnyhullatással, de gyakran testi fáradsággal és szomorú szívvel. Az egyházhoz intézett egyik utolsó híradása volt, hogy eltávozása után nagy próbák zúdulnak isten népére és mi igazoljuk e próféciai kijelentés teljességét. Miközben a sajtó tapasztalatok

egy időre szomorúságot okoznak, mindazáltal mégis mindazok, kik általa gyakorolva vannak, örvendeznek a szenvedésben való részesedésnek, mely további bizonyítéka az Urtól való oktatásnak.

Sok év folyamán Ő volt a Béthel család feje és tanácsadója a munkások nagy csoportjainak úgy Amerikában, mint más világrészekben. Nehéz feladatai mellett még se volt soha elfoglalt, hogy végig hallgassa mások panaszait és mint szerető édes apa és pásztor velük érezett, vigasztalta és vezette az Ur szerelmes gyermekeit. A hetenként tartott összejövetelek alkalmával és sok más nagy gyülekezésben, melyeket meglátogatott idejének egy részét mindig személyi tanácsadásokra és az Ur kedves népének egyébkénti támogatására fordította, melyre őt a főarató és előljáró rendelte. Valóban Barnabása volt a földön szét szórt Ur felkenetteinek.

Midőn a nagy kísértő áradásszerűen akarta maga alá tiporni a szenteket, akkor az Ur választott szolgálja, Russell testvér zászlót bontott ellene (És. 59 : 19.) az „Urnak tett fogadalom” megnyilvánítása által, mely nagyon sok keresztyén javára drága kincsnek és áldásnak bizonyult e veszedelmes napok folyamán. „A reggeli fogadalom” szintén egy értékes munkája, a szükség idejében nagyon soknak nyújtott nagy segílyt és vigaszt.

A Urhoz való ragaszkodása.

Szilárdsága kimagasló részét képezte karakterének. Valamely dologban ha egyszer pontosan felismerte az Ur akaratát, akkor semmilyen körülménynek sem engedte meg akadályozni őt utjában annak megcselekvésére, mit az Ur szándékának felismert. Az Ur igazán előre kijelentette szolgálja karakterének ez ismertető jeleit előképe által mondván: „Ime orcájok ellen én adtam néked erős orcát és homlokot homlokuk ellen: Ollyá tettem homlokodat mint a gyémánt, mely keményebb a sziklánál”. (És. 3:8-9.)

Russell lelkész ellen bármi volt is a megpróbáltatás mértéke, arra az Ur őt ráteremtette (ellenfeleivel szemben talpra esett volt) és adott hozzá erőt szent akarata szerint a birkózásban győzőnek maradni. Életmotivuma és csodálatos karakterének teljes alap jelszava ez volt: „Mindenek előtt Istennek” és mindig kitarzott hűen e jelszó mellett bármibe került is az, akár a saját, vagy mások részére, akik hozzá voltak növe szívéhez. Szeretetteljes ragaszkodása Jehovához és az Ur Jézushoz sarkalás, ösztönzés volt mindazok részére, akikkel érintkezett, vagy akiknek szolgált. És bárha szilárd volt, mégis asszonyt megillető szelidséget tanúsított. A jóakarát különös ismertető jele volt Russell testvérnek és ez megnyilvánult

őszinte érzelmében és fáradhatatlan meg-
erőltetésében elvinni a sötétségben ülők-
köz a béke országának „örömhírét.” Sokat szen-
vedett és mégis képes volt elméjét meged-
zeni a nehézségek és támadásokkal szem-
ben és az Ur kegyelméből képesítve volt
bátran és szilárdan kitartani, miközben má-
sok elfáradtak és megrettentek volna. Nagy
éles elmével volt felruházva, ami megfigyelő
képességét rendkívülivé tette, miközben em-
lékező tehetsége és képessége felboncolni
valamely dolgot és gyors határozatokat vonni,
lelki barátai előtt őt bámulat tárgyává
avatta. Mint Isten szolgája fokozott felelős-
ség érzettel birt és szilárd meggyőződése,
hogy minden perc drága és kihasználandó
az Ur dicsőítésére egész lényét áthatotta. A
testvérek részére ez általánosan a bátorítás
forrása volt. Hüen és lankadatlanul intézte
az egyház ügyét, melynek tagjait gyöngé-
den szerette. János apostolról feljegyezték,
hogy midőn már felette vén és gyenge volt
arra, hogy meglátogassa az első egyház ösz-
szejöveiteit, elvitette magát a házba, hol
az összejövetelt tartották és ott ágyra tették
ahonnan tanácsokat osztogatott és a szeretet
üzenetét hirdette Isten nyájának, őket min-
dig az egymás iránti szeretetre intvén. Rus-

sell lelkész hasonló szeretetteljes lélekkel
fáradozott egészen halála órájáig az Ur ki-
csinyeinek érdekein. Midőn már majdnem
járni is gyenge volt és gyenge volt hosszabb
ideig lábon állani, azon szép terem emel-
vényére vezették, ahol Kaliforniában, Losan-
gelesben az egyház (gyülekezet) összegyűlt
és ott ülő helyzetben, meghajlott fejjel in-
tézte hozzájuk az utolsó, valaha mondott
legszeretetteljesebb üzenetét. Ez utolsó be-
szédét befejezván a következő szavakat
idézte és énekekre kérte fel a gyülekezetet:

„Szentlélek mennyei galamb
Légy fényugár nekünk alatt,
Légy őrzőnk, szállj utunk előtt
S szívünkbe kérünk önts erőt.” stb.

Nagy emberek nem lesznek elég méltóan megbecsülve, amíg közöttünk időznek.
Igaz ez Russell lelkészre vonatkozólag is. A
nagy Mesterhez hasonlóan, akit gyöngéden
szeretett és akiknek hűségesen szolgált őt
is félreértették és üldözték; amit nagy türe-
lemmel hordozott. Elvégezte azt amire meg-
bízott és most az Urnál van örökre, ahol
az örökkévalóságban öröm és dicsőség tel-
jessége honol.

Babilon képe.

Zakariás próféta könyvének hatodik ré-
szében (1—8 v.) érdekes dologról találunk
írva, mely a négy szekér jelképében, négy
nagy eklézsiái (egyházközség) hatalomra
tereli figyelmünket. A két érchegy közül
kijött négy szekér jelentése, négy hatalmas
felvonása a tizenkilenc évszázados keresz-
tyén egyháztörténelemnek.

„Megfordulva, amint szemeimet fel-
emelém, látom, hogy két érchegy közül négy
szekér jön ki. Az első szekérben veres, a
másodikban fekete, a harmadikban fehér és
a negyedikben tarka lovak voltak fogva.
Utóbbiak igen erősek.”

A hegyek országoknak, a szekerek fe-
lekezeteknek, a lovak tudománynak s a
lovakon nyargalók a tudomány képviselői-
nek a jelképei. Jelen elmélkedésünk nem
lesz fölösleges, ha okszerű vizsgálódás után
belátjuk, hogy a négy szekér jelképezte
négy nagy hittestület hitelve létezik a jelen
időben. Keressük hát az összefüggést, mely
a hatodik fejezet e részei között fennáll.

A hegyek azért vannak érchegynyek
nevezve, mert az országok, melyeket jelké-
peznek igen erősek voltak Babilon egysé-
gében mindeztideig. Jegyezzük meg azonban
jól, hogy semmi értelemben sem lehet vo-
natkozásba hozni a hegyek jelentését Isten
országával, mely nemsokára megalakul a
föld felett, az ég alatt.

Az érchegek közül kijött első sze-

kérbe fogott veres lovak a pápai tudományra
hívják fel figyelmünket. Ugyanaz a jelen-
tésük a Jel. 6: 4 versében is. A vallási ha-
talmot társulva van a polgárral, de mind-
kettő bukik azé előtt, akit joggal megillet
annak birtoklása, a Krisztusé előtt. (Jel.
11: 15.) Erről beszél még a Jel. 6: 4. ver-
sének többi mondata: „... és aki azon
ül, kapott hatalmat, hogy elvehesse a föld
békéjét, minek hiányában az emberek meg-
ölik egymást (nem mindnyáját valóságos
fegyverrel, hanem rágalom, bántás, szida-
lom, guny és megvetés megnyilvánításá-
val... de aztán jön a bukás.)”

A második szekér fekete lovai igen
találón jelzik Kálvin tudományát, miután
a tisztítás munkája után megtartott tévedé-
sekkel gyászt hozott az igaz egyházra, mi-
dőn ugyanis a választás tanát mélyen be-
temetni engedte a pápaság víznélküli jelle-
geivel rokon sötét tévedések súlyos hantjai
alá. Fekete és homályos a szemüveg, me-
lyen néznek ma is utódai a tiszta fénykör-
ben ragyogó mennyei ígéretek felé, minek
eredményeképpen mennybe segítik a te-
nyérnyi életű öntudatlan csecsemőt, hogy
Ádám bukott ivadékainak váltságnélküli ke-
gyelmet adjanak az isteni szó legerőtelje-
sebb ellenzése dacára. (Csel. 4: 12.) Jólle-
het határozott jellem s az erre való meg-
próbáltatás nélkül senki nem látja az Urat.
II. Tim. 3: 12.

Vége köv.

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emléklízet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok
gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44 szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye
Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

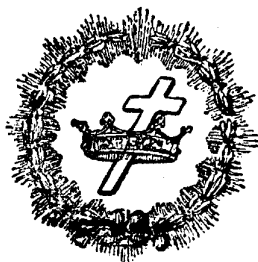
„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatkoságnak miatta, mivelhogy a tengers a hab zúgni fog (aszíntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyok az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásotok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettetes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdj mindekért.
„Vigyázo, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljo.” (Es. 21: 11, 12.)

Az Ur gárda katonáinak hitharcai.

„A hit által való nemes harcot harcold meg, ragaszkodjál az örök élethez.” (1. Tim. 6: 12.)

Bár különösen hangzik, de mégis meg kell mondanunk, hogy a világ valaha ismert legnagyobb harcosai képezik Krisztus egyházát. Azonban Krisztus követői óvatnak, hogy legyenek békeszerzők és amennyire tőlük függ

minden emberrel éljenek békességben. Azon alaptörvény szerint, hogy aki uralkodik önindulatján nagyobb egy város meghódítójánál. (Mát. 5: 9, Zsid. 12: 14, Róm. 12: 18, 14: 19.) Mindazonáltal ez osztály mégis a jó harc, a hit harcának megharcolására hivatott.

Idézetünkben Pál apostol csupán az Ur „gárdájához”, Krisztus testéhez, az önfeláldozó egyházhoz beszél. Mint üdvösségünk nagy Vezérének szócsöve a keresztvitézekhez intézi előírásait. Meglepő és értetlen volna, ha egy vezértiszt olyanoknak akarna parancsolni, akik sohasem szolgáltak hadseregében és el nem ismerik tekintélyét. Egészen világos tehát, hogy ez nem vonatkozik a világra. És ki is van mutatva az összes apostoli levelek bevezetésében, melyek csupán mindig csak a „Jézus Krisztusban való szenteknek” irattak. Pál apostol mint hűséges altiszt parancsnokának, az Ur Jézusnak, Jehova hadserege nagy Vezérének egy előírását tárja eléünk. Jehovának van egy más hadserege is — eszköze, melyet felhasznál most a nagy nyomorúságban — de amely hadseregre idézetünk mutat, abban csak a leghűségesebb keresztvitézek vannak. Válogatott csoport a legbátrabb és legszilajabb típusból — „a Király választott csapata”. Világi szempontból nézve számuk aránylag kevés, értékük inkább minőség mintsem számbeli fölény szerinti. Ezek tudatva vannak, hogy a harc most elkezdődik és a legfelsőbb Hadur el-

várja minden egyes harcosától, hogy beteljesíti kötelességét, megvédi és diadalra viszi zászlaját.

Nem embertársainkkal kell harcolnunk.

Ki ellen harcolnak a harcosok? És mi ellen? Azt feleljük, hogy harcunk nem embertársaink ellen irányul és nem is használunk testi fegyvereket. Ellenkezőleg rokonszenvesek lehetünk legdühödtőbb ellenségünk iránt is, kik harcunk indító okáról nincsenek felvilágosodva, dacára hogy ők, amennyire a modern civilizáció azt megengedi készek és képesek gonosz módon üldözni minket hazug mód szerint sok gonoszszágot állítván felőlünk. Könnyen felismerhető, hogy, nagy mértékben megvakítottak előítélet, külső behatás, vagy a kísértő megtévesztő tanai által. Legyakrabban mindkét eset előfordul. Tehát nem ellenük küzdünk és ha arra alkalom nyílik örömet gyakorolunk velük jótétet és szeliden vezetnők valódi ismerethez az ellenszegülőket. Azért midőn embertársainkkal akad bajunk, eszünkbe se jut ellenük harcolni, vagy a gonoszt — gonosszal visszafizetni, sőt Urunk tanításai szerint a gonoszért jóval, indulatosság helyett szelidséggel és illemtelenségért nyájassággal fizetünk. Akik rólunk rosszat beszélnek, igyekszünk azokkal jót cselekedni, ha lehetséges, hogy szemük megnyitassék, hogy meglássák a szeretet, a nagylelkűség, a szerénység lelkét, azért mivel azt vélik, hogy mindenki oly gonosz szándéku, fanyar, önző lélek által van vezérelve, mint ők.

Harcunk a bűn ellen, a nagy zörgöndök ellen irányul, aki fajunkat már hater év óta legyűrve tartotta és az időtől kezdve egész napjainkig rabszolgaként kezeli az emberiséget. Isten kegyelméből a szolgaság láncait még csak nagyon kevesen szakgták szét és harcolnak elnyomójukkal a Sátánnal, aki gyámságot gyakorol az emberiségen és ezért rendkívüli ellensége Krisz-

tus harcosainak. De harcunk mégse irányul egyenesen a Sátán ellen és káromló vádolás sem emelünk ellene, sőt nagy vezérünkkel, Micháellel mondjuk: „Dorgáljon meg téged az Ur“. Várjuk az idő eljövését és az Ur módszerét a Sátán megbüntetésére. De mindazáltal ellene kell állanunk befolyásának, megtévesztéseinek és minket bűnbe és tévelygésbe ejtő fondorkodásainak.

Az apostolok által tanít minket Urunk mondván: „Nem csak a vér és test ellen kell tusakodnunk, hanem a birodalmak, hatalmasságok, a sötétség világ uralói és a gonoszság, magasságban székelő szellemi hatalmasai, a légűr urai — ellen.“ (Eféz. 6: 17—18) A bűn nagy hadvezére, a Sátán összefüggésben van azon befolyással, mellyel nekünk harcolnunk kell. Ezek az ő „csalétkel“, az ő ravaszsága, melyek az ellenkezést szítják és ő mivel magasabb rendű szellemi lény, okossága is felülmúlja a mienket és ha nem volna nálánál is sokkal hatalmasabb szellemi vezérünk, akkor a küzdelem nagyon aránytalan volna. De mi nem vagyunk védtelenül kitéve a nagyobb bölcsesség és ravaszságnak. Vezérünk Jézus Krisztus diadalmaskodott a bűn felett és felmagasztaltatott, rangba a Jehova után az universon legmagasabb létfokára. Ezért bizalmasan mondhatjuk: „Aki velünk van nagyobb mindazoknál, akik ellenünk vannak.“ Sem a Sátán, sem a gonosz szellemek serege, sem földi elvakult ágenseik nem árthatnak nekünk, amíg feltekintünk nagy Hadurunkhoz bizalmasan, hűen megfogadva tanításait.

Ellenségeink — a világ, a test, az ördög.

Ugylátszik Pál apostol azon haderőt, mely által ellenségünk, a bűn ismét legyőzni akar minket, három csoportra osztja — a világ, a test, az ördög. Mindazok, akik a világ lelkével bírnak, meg vannak tévesztve a Sátán művészete által, aki megkísérel minket kivonni a hadszolgálatból, melyben vagyunk, elvonni és béleszóni igyekszik ismét a világba és hiuságaiba. A világ e szellemi áramlatával kell megvívunk. Ellene kell állanunk és harcolnunk vele. Nem szabad megengednünk önzésének, kecsgetéseinek és büszkeségeinek, hogy lebirjon és ismét fogságba hurcoljon. Ennek keményen ellene kell állanunk és ez naponként megismétlődő viadal.

De mint az Ur vitézeinek harca, harcunk legelkeseredettebb és legállandóbb szakasza testünkben rejlik. Ez velünk van mindig. Amióta a bűn Ádám atyánk személyében foglyul ejtette az emberiséget és a szolgaság szellemi, erkölcsi és fizikai bukást eredményezett. Állandó, egyedüli célja a gonoszság és csupán ha megszabadulunk elvakító befolyásából, romlott izléséből, ugyanint önzéséből a bűn által szorgosan gon-

dozott reményeiből és vágyaiból vagyunk képesek meglátni e dolgokat a maguk fényében és nyerjük gyenge körvonalait sülyedt, züllött természetünknek. De nagy Vezérünk a maga drága vérével szabadított ki minket e rabszolgaságból, a bűn szolgaságából és a míg hitsszemeinket rászegezve tartva Őt követjük, bármint vezessen is addig nem esünk vissza a rabszolgai helyzetbe.

Mindazáltal állandóan szem előtt kell tartanunk, hogy még bukott földi testben, mely magában bírja a bűn ösztönzéseit. Ezt gyakoroltatásunk végett engedi meg Urunk, hogy minket mint ujteremtmenyeket kifejlesszen. Mivel most Krisztusban szabadok vagyunk és lélekben a mennyei Királynak szolgálunk a Király fiának zászlaja alatt, hogy harcoljunk hadseregében, azért vagyunk kitéve kívülről és belülről származó kísértéseknek és ha megállani szándékszunk, egy szempillantásig sem szabad a magunk erejére és szilárdságára építenünk. Még most is többé-kevésbé testünk bukott célja és hajlama által vonzva leszünk régi gyámkunk szolgálatára. Így tehát azt látjuk, hogy harcunk a régi természettel mindennapi és naponként szükségünk van a jó dolgok adójától felülről eredő erőre.

Állandó éberség szükséges.

Testünk, mely halottnak, azaz törvény szerint halottnak számítatik, a valóságban eleven és fékentartásához szükségünk van állandó figyelmességre és imádkozásra. Mindazáltal a nagy Pál apostollal kellene mondani tudnunk: „Testemet megsanyargatom és rabság alá adom, hogy miután másoknak prédikálok, magam nehogyan elvendő életű legyek.“ (1. Kor. 9: 27.) A sátán midőn ránk támad a testünkben székelő ellenségeinkhez folyamodik és harcra tüzezi azokat az ujteremtmeny, az Ur hadseregének harcosai ellen. Testünk gyengeségeiből és hajlamaiból származik, hogy e világ lelke hozzánk nagyon közel nyomul és minket ismét igyekszik foglyul ejteni, hogy visszaejtsen a szolgaságba.

Az ujteremtmeny minden oldalról körül véve szorongatva van, melyek minálunk szellemi szerencsétlenséget akarnának előidézni. Azért harcolnunk kell, harcolnunk magunkért, szabadságunkért és a győzelemért saját testi csorbáink és hajlamaink felett, harcolnunk kell a jelen gonosz világ szellemi áramlata ellen és a Sátán csalétkel és lábunknak vetett hálói ellen, a ravasz ellenség ellen, aki a gonoszt jószinben, a jót gonosz képében és a helyest nem kívánatos színben tünteti fel előttünk. Azért nem csoda, hogy a keresztyén harcost inti az Ur szava, az állandó figyelmességre és hogy „Isten teljes fegyverzetében“ örökké késztetési állapotban legyen. Nem csoda, hogy

ravasz ellenségei és főképpen saját testével szemben figyelmeztetve van.

Igazokhoz illő a dicséret! Hálaadás Istennek üdvösségünk nagy vezéréért! És áldott szavának nagy harci szerelvényeiért, melyből nyerjük az üdvösség sisakját az ésszerű ismeret, mely minket megvéd saját elsötétült elméjü testünk megtévesztései, ugymint a kísértő ravasz fondorkodásaitól! Istennek hála „az igazság mellvértjéért“, drága Üdvözítőnk érdeméért, mely elfedez minket és kezekedik minden tökéletlenségeinkért, hibáinkért és megóv az ellenség lövedékeitől: Magasztaljátok nevét a hit paizsáért, a biztosítékért és bizalomért irányában, „aki minket a maga kedves vérével vett meg“, ugymint azon ígéreteit, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, az el is fogja végezni! Dicséret Nékie „a sarujért“, mint jó vitézek a nehézségek elviselésének „készségéért“. Hódolunk előtte „a lélek csodálatos kardjáért“, az igazság beszédéért, mely alkalmas fegyver ugy a támadásra, mint önvédelemre egyaránt, mely által ellene állunk vagy ellenségünknek belső ellenfeleinket lesújtjuk és azáltal, aki szeretett és megvett minket a győzelmeseknél is többek leszünk.

Harcolunk önmagunkért és egymásért. Harcolunk mindhalálig — régi természetünk haláláig — szabadságunkért, ugymint magunktól független mindenki szabadságáért. Az apostol azt mondja: „A bün ellen még nem tusakodtatok egészen a vérig.“ (Zsid. 12 : 4.) De folytatnunk kell a harcot egészen a végig (utolsó lehelletig) tusakodván a a dicső ügyért, melynek szolgálatába szegődtünk. E küzdelem végkimerülésig tart. Az ellenségnek nem szabad tért átengednünk és magunkat nem szabad kiemelnünk. Nem azok közül valók vagyunk, kik vissza vonulnak az elkeseredett harc pillanatában. Amikor legádázabb a küzdelem, a hü harcost bizonyára akkor lehet az ellenség sorai előtt találni. E sorokban nem félénkek, nem nemtelen gyávák küzdenek. Örvendünk védelmezhetni Királyunk dicsőségét és igazságos uralkodásának méltóságát.

A harc különös szakasza.

A felemlitett kívül más oldala is van harcunknak. De hogy e részt világosan és pontosan megfigyelhessük, kiemelkedő állást kell elfoglalnunk és nem csupán az 1800 éve tartó harc egész célját kell szemelőtt tartanunk, de azon különös eredményt is meg kell figyelünk, mely a Király kijelentése szerint e nagy küzdelem által eléretik. És pedig: nem csupán az egyház, de az egész emberi nemzedék is ösatyánk Ádám által eladatott a bűnnek. És vezérünk, nagy Megváltónk, aki minket vérével vásárolt meg, életét adta engesztelő áldozatul bűneinkért,

„nemcsak a mi bűneinkért, hanem az egész világ bűneinkért is“. (I. Ján. 2 : 2.) Ezáltal megvette jogainkat nemcsak a miénket, kik harcosaivá lettünk, hanem, hogy megszabadítsa az egészet a bün szolgaságából és hatalmából, akik most még rabjai e rettenetes kényurnak. A nagy Üdvözítő még máig sem hajtotta végre az összes rabszolgákat felszabadító nagy munkáját, hanem jelenleg e munkáját egy maroknyi kis sereg, kis választott csoport megszabadítására szorította, hogy ezeket munkájának későbbi szakaszaiban mint részvényeseket, örökös társakat felhasználja. Eképpen a bün összes vágyakozó rabjai még megszabadíttatnak azok közvetítése által, akik most az égi Király zászlaja alatt küzdenek. Mikor véget ér nagy túsájuk, mint hűséges gárdavitézek, megdicsőíttetnek, hogy uralkodjanak a Király fiával.

Mily csodálatos jövő, mennyire jóakaratú önzés rejlik az evangéliumban e mód szerint azok jövő munkájára vonatkozólag, akik most hivatnak Isten fiává lenni, Jézus Krisztus örökös társaivá, a jog és igazság ügyének jó bajnokaivá.

Mennyire buzgók vagyunk, hogy „győzők“ legyünk, hogy örököljük ez áldásos előjogokat, a nagy kegyelmet, hogy munkájában Üdvözítőnkkel az egyesülést biztosíthatva megáldhassuk a föld minden nemzetségeit.

A dicső jövő e meglátása által sarkalva vizsgálódásunk további tárgyához jövünk, mely szintén e különös választott csoport, a Király sajátjának megbízatása. Minden egyes harcos tudja elszegődésének idején, hogy szolgálatot kell teljesítenie nem csupán egy harcban, de sokban és miközben lesznek rendkívüli nehéz túsák, a háboru végződése előtt nem fog megszűnni az ellenségeskedés. Ha akarjuk, visszavonulhatunk a küzdelemből, mert e hadseregben senki sincsen kényszernek alávetve, mindenkinek engedelyezve van tetszése szerint felhagyni ez ügygel. Nincsen senkisé megkötve, azonban a hü vitézeknek mindig ör helyükön kellene lenniök.

Sok utánczott hadtest.

Kapitányunk e hadcsoportban csak olyanokat szeret látni, kik az iránta való szeretetből szolgálják az igazságot, ezt önzetlen szándékból téve. A többiek összesen mind téves sarokban állanak, hiába gondolván a „Király gárdájához“ tartozást. Az igaz vitézek utasítása ez: „Légy hü mindhalálig és neked adom az élet koronáját“. (Jel. 2 : 10.) Futásunkat csak a halálban végezhetjük be, csak ekkor lehetünk felváltva a harcból.

Mindazok, kik Krisztus önzetlen vitézei akarnak lenni bizonyos megtévesztésekkel

szemben résen kell legyenek, miket a nagy kísértő körülöttünk csempész bele a téves hadtestekbe, mert ő magát világosság anyalaként, igazság szolgáljaként, az Ur ügyének harcosaként tolja elénk. Nagyon sok téves hadsereget szervezett, melyekbe mindazokat igyekszik beleszőni, akik hallottak valamit Krisztus szabadságáról és harcosaivá akartak lenni. Hogy a dolgot még kapósabban tüntesse fel a kísértő nagyon figyelmes, hogy nehogy valami kijelentést tegyen a maga ezzel való viszonyáról. Valóban a keresztharcosaiból e különböző hadtestekben annyit tesz vezetővé és más állásokba amennyit csak e téves helyzetbe ejthet, hogy annál vonzóbbakká tegye e csoportokat olyanok előtt, akik keresik az igaz Király szolgálatát.

E seregek nem annyira válogatottak, azonban sok kedvezményt nyújtanak a harcosoknak és sokat leláncolnak, akik valóban szolgálják Királyunk nagy ellenségének, mivel nagy fizetést ígérnek és keveset, vagy szinte semmi harcot és mivel nagyon kellemes általános szociális tábori életet élnek. A bekebelezés e feltétele annál sokkal kedvezőbbnek látszik, mint ami feladatul tűzetik a kiválasztott csoportnak, sőt mi több a többi hadcsoportok nagy, szép, vonzó külsővel bírnak, úgy, hogy a kereszt sok vitéze elköveli azt a hibát, hogy felvételi magát e téves zászlók egyike alá. A Király sajátos népének zászlaja egy kereszttel és koronával van megjelölve és hátulján a nagy Király és nagy hadvezérének nevei vannak feljegyezve. E hadsereg törvényei egy szóban vannak összefoglalva, hogy — „szeretet”. Azért magukat a helyes csapatba felvételendő harcosok figyelmesen törek-szenek a hibázások elkerülésére. Ha vigyázatlanság által a Király némely harcosa téves sorokba került, később valószínűleg felismeri hibáját és azonnal kilép onnan a hűségesei soraiba.

Valóban hit harca.

Idézetünk e küzdelmet „hit harcának” nevezi és valóban helyesen jelöli, mert minden ízében a hit küzdelme. Egy láthatatlan vezér vezetése alatt, tusakodás egy láthatatlan ellenség ellen. Mentségünk ká-pitányát csak hitsumeink által ismerjük és a velünk ellenséges lábon álló ravasz ve-zért is csupán az Írás ismertetéséből ismerjük. Oly harc ez, mely eredményesen csak komoly könyörgés és állandó éberség által folytatható. Ha a magunk erejében és bátorságában kezdünk bízni és elfeledjük utasítás végett csupán nagy vezérünkhöz felpillantani, akkor ellenségeink sorai előtt bizonytalannal meglankadunk a vereség állandó veszélyének kitéve. De ha szemünk Ő reá figyelmeztet és magasra emelve tartjuk lobogónkat ösztönzés gyanánt, akkor el nem

eshetünk soha, sőt felkiálthatunk az apos-tollal: „Dicséret Istennek, aki diadalra vezet Urunk Jézus Krisztus által”.

Amely hittel, mint igaz keresztharcosok bizunk Istenben nem csupán értelem-szerű hit, hanem mindkettő agy- és szívértelem és érzelem — együtt kell legyen. Némelyek csak agyukkal bírnak, mások csak sejtésekkel bírnak, de önmagára egyik sem kielégítő és egyik sem állhatja ki a tüzes megpróbálást. Egyesülve kell lennie mindkettő-nek, ha a végsőig kiakarunk tartani és elnyerni óhajtuk a megígért jutalmat. Hitünk megpróbálása, melyre Urunk és az apos-tolok céloznak, nemcsak értelmi ismeretünk próbára vonása az Isteni igazság felől, hanem megpróbálása szívünk Isten iránti bizalmának is. Isten igaz gyermeke mindkét irányban szigorúan megpróbáltatik. Azért, hűségesei vitézek el ne tévedszük harcra készen felfegyverkezve lenni.

Ha hitünk ésszerű alapja ellen támadást intéznek, legyünk azon, hogy hitünk-ből minden alkalommal legyen egy „azt mondja Urunk”. Igyekezzetek, hogy Isten beszéde szedjen rendbe minden egyes kérdést és emberi bölcselkedésnek ne űljetek fel, ha még oly ügyesen lesz is felhozva, hogy tévedésbe ejtsen, mert ha a hit alapja ingadozóvá válik, az építmény sem maradhat meg, midőn a nyomorúság szélei és lángnyelvei megostromolják. A kétség és élelem megremegtetik és midőn e mód szerint meggyengített az éber kísértő valószínűleg megsemmisítő csapást igyekszik rá mérni és a lelket nagy veszély fenyegeti.

Meglisztítva megfehérítve és megpróbálva.

De miután Isten beszédének tanításait felismertük hitünk biztos alapjaként szívünk bizalmának felépítéséhez is kell látnunk, amelyet valóban az alapnál is nagyobb veszély fenyeget, mivel fedetlenebbül áll. Péter apostol egy szintén hű altiszt a Király csapatjában azt mondja, hogy Isten előtt nagyon kedves a megpróbált hit, amely hit kiállotta a tüzes próbákat és diadalmasan került ki belőlük. (I. Pét. 1: 7.) Valahányszor incidenseken megyünk át és nem csupán az igazsághoz ragaszkodunk, hanem megőrizzük Istenben és ígéreteiben való hitünket és bizalmunkat, szívünk célirányát és osztatlanságát ugymint az igazságért való buzgalmunkat, karakterünk annál szilárdabb, hasonlóbb, Krisztusszerintibb lesz. Annál kedvesebbek leszünk Királyunknak, aki minket e cél végett nevel. Azért még a magatok között támadt üldözés tüze se, idegenítsen el benneteket, mely megkísértés végett esik köztetek, mintha valamilyen idegen dologra ütköznétek, hanem örvendezetek, amennyiben Krisztus szenvedéseinek részeseivé lehettek, hogy az Ő dicsőségének megnyilvánulásában is Vele együtt örvezzetek. (Pét.

4: 12—13) Dániel próféta azt mondja, hogy ezidőben, a gonosz jelen uralmának végidejében a mosóasszony lugjához és az ércmives kohótüzhöz hasonlítja. (Mal. 3: 2—3.) Istenünk beszéde a harcos részére ígéreteket, intéseket és tanácsokat tartalmaz, azok részére kik vitézül harcolnak az Urért és igazságaért. A vigasz és felüdülés nagy folyása árad a harcban megfáradt Isten népe felé az ó- és új-testamentum védműveiből.

Kedves testvérek, kedves testvérnők és ti szeretett Király csapatjabeli vándortársaink, minden irányból részesen vagytok-e szorongatva a kísértések kételyétől, hogy gondol-e reátok is a nagy Király és vonatkoznak-e reátok szeretete, hü gondviselése és drágalátos ígéretei? Elfog-e a bátortalanság? Vagy látszólag az ellenség túl erős és nagyszámu-e? Az ellenvetések nyomosztóak és a felhők látszólag aggasztóan tornyosulnak védtelen fejed fölött? Oh! Éppen ebben rejlik, hogy a hitnek diadalt kell kicsikarnia. Vagy talán nincsen megírva: „Ez a diadal, mely legyőzi a világot: t. i. ami hitünk”. (I. Ján. 5: 4.) Hited, igen most van próbára vonva. Te megáldattál Isten csoda-igazságának megértésével, melyet csak kevesen bírnak, melyet a régmúlt idők szentei sem bírhattak. Nagy áldások és nagy világosság egyrangbeli hitet követelnek. Te ide feltűsz-e emelkedni? Beakarod-e igazolni, hogy hü keresztvitéz vagy, aki el képes hordani az ellenség tüzes lövegeit?

A teljes bizalom áldása.

Vagy tudsz-e kétségeskedni afelől, hogy az, aki gondot visel a rét lilimáról, rólad nem gondoskodik? Aki azt táplálja, részére vizről gondoskodik, a napsütésben enyvelgeti és üdítő esővel öntözi, hogy nem sokkal inkább gondoskodik-e saját gyermekéről, táplálván és felüditvén azt? Oh a lilimok afelől nem aggodalmaskodnak, hogy megkapják egzisztenciájuk és fejlődésük részére mind a szükséges kellékeket. Egyszerűen feltékitenek Istenhez és megnyerik Tőle minden szükségleteiket.

Isten gyermekeinek viselkedését egy keresztyén író találó módon ecsetelte mondván: „Ne keresd határát hatalmas nagy életet kölcsönző hatalmának, mely mindnyájatokban tetszése szerint végzi az O akaratát. Rendeld magad teljesen és egészen alája vezetésének. Fejlődésed oly anynyira helyezd teljesen kezeibe, mint minden más ügyedet. Engedd, hadd rendezze mind ezt akarata szerint. Ne aggódj érte, sőt csak rá se gondolj. Mindig és feltétlenül bizzál meg Benne. Fogadd mindazt, mit kedves kegyelméből küld a fejlődésre, azon pillanatban, legyen az a megkívánt napsü-

tés, vagy az idő harmatja bár. Atyád szándékához mondj állandó „ugy legyen-t.”

Ha mindezt megteszük, lelkünk bizonyára fejlődni fog és hasonló lesz Mesterünkhöz, nagy Hadvezérünkhöz. Bánat nem borithat el, ha az nem kedves kezéből ered. Véletlenségből semmi sem érheti Isten gyermekeit. És mekkora áldást szül ez, ha e módszerint vessük magunkat az Ur alá egész szív odaadással, teljes bizalommal! Oly békességet szül ez, mit az olyan nem érthet meg, aki magát nem adja kezeibe, gyermekies bizalommal, hogy örömteljesen vezéreltesse magát Ő általa, akárhova is menénd. E dologban, hogy magunkat egészen átadjuk Istennek, csupán a hit hiánya szül aggodást, de „hit nélkül lehetetlen, hogy Előtte valaki kedves legyen.” (Zsid. 11: 6.) Ha valóban hiszünk irányunkban táplált végtelen szeretetében, bölcsességében és hatalmában, akkor Ő benne sem kételkedhetünk.

A hit megfigyelésre méltó példája.

A kedves Pál apostol megfigyelésre méltó példája a megtántorithatatlan hitnek. Onmagáról és apostol társairól mondja: „Testvérek, legyetek mindnyájan én követőim és figyeljétek azokra, akik úgy járnak amiképen mi néktek példátok vagyunk.” (Filip. 3: 17, I. Pét. 5: 3.) És ők nemes példái voltak a hűségnek, türelemnek, buzgóságnak, kitartásnak, keresztyén szilárdságnak és heroizmusnak. Pál apostol keresztyén pályájának kezdetén mondta felőle az Ur: „Megmutatom, hogy mennyit kell nékie szenvednie az én nevéért.” Rá nemsokára tanuszkodhatott e jövendőlés és biztosíték teljesedéséről. De a jövő kilátás ahelyett, hogy állandó szomorúságot okozva nyomasztólag hatott volna reá, örömet hozott és szerencsének tartotta, hogy bebizonyítsa az Ur iránti szeretetét.

Azt mondja: „És most ime én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott én reám, kivéve, hogy a Szentlélek városonként bizonyosságot tesz mondván, hogy én reám fogság és nyomoruság következik. De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel és azt a szolgálatot, melyet vettem az Ur Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” (Ap. csel. 20: 22—24.)

Tapasztalatairól az apostol így számol be: „... Fáradtságokban bőségesben, ütésekben feljebb azoknál tömlöcökben inkább, halálos veszedelmekben gyakorta. A zsidóktól ötször szenvedtem negyven-negyven csapást egyegy híján. Háromszor verettem meg vesszővel, egyszer köveztettem meg, háromszor voltam e tengeren veszedelemben hajótörés

miatt, egy éj és egy nap a mélységben voltam. Veszelmes utakon gyakorta voltam, folyóvizeken veszélyben, veszélyben tolvajok miatt, veszélyben nemzetségem közt, veszélyben a pogányok közt, veszélyben városban, pusztában, tengeren, hamis testvérek között. Fáradtságban, nyomorúságban, virrasztásban, éh- és szomjúságban, bőjtölésben, hidegben és meztetenségben gyakorta. Azonkívül még a naponként rendkívül reám nehezedő gyülekezetek felőli szorgalmatosság. (II. Kor. 11 : 23-28.)

Mind e nyomorúságok mellett sem remegett a nemes apostol soha Istenben vetett hitében. Naponta sietett a jutalomért, nem mint bizonytalanért verekedve, sem mint aki a levegőbe pufogtat. Szándékának egyszerűsége megvédte őt sok kísértések ellen, melyek olyanok ellen nyomulnak, kik kisebb-nagyobb mértékben kétértelműek. Azon pályát követte, mely valóban a díj elnyeréséhez vezetett, melyhez semmilyen más út nem vezethet volna. Versenyzése folyamán a körülötte heverő semmilyen tárgyra sem tekintett, hanem szemét szilárdan a célra szegezve tartotta, mely igénybe vette teljes energiáját.

Mi is csupán így nyerhetjük el a nagy díjat, melyet Istenünk, nagy Királyunk szemünk elé tűzött. Hit, bizalom és a szív feltétlen engedelmissége az Ur iránt a fenséges körben, melyben mozognak a jutalom elnyeréséért lényeges követelvények. A

zsoltár íróval mondhatjuk, ha hitünk helyes módszerint: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy, vesszöd és botod meg vigasztalnak engem”. (Zsolt. 23 : 4) Csak ilyenek, egyedül csupán ilyenek kormányoztatnak az Urtól a jelen időben, mivel hitben és nem szemlélésben járunk. Csupán az ilyenek bírnak a bizalommal a kívülről, vagy belülről eredő ellentétek dacára előretörni. Szeretett testvérek, küzdő társaink e fenséges harcban hadd legyen oly feltétlen tökéletes bizalmunk Jézus Urunkban és akaratában való öröm, teljes megnyugvás, hogy az ellenség teljes dühe, az ut összes kellemtelenségei és nehézségei a lövedékek és gránátok ostroma, a tábori élet fáradalmi, a szomorú menetelés és megizzadás — ne legyen képes minket rábírní nagy hadvezérünk elhagyására.

Hadd bizonyítsuk be mindnyájan bátorságunkat! Az ég seregei ide alá mireánk tekintenek. Nem magunkra vagyunk a kézi tusában. A szükséges erő megadatik számunkra minden nap, minden órában, minden pillanatban. A harc heves lesz, de rövid. A korszak konfliktusa dicső befejezéséhez közeleg. Biztosítva a győzelem minden hűséges katona részére. Nemsokára eszeveszetten menekül az ellenség és mi nagy Kapitányunk által, aki csatavesztést nem ismer, teljes diadalt aratunk. *Dicső jövő! Ámen!*

Babilon képe.

(Folyt. és vége.)

A harmadik szekérbe fehér lovakat fogtak, melyek az üdvhadsereg tudományát jelentik. S bár hasonlóan a Kálvinéhoz, sok áldásos nézetet tartalmaznak az alapelvek, mégis nagyon messze vannak a valóságtól, mely mennyei édes Atyánk gazdag kegyelme folytán szakad bűnbe botlott fajunkra a helyreállítás dicső munkájának kedves alkalmi által, amint megjövendőlték ezt régen Isten igaz prófétái.

A negyedik szín tarka. Vegyüléke a veresnek, fehérnek és feketének. Jelenti a felekezeti nézetek összezavarodását: a pápaít, Lutherit, üdvhadseregeit összevegyült állapotukban. Mindezek tudománya, mert nélkülözi az egyedüli helyes alapot, összezavarodott — Babilon képét mutatja. Ezt megerősíti a hatodik vers, hol ezt olvassuk: „És az angyal azt mondá nékem: ezek az ég négy szelének neveztetnek, (szellemi egék, eklézsiái mennyek) melyek elhagyták helyüket, (az Urat), ahol állottak, a föld Ura előtt.”

Irányítatnak-e ezek az Urtól? Nem. Kimentek az Ur elől. Valóban szomorú kép!

Mi lett volna, ha az Ur ebben a szekérben hagyott volna bennünket? ... De nem, nem hagyott benne. A próféta szavainak megértése még jobban tisztítja elménket, hogy egyedül Istennek adjunk dicsőséget és annak, kinek vére hullott értünk s vére árán révbe értünk.

A Zakariás első rész 8—11. verseiben ezeket olvassuk: Láttam éjszakán, (bűn éjszakája) hogy egy férfiu veres lovon ült a mélyen gyökerező mirtusfák között és háta mögött voltak veres, fekete, fehér és tarka lovak, (Először tehát a hatodik részben említett képlet tárult fel — úgy látszik.) Mit akarnak ezek Uram — kérdem? Erre egy angyal szólta meg: Én megmondom, hogy mit akarnak? És szólt a mirtusfák között ülő: Ezek, kiket küldött az Ur, hogy bejárják a földet, kik így szólanak az Ur mirtusfák között ülő angyalának: A földet bejártuk, nagy nyugalomát láttuk; béke és bátorság sugárzott felénk tőlük — parancsodra várunk, nagy munkához látunk: a bűnt összetörjük.

Itt szekéréről nincs említés téve. Sem a

pápai, sem a váltság tudományát nem jelenti a veres ló, még Urunk véres áldozatát sem, hanem miután ez a többi ló után jött, (lett megértve) az Ur hü szolgáját, ki kellő időben rendelt eledelt adott a hit háza népének. Ő a lovon előrement, a váltság ismeretét fellendítte s zászlaját fennlobogtatta. Olyan tudományt hozott felszínre, mely jó fundamentumon áll s amelyet minden szentnek a jelenben magáévá kell tennie, mint legfontosabbat, legelső, mert amint az idézet mondja, a veres, fekete, fehér és tarka lovak jelképezte tudományok mind jóval mögötte maradnak. Ezt is jelenti a képlet.

A mirtus fákat igen jellemzően lehet vonatkoztatni a szentekre, mert a fehér és biborszínű mirtusvirágok az Isten gyermekeinek tiszta jellemével hasonlíthatók össze. Mily csudálatos értelmet nyertünk! Mily mély betekintést engedett jó atyánk részünk! Lássuk hát meg jobban, hogy mennyire munkálja az Ur, gyermekeinek, a jelenlegi igaz egyháznak az ügyét? Halld: „Ezek, akiket küldött az Ur, hogy bejárják a földet.”

Babilon jelleme megérett az ítéletre, mert félrevezette az embereket azáltal, hogy nem szükséges az önfeláldozás. S bár igaznak tünteti fel eljárását, gyakorolja hatalmát, ~~alapja megásva, önmagának ásta a vermet,~~ hogy essék, hogy betemessék s hogy jól befedessék a feledés fátylával. Igazak öröme: jog s erény özöne ömlik át a földön, ha megszűnik léte a gonosz árjának. Itt van az ideje, hogy az Igaz feje legyen felemelve s ne álljon utjában semmi hó vágyának.

Igen hasznosnak ígérkezik minden képletnek a rendszeres vizsgálása; jelen esetben a fentemlítettnek. Az elősoroltakkal összhangásban van a történelem is, sőt ez még bővebb felvilágosítással szolgál állításaink bizonyítására.

Most még vizsgáljuk meg a Jelenések könyve 6 : 2. versét. Az egész hatodik rész kapcsolatos a Zakariás próféta könyvének hatodik részével. Mint a veres ló egyik helyen a pápai tudományt jelzi, úgy a fehér ló is egyebet jelent e helyen, mint Zakariás prófétánál. A fehér lovon ülő és szaladó férfi Urunk Jézust, a Megváltót jelenti, ki nagy alázattal viselte a méltóságot, mit Isten adott Neki földi életében. Nagy hódolattal nyitotta fel az első pecsétet, amint azt János az Egyház fejlődésének második időszakában ki is jelentette (homályosan, képekben) az utána következő dolgokat is: a pápai uralmat, Luther munkáját stb. Ezen kijelentések bezáródásául említi meg, hogy „egy erős angyal malomkőszerű súlyt dob a tengerbe, mondván: ily módon gyorsan felre-
löketik Babilon, ama nagy város, hogy ne találtassék többé még a helye se.” Jel. 18 : 21.

Azért figyelmeztet Pál apostol a II. kor. 6 : 17-ben; „Menjetek ki belőle, szakadjatok el tőle. Tisztátalan ott, hagyjátok; ki vele él, éri átok.”

Ha szemeink megkenetnek az igazság gyógyirójával, élesen fogjuk látni, hogy mi az igaz és mi a hamis? Látni fogjuk, hogy mennyire megvakította az egész világot, saját Istene a Sátán, hogy az igaz isten dicsőségének világossága ne fénylik elöttük. És amíg szemléljük romboló munkáját a Gonosz s szívünket megszorítja néhány megtévedett egyén csillogása az igaz egyház tagjai közé furakodva, (emberi módon szólva) tündöklő fényben láttuk egyúttal az Igazság Napjának előreküldött fénysugarait, amint fokozatosan, mind nagyobb területen semmisítik meg a párák és folyó gőzök erejét, hogy lendülhessen fel az igaz tényészet: a szabadság és jog, Krisztusban – az Igazság hatalma. És . . . Látjuk sárgás fényű kimúlását az egykor oly vészes Babilonnak, mely megrémítette a föld összes lakosságát. Jel. 18 : 20.

Mit kíván tőled a te Istened?

A jellem, melyet Isten helyesel: célja az Isteni követelménynek. Az Aranyszabály feltétlen igazság. Értéke a magasabb ideáloknak. Ezen ideálok szerint élni, бүкás, tökéletlenség az eredménye az eredeti bűnnek. Isten feltételes ajándéka a hívőknek. Irgalmasság és alázatosság, szükséges tulajdonságok.

„Mit kíván az Ur tőled? Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járj a te Isteneddel.” Mik. 6 : 8.)

Lehetséges volna, hogy az igaz vallássság ne követelne többet, mint amit szö-

vegünk kifejez? Hát a zsidó törvény és a tiz parancsolatok megtartása hol marad? Vagy egyházi tag lenni? Felelősségünk családunk, az Egyház és a szegények iránt? A biblia tanulmányozása, hogy megtudjuk Isten akaratát? Felelősségünk a pogányok iránt? A keresztség és az Urvacsorához való járulásunk gyakorlása stb. nem lennének-e szintén szükségese?

De hisz közvetve mindezek a kérdések és még több is benne foglaltatik szövegünkben. Néha egy egész prédikációt lehetne tartani néhány szó felett. A szövegünkben említett isteni követelmény észsze-

rüségét nem kifogásolhatja senki sem. A mi Teremtőnk, igazság szerint teremtményeitől nem követelhet ennél kevesebbet, ha kegyeit akarják élvezni. Mindenkinek érdekében áll ezen elveknek eleget tenni, hogy az isteni kegyelemben örvehdhessen és az örök életet elnyerhesse. Aki ezekre nem törekezik, az bizonyosságát adja annak, hogy méltatlan az örökélet bírására. Életben maradása csak a bünt nevelné és másoknak boldogságát és az igazságot veszélyeztetné.

Az Isteni igazságosságot elismervén, nézzük csak meg mi az Ő célja ezen követelményeivel? Szövegünket három részre lehet osztani: 1. Igazságosan cselekedni. 2. Szeretni az irgalmasságot. 3. Alázatosan járni.

Igazságot cselekedni mindenekkel szemben, mindenki által megszívlelendő és gyakorlandó kötelesség volna. Rövid összefoglalása a törvénynek, melyet az Ur helyesel ez: „Szeressed Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből; és szeressed felebarátodat, mint önmagadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Máté 22: 37–39.

Az csak igazság, hogy Teremtőnk tekintsük elsőnek mindenben, hogy dicsőítsük Annak nevét, Akitől van létezésünk és azzal együtt minden áldásunk; és hogy igazságos követelményeinek engedelmeskedjünk, mely a mi és mások boldogságát eredményezi. Ismét csak igazság, hogy mások jogait elismerjük, valamint mi is megkivánjuk, hogy jogainkat mások elismerjék. Az arany szabály csak a legelemibb igazság. Csak valamivel is kevesebbet elfogadni, nem ütné meg szövegünk követelményét, hogy „Igazságot cselekedjél”. Értekezzünk csak erről közelebbről, hogy megálljunk, hányan járunk el igazságosan a mindennapi élet dolgaiban Istentünk és szomszédainkkal szemben?

Kezdjük otthon.

Mindenki vizsgálja meg szavait, cselekedeteit, melyeket megnyilvánított szülői, gyermekei, testvérei, férje, felesége és hitestvérei iránt. Eljárásaink és magaviseletünk azokkal szemben, kik hozzánk közelállók és kedvesek, vajon az arany szabály mértéke szerint voltak-e? Cselekedtünk-e aszerint, mint ahogy mi is szeretnénk volna, hogy cselekedjenek velünk? Ha nem, akkor az Úrnál kezdve, igyekezzünk a legnagyobb hódolattal és engedelmisséggel szolgálni Neki. És megvizsgálva minden szavunkat

cselekedetünket, törekedjünk arra, hogy lehessünk minél igazságosabbak a családi körben. Biztosan tudjuk, hogy a nagy többség igen meglepődik, ha annak tudatára ébred, hogy milyen igazságtalan volt azokhoz, akik nekik a legközelebbvalók és legkedvesebbek voltak.

Követvén ezt a tanácsot, fontoljuk meg szavainknak és cselekedeteinknek igazságát, vagy igazságtalanságát a mindennapi élet ügyeiben azok iránt, akikkel összeköttetésbe jövünk. Beszélünk-e velük olyan hangon és olyan nyájasan, mint a hogyan mi szeretnénk, hogy beszéljenek velünk, ha az ő helyükbe volnánk, ~~ők~~ pedig a mi helyünkbe? Üzleti dologban kívánnánk-e valakitől valamit olcsóbban, mint azt tehetnénk, ha az ő helyzetükben volnánk? Vagy más szóval: ha mi volnánk az eladók, kérnénk-e olyan árt, mint a melyet igazságosnak találunk, ha mi volnánk a vevők? Vagyunk-e olyan nyájások és szívesek másokhoz emberekhez, asszonyokhoz és gyermekekhez, mint amilyet mi igazságosnak és helyesnek találunk, ha mi az ő helyükben, ~~ők~~ pedig a mi helyünkben volnának? Beszélünk-e felebarátainkhoz olyan szívesen, mint ahogyan mi szeretnénk, hogy beszéljenek hozzánk? Vagy olyan nevelésesnek tüntetjük-e fel valakinek a gyengeségét és tökéletlenségét, mint a melyet nem szeretnénk, ha velünk szemben tennének?

Csak igazság — semmi más.

Avagy ki nem látja, hogy a nagyobb többség sokkal kevesebbet tesz, mint a mit Isten követel? Vagy tán azt mondjuk, hogy lehetetlen ezen szabály szerint való életet élni teljesen? Igaz, hogy Pál apostol mondja, hogy mi nem cselekedhetjük azokat, a melyeket szeretnénk, És az Írás szintén mondja: „Nincsen csak egy igaz is. Mindnyájan vétkeztek és az Isten dicsőségétől elmaradtak.” Róm 3: 10, 23. Mit cselekedjünk tehát, ha ezen felállított igazságos szabály szerint nem tudunk élni? Elhagyjuk-e ezt a szabályt? Távol legyen! Elhagyni, figyelmen kívül hagyni az igazság szabályát és legszébb ideálainkat, valamint szabad folyást engedni bűnre hajló természetünknek azt jelentené, hogy beleegyeztünk mindig jobban eltávolodni Istentől és a jellemétől, amelyet Ő helyesel. Bizonyosan kevesebbet tenni, mint a legjobbat, amit tudunk tenni, nem volna bölcs eljárás. Nekünk a legmagasabb ideálokat, ~~az~~ isteni szabályt kell minél inkább megközelíteni.

Folyt. köv.

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emléklüzet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44. szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szücs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatóságuk miatt, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszíntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várasok miatt, melyek e földnek kerekességére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyok az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásotok.” (Luk. 21 : 25; 28 : 31.)

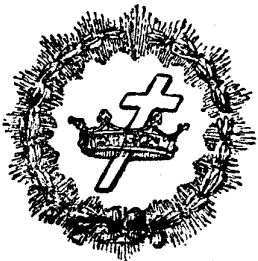
SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak megállítására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettecs betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2 : 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindenekért.
„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21 : 11, 12.)

Jézus, az igaz szőlőtő.

János 15 : 1–13.

„Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők.” 5. vers.

Nagy Mesterünk után bevezette az Ur-vacsorát, Judáson kívül, aki eltávozott, hogy őt eladja, tanítványával a felházból a Getsemáné kertjébe ment. Mivel tanítványai meg szomorodtak több dolog miatt, miket háfála felől halottak és mivel Önmaga is eltávozásra gondolt és előre látta a tanítványokat érő tapasztalatokat, a tanulmányunk tárgyát képező példázatot mondta nekik. Némelyek úgy vélekednek, hogy úgy ez, mint a többi elmondott példázatok is alkalmi gondolatok voltak. Mások úgy gondolják, hogy a szőlőskertek szolgáltatták hozzá a gondolatot, melyek mellett elhaladtak. Ismét mások azt mondják, hogy utjukban valószínűleg a templom kapuja előtt mehettek el, amelyet egy aranyból vert nagy szőlőtő díszített.

Josefus zsidó történetíró feljegyezi, hogy e szőlőtő gerézdei ember nagyságúak voltak. Természetesen Urunk és tanítványai is gyakran látták ez arany szőlőtőt.

Példázatunkban azt mondja a Mester, hogy Ő az igaz szőlőtő, Atyja a szőlősgazda, aki a szőlőtőt ültette és tanítványai a szőlővesszők. E szó, hogy „igaz szőlőtő” arról beszél, hogy van hamis szőlőtő is és e gondolat kifejezést is nyert Urunknak népéhez szóló ízenetében, a „Jelenések” jelképében. Itt beszél a föld szőlőtője gyümölcsének egybegyűjtéséről és hogy az Evangéliumi Kor végén e gyümölcs miképpen lesz belevetve „az Isten haragjának nagy kádjába”. (Jel. 14 : 14–20.) Tehát mélyebb gondolatok rejlettek az Ur e szavaiban, mint ahogyan azt az apostolok akkor talán felfoghatták.

E szőlőtők egymással összehasonlítva.

Nekünk, akik oly időben élünk, amikor kifejlődnek az igaz szőlőtő az Atya ültetése és a föld hamis szőlőtőkéje, van alkalmunk, megkülönböztetve a két szőlőtőt, látni a különbséget és megfigyelni, hogy a földi szőlőtő utánzása e mennyei szőlőtőnek. Minél tisztábban látjuk a dolgokat, az ismeret nemcsak értelmünkben, de a gyakorlati életben is támogatni fog és így kevésbé leszünk veszélyeztetve, hogy megcsalattassunk a hamis szőlőtő, valamint a szőlővesszők és az azt összetartó és gyümölcsötető alapszabályoktól, mert a hamis szőlőtő semmiesetre sem a mennyei Vincellér gondolja. A névleges keresztyén egyház a föld szőlőtője, mely földi bölcsesség irányeszméi szerint van szervezve.

Vesszőhajtásai a különböző szekták és keresztyén pártok. Gyümölcsői a székesegyházak, templomok, kápolnák, menházak, kórházak, egyházi hatalmak, világi tisztesség, gazdagság, társadalmi állás stb. Nagy és tekintélyes e világban. Összes vesszőhajtásai a világ lelke kering és kormányozza összes ügyeit. Gyümölcsöket terem, melyek egészen nem romlottak, de teljesen földiek, miket megbecsülnék és élveznek, mivel földiek és praktikusak, de nem mennyeiek. E szőlőtő bámulatosan tenyészett. Majdnem hétszáz hajtással bír és négyszáz millió követővel és nagy anyagi gazdagsága, valamint követőinek tekintélyes száma folytán elmondható, hogy nagyszerűen gyakorol fensőbbiséget az egész világ felett.

Terjedelmes e föld szőlőtője és csodálatos az emberek szemeiben! Azonban a betakarás ideje felderíti, hogy e névszerű szervezeten nem a Jehova jobbkéz által ültetett szőlőtő, hanem oly szervezeten, melyről Urunk jó előre mondotta, hogy gyökerestől kiszaggatja és kipusztítja őket. Isten haragkádjában, a nyomorúság nagy idejé-

ben, ami most áradásszerűen előtört a földet, Babilon gerezdeinek vére a félelem özönvizét szüli a világon. Ez idő folyamán lesznek megdicsőítve az igaz szőlőtő és hajtásai a gyümölcsökkel egybe és gyümölcsseinek megérése áldásos jelentőségű a föld nemzetségének.

Az igaz szőlőtő hajtásai nem szekták, vagy pártok és csupán a Kisértő megtévesztéseinek tudható be, hogy Isten népének egynémelyike elismeri e világi szervezeteiket. Mivel az apostolok nem voltak lutheránusok, sem katolikusok, sem unitáriusok, sem görögkeletiek, vagy nyugatiak, sem kálvinisták, baptisták stb., így az Ur követői egyikének sem kellene ilyennek lennie. Ilyesmi csak azért fordulhat még elő, mivel a múltban meg voltunk tévesztve a Sátán tanai által.

Az apostolok nem egymással szövetkeztek. Épen ellenkezőleg minden egyes apostol a másiktól függetlenül szívében, hitben, reménységben, szeretetben és önodadásban magával az Urral szövetkezett. Azért mi se beszéljünk szervezkedésről úgy mondván: „Én a Pálé, én meg a Péteré vagyok” stb. Nem, hanem egymástól függetlenül, egyenként közvetlenül legyünk tagrésze Krisztus Testének, vessző lévén az igaz szőlőtőn, mert a szőlőtőből minden egyes önmaga kell szívja, meritse az erő nedvét, a Szentleket bírván szívében, ha édes, érett gyümölcsöket őhajt érlelni. (I. Kor. 1:10-13., 3:1-7.) Ha pedig így vagyunk, hogy az igaz szőlőtő életnedve kering mindnyájunk ereiben, akkor szétválaszthatatlanul egymással is összeforrtunk, mint az ember testében egyik sejt a másikkal.

A szekták és felekezetek tápereje nem képes eredményezni az Urtól kívánt gyümölcsöket. Sőt akadály. Természetesen nem gondoljuk, hogy tévedésből az igaz szőlőtő egyetlen hajtása sincsen társulásban a névleges egyházi szervezetekkel, a föld szőlőtőjével. Tudjuk előfordulni ily eset, de meghalljuk Mesterünk hívását is: „Fussatok ki ki őbelőle én népem, hogy ne legyetek társai bűneiben, hogy büntetéseivel se büntetessetek”. (A nagy nyomorban, amely Babilonra: anyára és lányaira szakad.) (Jel. 18:1-5.)

Mivel az igaz szőlőtő hajtásai nem osztályok, vagy szekták, hanem egyes egyének, kik az Urral szövetkeztek, tehát a példázat is arra tanít, hogy az isteni Vincellér nem metszi meg a szektákat és felekezeteket, hanem csak az egyéni keresztyént, bárki és bárhol legyen is az. (Ján. 15:2 vers.) Az Írás arra tanít, hogy egyesülésünk az Urral és megszabadulásunk egyéni személyes dolog és nem szabadíthatunk meg egyesületeket, szektákat, pártok, vagy családok által, hanem egyénileg egyesülve kell lennünk az

Urral, az igaz szőlőtővel, ha az egyház tagjai közé őhajtunk számíttatni.

Egységünk több példázatban bemutatva.

Az Ur és követői közti egységet Urunk figyelemreméltó módon ecsetelte a biblia mezején. A kö-országban arról szolgáltat képet, hogy abban mi élő kövek vagyunk szilárdan Ő rajta, mint fundamentumon felépítve, összeforrasztva Ovele, mint szegletkövel, hogy képezzük Isten templomát. Az állatvilágból is meritette képét az egységnek, Önmagát jó pásztorhoz hasonlítván és hűséges követőit őrködése alatti juhokhoz. Tárgyunk példázatát pedig a növényvilágból vette: „Én vagyok az igaz szőlőtő”, a melyen tanítványai szőlővesszők. A családi otthonból a férj és feleség közti hűséges családi viszonyt tárja képül elénk, szívük és érdekeik szoros egységét. Sőt még más példázatot is meritett a családi életből Istennek példázván az apát, Önmagát a fiunak, összes követőit pedig testvérei gyanánt. És fel van még jegyezve az emberi testről, mint képletről, melyben Ő az Egyház (test) Fejeként szerepel, hogy az apostol szavai szerint mi rész-tagjai vagyunk Krisztus testének. (Eféz. 1:22-23. I. Kor. 12:12-27.)

Amennyiben elfogadjuk hitünk e magyarázatát, amennyiben elutajdonítjuk igazságát, annyiban szilárdan bizhatunk, hogy aki szívünkben elkezdte a jó munkát, képes is azt elvégezni. Aki hűséges, engedelmes szívű és egyuttal hittel is bír, abban már előre felraktározva van a szükség idejében megkívánt erő és kegyelem a kísértés óráira, a nehézségek és előre láthatatlanok legyőzésére. Az élet minden ügyét illetőleg meg van biztos irányítója, mely egységet biztosít számára, miáltal minden tapasztalatból, legyenek azok édesek, vagy keserűek bár egyaránt, Ő hasznot von le magának.

Azt mondja Urunk, hogy ahol egybejönnek az ő nevében ketten, vagy hárman, ez már gyülekezet, már több Tagrésze Krisztus Testének és Ő, mint Fej oly mértékben van jelen áldásával köztük, amily mértékben hűséges szívük Ő hozzá és keresik irányítását. Azt következtethetjük mindebből, hogy ahol tagjai közül kettő, vagy három együtt van, ezek kicsinyben már a szőlőt képviselik, élvezvén a szőlővesszők minden áldását és előjogát a gyümölcs termelésnek. Mindazáltal szembetűnően megérthető, hogy Urunk nem akként akarta értésünkre adni, hogy minden Nevéről nevezett kis csoport alapos megtisztításnak lesz alávetve, hogy csak az igaz szőlővesszők maradnak meg. Hanem arra utal, hogy velünk együtt és egyénileg bánik el és ha egyéni viszonyunkat Vele érvényben akarjuk tartani, életnedűt kell nyernünk a szőlőtőből, midőnis mint a Vele való szövetkezés és

egységnek következményét: „a Szentlelket nyerjük.

Amily biztosan egyenes és jó szívbe fogadjuk a Szentlelket, oly biztosan fogunk a gyümölcs termésre is törekedni. De mégis arról tanuskodik a példázat, hogy némelyek dacára, hogy lehetnek hajtások az igaz szőlőtől, még nincsen gyümölcstermő vágyuk. Lehet erős, egészséges jó vessző, mégse vágyik gyümölcsözni. De a Vincellér gyakorlott szeme képes megkülönböztetni a gyümölcstermő bogot a levéltermő bogtól. A gyümölcsstelen bogokat meddőnek nevezik. Ezek is szívják a tőke életnedvét és mégsem termik a Vincellértől elvárt gyümölcsöt. E meddő hajtások lemetesznek s hogy erejét a szőlőtő ne cupán a külső látszatnak használja el, hanem szolgálja a főcél, a gyümölcs termést. Valószínűleg egy csoport az egyenes szívű keresztyének közül e vesszőkhöz hasonló és önzően a legnagyobb mérvben magának foglalja le a szőlőtő jogosságát és az ismeret, az igazság tudásának leveleivel a világ előtt jó külsőt is mutat, de eszeágában sincs az Ur kívánsága szerint gyümölcsöt teremni, mert ez csak önfeláldozás és keresztyeviselés által eredményezhető.

A megtisztítás célja.

E nedű-szívók mellett vannak még gyümölcs-bogos vesszők is, amelyek még sem teremnek édessé a gyümölcsöt, ha engedélyezve volna saját hajlamuk követése, hogy csak vesszőként fejlődjenek ki. Azért jön hát el a bölcs Vincellér és két szemre elmetezi a vesszőt a bog felett, nem azért, hogy talán a hajtást sértse meg, hanem hogy azt még gyümölcstermőbbé tegye. Így van velünk, kik nemcsak szövetkeztünk az Urral hit és felszentelés által, hanem — akik vesszők lévén — igyekeztünk is teremni az Urnak tetsző jó gyümölcsöt.

Szükségünk van a nagy szőlősgazda gondozására, hogy sok gyümölcsöt teremjünk, hogy gyümölcsünk kedves legyen. Előtte, hogy jóízű, sulyos, jó és kellemes, értékes gyümölcs legyen. Azonban a hajtásoknak mind ismerniök kellene Urunk tisztító módszereit, mert máskülönben megfélemlhetnek és eltéveszthetik a Lélek jó gyümölcsének termését.

Ugyalászik a nagy Vincellér Krisztus kihajtásait különböző módon metszi vissza. Talán elveszi földi vagyonunkat és birtokunkat. Vagy néha keresztezi az annyira kedves terveinket, vagy kívánságunkat. Néha üldöztetést bocsát reánk, a hírnév és közhetsülés elvesztését. Vagy engedélyezi, hogy földi rokonaink és barátaink idegenkedjenek tőlünk, ha szívünk vágykarmai túl feléjük voltak nyújtva, minket akadályozván megteremni a Neki kedves „sok gyümölcsöt”. Gyakran megtisztításunkul testi betegséget

enged reánk, mely a próféta szavai szerint megszorít. (Zsolt. 119 : 67.)

Az Ur népe közül többen betegágyon részesültek a legjobb tanításokban. Sokan irták, hogy mindennapi ügyeikben és dolgaikban, amelyek lefoglalták egész idejüket, képtelenek voltak időt szakítani Isten tervének tanulmányozására és szívük ápolására, hogy a Szentlélek gyümölcsseit teremjék és akkor nagy kegyéből az Ur őket félretette, hogy legyen idejük gondolkodni, fejlődni keresztyén irányban, nevekedni a kegyelemben és ismeretben, hogy így kiabrázoltassék bennük a Krisztus.

Az igaz szőlővesszők a nagy Vincellér metszéseit ahelyett, hogy sértésnek és sebzésnek vennék, elismerik Isten beszédének értékes ígéretei szerint, hogy az igaz szőlőtő igaz hajtásainak, azoknak, akik Istent szeretik, egyaránt iavukra válik minden. Az ilyfajta tisztogatások, ha helyesen lesznek megértve, ahelyett, hogy bátorlalanítanak, épen a buzdítás forrásává válnak. Felismerjük, hogy egy ideig Isten magára hagyta a világot, a föld szőlőtőjét. Ő nem tisztogatta és mi ha e rendkívüli módon tisztítottunk, ez igazolja, hogy Atyánk szeret minket és gondot visel legjobb érdekeinkre.

„Most tiszták vagytok.”

Urunk e leckét tanítványaira vonatkoztatván azt is kimutatta, hogy náluk már meg is történt a valóságos megtisztítás és az isteni gondviselés szerint megtisztítottak egy gyümölcsstelen hajtástól — Judástól. Azért mondta: „Most tiszták vagytok a beszéd által, melyet mondtam néktek”. — Vagyis: Ti elfogadhatók vagytok hitetekért, engedelmisségetekért és hűségetekért. A tizenegy részére mily leirhatatlan örömet okozhattak e szavak! És mit érzünk mi, felismervén, hogy e szavak igazsága reánk is vonatkozik? Hadd zengjünk dicsőretet az Urnak nagy kegyelméért a Krisztusban, hogy Őbenne nem csupán bűneink bocsánatát és igazságának ruhájával elfedezést nyertünk, hanem általa az igaz szőlőtől, mint igaz szőlővesszők az Atyától el is lettünk fogadva hozzánk intézett izenetének, beszédének elfogadása által megtisztultak. De ez még csak a kezdet.

Meg kell azonban azt is gondolnunk, hogy az Atya által való végleges megáldásunk és elfogadásunk ez áldott közeli viszonyban, az igaz szőlőtől szőlővesszőként való megmaradásunktól függ. Ha pedig gyümölcsöt nem termünk, e közeli viszonyban sem maradunk meg. Ha birunka gyümölcs-termés hajlamával, lélekkel és kívánjuk az Ur támogatását és erejét, elég lesz az Ő kegyelme számunkra a szükség minden idejében. Általa győzelmesek, sőt győzelmeseknél is többek leszünk. Igen! Ázáltal, aki minket drága vérén vásárolt meg. Az Atya

által megkivánt gyümölcstermés nem teljesülhet és mi Neki nem tetszhetünk, ha csak egyesülve nem vagyunk Krisztussal és ezáltal nem lesz bennünk az Ő gyümölcse teremve az Ő beszéde és lelki ereje által, amely indítja szívünket akaratának elfogadására és cselekvésére. Ugy vagyunk biztosítva, hogy ha megmaradunk Őbenne, akkor termünk sok gyümölcsöt, de Nélküle semmik vagyunk és az Atyának kedves gyümölcsöt sem teremhetünk.

Hát mily fajta is e gyümölcs? Honnan tudhatjuk, hogy az Atya mily gyümölcsöt kíván? Azt feleljük, hogy „a föld szőlőjének” téves irányítása és példamutatása által sokan azt hajlandók gondolni, hogy a gyümölcsök a nagy földi templomok, menhelyek, kórházak stb., miket az Ur óhajt. De ez nagy tévedés. Ha ezek volnának a gyümölcsök, akkor Jézus Urunk és az apostolok nem teremtek gyümölcsöt, mert ők nem építettek tornyos templomokat, nem alapítottak egyleteket, szövetkezeteket, egyetemeket, színházakat stb. Ha az Atya ily gyümölcsöt kívánna, akkor Urunk és apostolai nagyon tévedtek volna, De mi határozottan állítjuk, hogy ők nem tévedtek; hogy a tévedés más irányból eredt; hogy „a föld szőlője” vezéreltetve a világ lelkétől oly irányt követett, melynek hasznossága és gyümölcse a világ elveihez van szabva. Egy szóval sem mondjuk, hogy rossz intézmények volnának a menhelyek, kórházak stb. Hasznosnak és kíváncsnak ismerjük el ezeket, kapcsolatban a társadalommal és civilizációval.

Hisszük, hogy a világ teljesen képes gondoskodni e dolgokról és erre készséges is. És amint látjuk, a világ ezt teljesíti is. Ha szemügyre vesszük a különböző klinikákat, a szt. Ferenc, a szt. Jakab, a szt. Ágnes stb. rendieket, katolikus és protestáns egyetemeiket egyaránt, az látjuk, hogy a maguk részére mindnyájan keresik az állam támogatását és élvezik is. És az állam is gyakorolhatja ez intézményeken a teljes fennhatóságot. Nem szándékunk, hogy úgy értsenek, miszerint az igaz szőlőtő egy hajtása sem volna viszonyban e földi intézményekkel valamelyikével. De a tanulmányunk tárgyát képező példázatból azt látjuk, hogy az ily intézmények nem az igaz szőlőtő gyümölcse és ha Krisztus testének tagrészei volnának, az Atya által ültetett szőlőtő gyümölcsét kellene teremniök.

• A Szentlélek valódi gyümölcsei.

Gyakran úgy vélekednek, hogy a Lélek gyümölcseit valóságban az Ur szolgálata képezi, iratok osztogatása, az Igazságról való beszédek tartása, vagy ha valakit a sötétségből a világosságra hozunk az Igazság megismertetése által, vagy pénzbelileg sokat áldozunk, hogy az Igazság hirdettessék

stb. E kedves és jó dolgokat sokan tekintik a nagy Vincellér részéről a szőlőhajtásoktól elvárt gyümölcsöknek. De nem így van testvérek. E dolgoknál valamennyivel nagyobbak és nemesebbek e gyümölcsök és Pál apostol a Szentlélek gyümölcsének nevezi őket. A szőlőtő nedve át kell járja az összes hajtásokat és minden hajtásnak gyümölcsöket kell teremnie, némelyeknek harminc, másoknak hatvan és ismét másoknak százszorost. Ezek a lélek gyümölcsei: Alázatosság, barátságosság, türelem, hosszútűrés, testvéri szeretet, szeretet. Péter apostol azt mondja: „Mert ha ezekben bővölködtek, soha meg nem ütköztök, mert ily módon adatik néktek bőséggel a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bemenetel”. (Gal. 5 : 22-23., 2Pét. 1 : 5-11.)

Együmlcsök némely tekintetben együtt véve egy gyümölcs, azaz: a valódi keresztényen türelem lényege: a szeretet — minden reményünk, hitünk és örömünk lényege: az Atyánk iránti szeretet és az Ő szeretetében való bizalom, ahogyan azt ígéreteiben megnyilvánította. Tehát ez összes gyümölcsök és kegyadományok a „szeretet” elnevezésben jutnak kifejezésre. Minden hajtáson e gyümölcsök kell diszelegjenek, ha megtartani óhajtják helyüket és rokonságukat a megdicsőített szőlőtővel. Vigyázzunk, ne csaljuk meg önmagunkat gondolván, hogy lehet ezt másként is és hogy kiállhatjuk az isteni megpróbálást a Lélek e gyümölcsei nélkül is. Az Igazság szolgálatában minden más egyéb, ugymint annak hirdetése, iratok osztogatása, elragadó beszédek tartása stb. mennyei Atyánknál csak annyiban elfogadhatók, amennyiben ezek szívünk helyes gyümölcseinek következményei. Az apostol teljes fontosságában juttatja kifejezésre e gondolatokat mondván: „És ha minden vagyonomat a szegények táplálására költeném is és ha testemet tüzre adnám is, de szeretet nincsen bennem, semmit az nem használ nekem”. (I. Kor. 13 : 3.)

Kedves testvérek! Hadd gondoljuk meg, hogy ha az Ur szolgálatára minden órát az aratási munkában töltünk is, ha minden pénzünket könyvek és lapok nyomtatására költjük is, vagy valamely más módszerint tesszük magunkat hasznossá az Ur szolgálatában, nem ér az semmit, ha nem szívünk mély szeretetéből származik. Ebből azt látjuk, hogy szívünkben a Szentlélek kegyadományait áradozó mértékben kell kifejlesztenünk: alázatosságot, szelidséget, türelmet, testvéri és általános szeretetet stb. ha tetszeni szándékozunk az Urnak, ha „sok gyümölcsöt” akarunk teremni. E gyümölcsök kifejezésre juttatása kétségkívül különböző levezető csatornák által történik, esetleg adakozás által szegények részére, vagy az Igazság szolgálatában oly hűség által,

hogy mártírságot eredményezhet, testünk elégtételt. Ha testünk elégtétele és földi javaink elvesztése az Igazság alapszabályai szerint az Ur iránti szeretetünk és hűségünk következményeként történik, akkor valóban boldogok vagyunk.

A gyümölcstelen hajtások elégtételt.

Urunk kijelentése, hogy a gyümölcstelen vesszők levágnak, elsenyvednek és elégtételt. (6. vers.) ez osztály teljes megsemmisítését, a második halált mutatja. Nem a világi tömeg az, mert a világiak sohasem voltak összekötve Krisztussal, sohasem voltak hajtások az igaz szőlőtől és e részben nincsenek is próbának alárendelve. E kijelentés csupán olyanokra vonatkozik, akik magukat valaha egészen átadták az Urnak beoltattak Őbeléje és ennek bizonyításaképpen fogamztak Szentlélektől. E szavak egyeznek az apostol kijelentésével: „Rettenetes az élő Isten kezeibe esni.”

A világ nincsen az élő Isten kezében, hanem Ádámban halottként van kezelve az ádami halál ítélet alatt és most nem az Ur ítélkezik felette. Az ádami halálból most csupán az Egyház van szabadnak nyilvánítva és próbán van ítéletre vonva. Krisztus kezéből azért csak az Egyház eshetik oly értelemben az Atya kezébe, ahogyan itt említettik.

Krisztustól elmetszve reménytelen egy állapot, mert második halál marad. De örvendünk — dacára ennek is — hogy az örök gyötrem taná tévedés és megtévesztés és akik elsenyvedtek a halált, a létezésből való teljes kimulást, mindent elsenyvedtek, amit Isten előre hirdetett büntetésként, ha ez bármennyire félemlítő is azok előtt, kik az örök életet (létezés) helyesen képesek becsülni.

Ugyáltszik, a 6-ik vers nem tartalmaz feljegyzést azokról, akik dacára, hogy Jézust elfogadják Megváltójukként, de sohasem jutnak el odáig, hogy hajtások legyenek az igaz szőlőtől, Krisztus tagrészei; ugyancsak a nagy sokaságot sem hozza számításba. Valóban csak kevés vonásokkal van ez osztály ecsetelve és azokban a vonásokban is homályosan. Azt hisszük, hogy ezáltal Urunk arra mutat, hogy ily osztályokba senki sincsen elhíva. Az ilyenekről mondja Pál apostol: „Ha valakinek munkája megég, kárt vall, de ő maga megtartatik ugymint tűz által.” (I. Kor. 3 : 15.)

Az igaz szőlőtő tagságának áldozatai.

Urunk a 7-től a 9 versig arról beszél, hogy némelyek hogyan részesülnek a Vele való társulás áldásaiban.

1. Ilyenek azt kérhetnek, amit akarnak és megadatik nekik. E bámulatos ígért csak egy feltételt szab — azt, hogy mielőtt erre igényjogosultsággal bírhatnánk, t. i. tetszé-

sünk szerint kérni, megelőzőleg nagy figyelemmel kell az Ur beszédére tekintenünk, hogy meg tudjuk akaratait és aszerint könyörögnünk. Ákik Krisztusban szándéksznak megmaradni, azok nem rendelkezhetnek önkakaratallal — fejük akarata kell szándékuk legyen, Aki rég kijelentette, hogy az Atya akarata az Ővé is. (Ján. 4 : 34.) Ez feltétlen feltétele ígértének. Ha Isten akaratait és ígértéit bírnak szívünkben, kérésünk is összhangban lesz Vele és kedves lesz az Urnak annak megadása.

2. Az következik ebből, hogy amily mérték szerint nevekszik és sokasul gyümölcünk, oly mértékben lesz dicsőítve az Atya. E feltételek szerint megmarad tanítványságunk, hogy megismerjük és tenni igyekezzünk az Atya akaratait azáltal, hogy tetszése szerint élünk, dicsőítvén és tisztelvén Őt. Ennél kevesebb által kérdéssé válik tanítványságunk. Nem mintha azonnal bonyodalmassá lenne helyzetünk és az Ur mintléhakat könnyelműen eltaszítana magától, hanem szigorú szakasza szövetségkötésünknek, hogy állandóan nevedjünk a kegyelemben, tudományban, Istennel való összhangban és a Szentlélek gyümölcseinek termelésében. Ha pedig bármily parányilag is visszavonjuk magunkat a szövetségből, tanítványságunk érvényessége is megszűnik.

3. Eredményként azt nyerjük a 9. vers alapján az igaz szőlőtől való hajtási viszonyból, hogy amiként Atyánk szerette Jézus Urunkat, ugyanugy szereti Urunk is hajtásait, tagrészeit. Beh csodálatos gondolat, hogy Mesterünk hasonló szeretettel szeret minket, mint Atyánk szerette Őt! Hitünk ha folyton szem előtt tartaná e gondolatot, akkor valóban sohasem volna miért aggódjunk, vagy félünk. A következő gondolat az, hogy miután az Ur kegyelméből e kiemelkedő helyet bírnak és igazán megbecsüljük, amit Ő e tekintetben értünk végzett, vágyunk is megmaradni szerelmében. Ezután aztán a feltételek következnek, melyeket meg kell tartanunk, hogy szerelmében megmaradhassunk: „Tartsátok meg parancsaimat”. (10. vers.)

Hogy e tanács helyességét kimutassa, mondja Urunk, hogy ezek ugyanazon feltételek, melyeket Neki is szabott az Atya: „Amiként Én megtartottam Atyám parancsait és szeretetében megmaradtam”. Nem remélhetjük megmaradhatni Urunk szeretetében, ha meg nem tartjuk parancsait. Iránta való hűségünk, parancsainak való engedelmességünk által nyer beigazolást, amint az Ő atya iránti szeretete is Szavának való engedelmissége által lett bebizonyítva.

Csupán parancsait megtartani nem elégséges. Azokat hűségben, szeretettel kell teljesítenünk. Nem szabad azokat megszorítóknak tekintenünk, ellenkezőleg érezzük boldognak magunkat, hogy összhangban va-

gyunk minden jó és helyes intézkedéseivel. (I. Ján. 5 : 3.) Hadd keressük mindinkább az Igazság alapszabályai iránt e teljes lelki szívegyeséget, ahogyan azok Urunk Jézus parancsaiban nyernek kifejezést. Nem a mózesi törvény tíz parancsa ez, többé-kevésbé a tapasztalat álláspontja szerintiek. Testünkre vonatkozólag kevésbé követelő értelmű Követeléseink inkább szív szerintiek. Rövidre fogva ezt mondja Urunk parancsáról, hogy szeressük égi Atyánkat teljes szívónkból, lelkünkben és erőnkben és felebarátunkat, mint önmagunkat. (Mát. 22 : 37-40.) Megújult szívünk által ez irány követhető, dacára, hogy tökéletlen testünknek képtelenség. Azért azt követeli az Ur, hogy ez isteni parancsnak szívből szolgáljunk és a mit tudunk, tegyük meg testünk által is. Ha ezt meg tesszük, nyugodtak lehetünk, hogy a feltámadásban új testet is nyerünk, melyben képesek leszünk egészen kielégítő módon szolgálni Urunkat.

Az Urban való öröm teljessége.

Rövid és kicsiny e lecke, de az értelem mezején mégis megmérhetetlen mélységű. E mondattal zárta Urunk példázatát. „Ezeket szóltam néktek, hogy amaz én örömmöm tibennetek maradjon és örömtök beteljék. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, mint Én szeretlek titeket.“ (11-12. vers.) Oh, élet fenkölt igéi e szavak, melyek évszázadok hozsát ragyogóan kiállták és az Ur követőit mindig segítették örvendezve, bátran az önmegtagadás ösvényén előre törtetni!

Sok támadást intéztek az igaz és szenny nélküli hit ellen. Némelyek jajgatnak, hogy az örömtelen, sivár, szívet, elmét béklyóba ver, az embereket minden templomból korbacsl üzi el és színes mezején az élet örömeinek figyelmeztető póznákkal emel: Vigyázz! Tilos átlépni! Mégis mindezekre őszintén azt kell felelnünk, hogy az ilyen hang mind hazugság és olyanok beszéde ez, akik sem nem értik, sem nem tudják amiről beszélnek. Azok, kik valóban szövetségre léptek az Urral, akik Őt igazán szívükbe vésték és életükkel lábaihoz ülve igazán követőivé lettek, ezeknek szíve betelt amaz Ő végnélküli és soha meg nem szűnő örömeivel. Ez naponként bővölködőbb öröm, évről-évre teljesebbé árad, ha nem is lesz tökéletessé, míg el nem következik a teljesség és a tökéletlenség semmiségbe száll, mikor úgy látjuk Őt a feltámadásban, mint most minket Ő és ugyanugy megismerjük, amint megismertettünk. Akkor teljesen becsülni fogjuk Mesterünk örömet, mert meghalljuk hívó „Isten hozott“ szavát: „Menj be Urad örömébe.“

Most még hit által jutunk ez örömbe a szív előérzése és nyugalma által, de akkor

átlépünk valóságban is az élet nagy kapuján. A világ emberei, kik nincsenek, alávetve az Urnak, kik időközben nem képesek becsülni az Urban való örömet, önzéssel, irigységgel, viszályal és gyűlölettel vannak betelve. „Azért nem ismer titeket a világ, mivel nem ismeri Őtet. (I. Ján. 3 : 1.) Örömlenket Mesterünk szolgálatában nem ismerik úgy, mint Atyánk akaratában, az élet feláldozásából származó örömet.

Szeretelünk mérlege testvéreink iránt.

Nem csodálkozunk, hogy Urunk tanácsolja tanítványainak egymás szeretését. De hogyan tölthetjük ezt be így: „Amint én szeretlek titeket?“ (12. vers.) Mindnyájan egymást hogy szerethetjük azzal a szeretettel, mellyel Urunk minket? Bárha azt mondjuk, hogy eléinte ez teljesen képtelenség, mindazáltal minél bővebben betelünk az Ur lelkével, annál inkább megközelítjük a tökéletes szeretetet, kik Ővéi vagyunk. Igen. A szeretet azon mértékét, amely nemcsak, hogy vonakodik ártani másnak, de afelett örvend, ha jót mivelhet valamely testvérrel, még a saját idejének és kényelmének rovására is. Jézus ily módon szeretett mindnyájunkat és drága vérével vásárolt meg. Amily mérték szerint nővünk a kegyelemben, tudományban és szeretetben, oly mértékben vagyunk Krisztushoz hasonlóbbak és birunk az Ővéhez hasonló szeretettel. E szeretet a törvény beteljesítése és bárkinek a szívét is duzzassza a testvérek iránti ily nagy szeretet, az kétségkívül egész részvételteljes szeretetet tanúsít a nyögő teremelés iránt is és örvend, ha bármily keveset is tehet azok javára, sőt kétszeresen örvend, hogy az Ur annak idején – akarata szerint – az ádami család minden egyes tagja részére csodálatos áldásokat osztogat.

Azt mondta valaki: „Ne hidd magadról, hogy te már bírod e dolgokat, mivel tudod, hogy azokat miként lehet megszerezni.“

És ez nagyon is fontos gondolat. Mikközben felette szükséges, hogy e dolgokat tudjuk, megértsük Isten tervét, sőt el is tudjuk magyarázni és megbecsülni az Ő szavában lefektetett alaptörvényeket, ez ismeretek mindazáltal semmit sem használnak nekünk, ha azokat mindennapi életünkben nem gyakoroljuk. Ne higyük, hogy az Ur kegyelteljes intézkedéseiből hasznunk lesz, ha pusztán csak megtanuljuk, hogy mindezt hogyan lehet megnyerni. Igen. Tegyük meg a hozzá szükséges lépéseket is. Hadd jusszon eszünkbe, hogy mi az Ővéi vagyunk egészen! Hadd éljünk az Ő közelségében! Hadd teremjük is a Neki kedves gyümölcsöket, hogy megmaradjunk az Ő, az Atya és az egymás szeretetében, amint az Ur ezt megparancsolta.

Szép hajtás lenni az Ur törzsökén:
Világosság, öröm és nappali fény,
Szívva az erőt s a nedűvel élve —
Ne féljetek, baj nem ér és győztök Övéle.

Azért hát dicséret érte, Néked hála,
Jézus, égi Mesterünk, szíveink Árja!
E szent töben tovább is életnedvvel táplálj,
Hogy maradjunk Benned, mint gyümölcsöző szál!

Atyánk szőlőskertje, hogy jó szőlőt hozzon,
Segit az Ur ebben, az Ó Lelke von.
Megtisztogat, öntözget Lelke harmatjával.
Kövéríti szívünk, hogy beteljünk bájjal.

Mit kíván tőled a te Istened?

(Folyt. és vége.)

Ha az Isten által adott szabályoknak és ideáloknak megfelelően igyekezzünk cselekedni a legjobbat, méltók vagyunk-e az örökéletre? Bizonyára nem! Az Urnak törvénye tökéletes. Az igazság, igazság. Nem akik a Törvényt hallják, vagy akik kívánják cselekedni, kapják a jutalmat, hanem akik cselekeszik. Itt már bajban találjuk magunkat. Szívünkkel és elménkkel helyeseljük az Isten törvényét és kívánczunk Neki engedelmeskedni, de a mint Pál apostol mondja: képtelenek vagyunk véghez vinni azokat, amelyeket szeretnénk, sokakat pedig, amit nem akarunk tenni, szinte elkerülhetetlenül tesszük. Pál apostolhoz hasonlóan kiálthatunk tehát mi is: „Oh én szegény ember, kicsoda szabadít meg engem e halál testéből?” — e testől, mely tökéletlen az öröklött bűn és gyengeség miatt? Elménnkel szolgálunk az Isten törvényének és helyeseljük azt, de testünkben gyarlóságaink vannak. Hogyan leszünk megszabadítva? Reménytelenek legyünk-e az isteni helyeslés és az örökélet elnyerése tekintetében?

Örökélet Isten ajándéka.

Zavarunkban azonban vigasztalóan szól hozzánk az isteni üzenet, békességet hozva Jézus Krisztus által. E békességes üzenet az, hogy a mit nem tudunk megtenni magunkért, arról Isten gondoskodott, hogy pótolva legyen az Ur Jézus által. Hiányaink, mert a törvénynek nem tudunk eleget tenni — bennünket érdemtelenné tesz az örökéletre és érdemessé a bűn büntetésére — nem az örök gyötrelmre, hanem a halálra. Mivel tehát Isten igazságos törvénye szerint nem követelhetjük az örökéletet, Isten elhatározta, hogy kegyelmességéből fog nekünk örök életet felajánlani. Azért olvassuk, hogy „a bűnnek zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet Urunk, Jézus Krisztusban“ Róm. 6: 23.

De hogy ez az ajándék föltételes, kifejezi ez a gondolat: „Urunk, Jézus Krisztus által.“ Egyedül, akik elfogadják Krisz-

tust „az Ut, az Igazság és az Élet“ gyanánt — részesülhetnek az Isten ajándékában — az örök életben. Így nagy tévedés volna föltételezni, hogy a pogányok örök életet nyerhetnek, ha a Krisztus felől tudatlanságban vannak. A Szentírás megerősíti ezt és kijelenti, hogy nemcsak nem üdvözölhetünk az Isten törvényének való engedelmesség által, hanem „nem is adatott ég alatt, földön más az emberek között, ki által kellene nekünk megtartatni.“ (Csel. 4: 12.) Más fundamentumot senki nem vehet azon kívül, amely egyszer vettett, mely a Jézus Krisztus. — 1. kor. 3: 11.

De miképen történik ez igazságosan? És miért korlátozza Isten annyira az örök életet magában foglaló ajándékát? Isten törvénye Őt Magát képviseli és meg nem változhatik. Ő nem kívánhat és fogadhat el kevesebbet, mint a tökéletest. Ellenkező esetben a világegyetem telve volna bűnös, elromlott, tökéletlen lényekkel. Istennek Terve pedig magasztosabb ennél, a mint ki is jelenti „a mint magasabbak az egek a földnél, aképen magasabbak utaim utaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!“ (Esa. 55: 8, 9.) Isten azt akarja, hogy egyetlen tökéletlen lény se legyen a világegyetemben. Mindenki, a kinek szíve hű lesz Őhozzá és az Ő kormányzásának elveihez, tökéletesítetik; minden mások pedig megsemmisíttetnek a Második Halálban. És így végre „minden térd meghajol és minden nyelv vallást tesz az Istennek dicsőségére.“ Minden teremtett lény mennyen és földön énekl: „A királyi székben Ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön örökké. Filippi 2: 10, 11; Jel 5: 12, 13.

„Ti áron vétettek.“

Valószínű, hogy Isten más módját is találhatta volna a bűn és a bűnösökkel való bánásmódjának, amely szerint talán nem lett volna szükség a bűnösökért Jézus halálára mint Váltásáldozatra. De ama tény, hogy Isten ezt a módszert választotta, biz-

tosít bennünket, hogy semmi más terv nem lett volna olyan bölcs, olyan igazságos és olyan hasznos, mint ez. Semmi más mód szerint nem tudta volna Isten úgy kimutatni igazságát, nagy szeretetét, hatalmát és bölcsességét. Isten Jézusban az isteni Igazságnak teljes kielégítéséről gondoskodott mindazok részére, akik az ő kegyelmébe visszatérni óhajtanak.

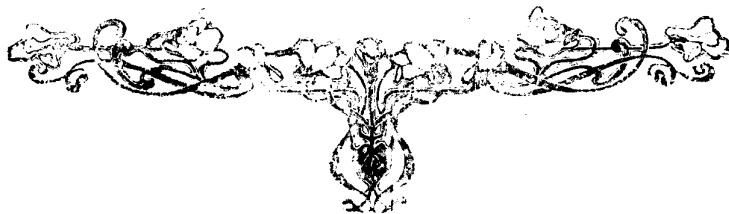
Egyezünk az orthodox hitelvű kereszténységgel abban, hogy csak is teljes megtérés a bűnből, teljes hit a Megváltó áldozatában és teljes átadása a szívnak az Isten akarata cselekedésére — minden foglalkozás nélkül — képesít az üdvösség elnyerésére, melyet Isten jelenleg az emberiségnek ad. Azoknak, akik áldozati szövetségükhöz hűeknek bizonyulnak, nagy jutalom van ígérve — dicsőség, tisztesség, halhatatlanság és örökös társulás az Urral Millenniumi Országában és ez ország áldásos munkájának végezhetése a föld nagy családja megáldásának érdekében.

De nem egyezünk az orthodoxiai hitelvekkel abban, amit hisznek azok felől, akik nem adják át magukat teljesen Istennek és nem fogantatnak Isten szent Szellemétől. A sötét korszaknak hitelvei félremagyarázzák a biblia tanítását és kijelentik, hogy mindezek a purgatóriumi és pokoli gyötrelmekre vannak kárhóztatva. Az Isten szava azonban ennek éppen az ellenkezőjét tanítja. Nem, megátkoztatnak — de, „a Te magodban megáldatnak a földnek népei.“ A Krisztusnak ezer éves uralkodása éppen abból a célból lesz, hogy fölemelje, vagy föltámassza a világot a bűnből és halálból és végre az Isten dicsőségének tudománya betöltse az egész földet, mint a vizek a mélységet. (Esa. 11 : 9 ; Hab.2 : 14.)

Szeressed az irgalmasságot és alázatosan jársz.

Valaki meglepődhetnék annak hallatára, hogy az isteni Törvény teljes igazságot követel. Isten mikor a bűnt és annak büntetését, a halált engedte, egyúttal gondoskodván egy Megváltóról, megmutatta nagy irgalmasságát. Az csak javára van a bűnösöknek, hogy Isten megköveteli mindazoktól, akik kegyét és jótéteményét élvezni akarják, az erények ápolását. Amint a bűnös megkísérli életét a tökéletes mérték szerint alkalmazni, azt találja, hogy képtelen az isteni Törvény megtartására. Ekkor kényszerítve érzi magát, hogy irgalmasságért a mennyei kegyelem trónjához jöjjön, ahol azt a felvilágosítást kapja, hogy csak azon föltétellel részesülhet az irgalmasságban, ha ő is hasonló irgalmasságot gyakorol azok felett, akik őt, vagy érdekeit megsértették.

Az alázatosság nagyon szükséges tulajdonság minden teremtménynél. A kevélység nagy ellenség, mely nemcsak megkísérli és veszélyezteti a tökéletlen, gyenge teremtményt, hanem sokat is árthat neki. A világosság angyalát, Lucifert át is változtatta Sátánná — Isten ellenségévé. Tehát csak örvendhetünk, hogy az isteni bölcsesség az alázatosságot követeli tőlünk, mint egy olyan állapotot, amely által elfogadhat bennünket Isten. Ez az állapot aztán biztosítéka lesz az isteni Királyságnak. Ennek birtokában senki sem találhatik, aki árulója, vagy megrontója volna az emberi társadalom békéjének, mert senki másnak nem adatik örökélet, csak az alázatosoknak. Figyeljük meg tehát jól szövegünk leckéjét és az apostol azon szavait „alázzátok meg magatokat az Isten hatalmas karja alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején“ I. Péter 5 : 6.

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók : Emléklízet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44 szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogányépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatóságnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszintelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek a földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyok az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

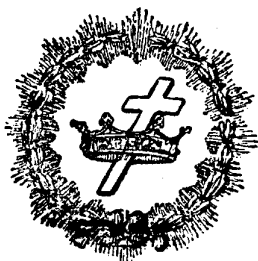
SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak megfigyeltására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettetés betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindenkért.
„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljo.” (Es. 21: 11, 12.)

A DÉMONOKRÓL.

Démonok ezrei lakják földünk légkörét.

„Akik hitető lelkekhez (szellemekhez) és ördögi tudományhoz figyelmeznék.” 1. Tim. 4:1. „A gonoszság szellemi hatalmasai ellen, melyek a magasságban vannak.” Ef. 6: 12. „Amit a pogányok (az Istennel való szövetségben kivülálló) áldoznak, az ördögöknek áldozzák, nem az Istennek.” 1. Kor. 10: 20.

Az Irás azon kijelentéseit, hogy a föld légkörét gonosz szellemek lakják, jelenleg általánosságban nem hiszik. E hitetlenség következtében jóhiszemű egyének annál könnyebben hálózhatnak be e gonosz szellemek által.

Az Irás azon kijelentéseit, hogy a föld légkörét gonosz szellemek lakják, jelenleg általánosságban nem hiszik. E hitetlenség következtében jóhiszemű egyének annál könnyebben hálózhatnak be e gonosz szellemek által.

tal. amelyből aztán úgy szellemileg, mint fizikailag nagy kár származik. Használatos megtévesztési módszerük: érdeklődést, kíváncsiságot ébreszteni. Miután az ismeret utáni fürkészésükben lépéseket tesznek, a hipnoizishoz hasonló befolyás nyomasztóan szállja meg az illetőket és belehajtja a további vizsgálódásba. A spiritiszta ülések alkalmával az érdeklődés az elme külső befolyása által lesz fokozva. Némelykor a szellemek kopogása, jeladása által történik; ismét máskor a fülbesugárzás által mások részéről hallatlanul. Sokan pedig médiumok által nyernek tudósításokat.

Tévtanokat tanítanak.

Hogy ezt mennyire elfeledik, szolgáljon erre bizonyosságul egy levél, melyet egy

katholikus hölgy küldött. Levelében e nő körülírja, hogy nyert először szellemi látást: ébren látást, ébren hallást, szóval egy ajánlékot, mert olyan dolgokat hallott, melyet mások nem hallhattak. Ez aztán megkönnyebbitette számára a szellemi lényekkel való érintkezést, kikerül tudjuk, hogy mert ilyesmire vállalkoznak, a Jehova társaságától elidegenült szellemek. Némelyek ezek közül úgy adták ki magukat, mintha a tisztító tűzben volnának és hozzá folyamodtak segítségért. Kérték, imádkozzék értük, miáltal sikerült nekik őt (a hölgyet) mindinkább hatalmukba keríteni. Éppen ideje volt, hogy megszabadult ettől irataink olvasása által. Azóta akarata szilárdan ellene irányul e bukott angyalokkal való minden érintkezésnek és fokozatosan mindinkább tisztázódnak előtte Isten szavának igazságain.

E szellemi lények gyakran a mennyei Atyának és Krisztusnak mondják magukat és többszöri imádkozást követelnek, panaszkodnak a bűn miatt, tanácsolják a Szentírás olvasását, stb. Ugy látszik, azon szándékkal teszik ezt, hogy ezáltal maguk iránt bizalmat keltsenek, az akaratot befolyásolják, hogy az elsatnyuljon. Később tiszteletlen kijelentéseket tesznek. A bibliát kigunyolják, kinevetik stb. Azután ismét változtatnak viselkedésük formáján és azt mondják, hogy a rossz szellemek akarják őket tőlük (jó szellemektől) elidegeníteni, de ne engedjék magukat becsapni. Így kerítik az illetőt még jobban hatalmukba. Aztán ha az illetőt félelmek fogják el és megtörni akarja a hipnózis láncát, egyszerűen ismét kinevetik őt, rossz szellemek formájában átkozzák és mondják, hogy hatalmukba kerítvén, majd gyötreni fogják őt az örökkévalóságban. Az

illető ha megpróbálja imádkozni, imájába vegyülnek, zavarják és azt mondják, a Jehova most már nem hallgatja meg, mert igen messzire távozott Tőle stb. stb.

Némelyeknél a dolog annyira fokozódik, hogy megtörik teljesen az emberi akarat és megszállják a bukott szellemek. A testet szolgálul használják néha esztelen, néha indulatos, néha pedig örült mód szerint, amíg végre az illető veszélyesnek minősítetik és intézetbe viszik. Nem mondjuk, hogy az összes örültek szellemektől megszállottak volnának, de amennyire képesek vagyunk a dolgot elbírálni, a tébolydában gondozottaknak majd felét megszállottak tesszik ki, melyekben e gonosz szellemi lények tartózkodnak, uralván akaratukat.

A megtévesztések megengedése.

Isten az „Ő népe”-t szava által intette e hazug megtévesztésekre. Ha meg is engedi, hogy sokan beleessenek e hálóba, ezáltal csak nagy leckét tanulhat az engedetlenség rémes következményeiről, az Ő beszéde megtartásának elhanyagolásáról. De ez nem tart így örökké.

Isten tervbe vette az emberi család megszabadítását, a bűn, a halál, a babonás hit, a tudatlanság kötelékeiből, hogy mindenki szabad alkalommal birjon, hogy teljes harmoniába jusson Istennel. A mostani leckéztetés a Szentírás tanulmányozásának és az abban lehelyezett isteni szó iránti engedetlenség bekövetkezésének szükségességét tanítja.

Hihető lelkek — Ördög tanításai.

Pál apostol napjainkat vizsgálva, kifejti, hogy felismerhetősége jeleinek egyike az, hogy sokan figyelmeznak e hihető lelkekre, akiknek tanai és ravasz utai elvezetnek Istentől. Azt is mondja, hogy e megtévesztő szellemek által némelyek annyira jutnak, hogy elfogadják démoni, vagy ördögi tanait. Szomorú kommentár ez napjaink csodálatos felvilágosultságához, hogy t. i. a legcivilizáltabb nemzetek is ragaszkodnak a tuloldal rémes tanaihoz.

Természetesen a démonok tanainak egyike az is, mely Isten szavának ellenére mondja, hogy minden ezer ember közül kilencszázkilencvenkilenc örökké gyötörve lesz, mivel Isten képtelen jobb eljárást találni számukra és mivel Isten ezt már teremtés előtt így végezte. E démoni tanok már sok nemes jellemmel bíró embert ejtettek szolgálul, akik önmagukat is megvetnék, ha az örökkévalóság korszakaira ily tervet készítettek volna, mint a milyet Isten számájára írnak.

Hála Istennek itt van már az idő, amikor e megtévesztő lelkek teljesen megköttetnek, megakadályoztatnak és nem tudják

többé megcsalni az embereket. De a megcsalás oly sokáig tartott, hogy a szegény emberiség egészen a csaló lenhatósága alatt van. E megtévesztésekre vezető hazugság, a Sátán ősziüleink előtt tett első hazugsága, mikor is azt mondta, hazudtolván Isten szavát: „Nem haltok meg.” Hatezer éve már, hogy ez irányban működik úgy ő, mint bukott bérencei: Hirdetése ez: „Bizonyal nem haltok meg; mikor az emberek meghalni látszanak, elevenebbek lesznek, mint voltak megelőzőleg.”

E csalást használva alapul, t. i. hogy a meghaltak élnek, Sátán és a bukott angyalok a Szentírás tanításával ellenkezően az egész világban esztelen pogányos babonás hitet szuggeráltak a mennyországot, tisztítóüzet és a poklot illetőleg. A katolikusok imádkoznak azokért, kik a tisztító tűzbe jutnak, hogy onnan kiszabaduljanak. A protestánsok nem imádkoznak így, mivel azt hiszik, hogy a szentek egyenesen a mennybe jutnak, az istentelenek pedig közvetlenül az örök gyötrelembe.

E nagy hazugság, mellyel először Éva anyánk csalattatott meg, így megtévesztette egész fajunkat. Ha ez teljesen kiküszöbölte nék elménkből és hitnézeteinkből, akkor ez katolikusok és protestánsok részére vallási átalakulást jelentene — visszatérést az Íráshoz és eltérést a hazug lelkek, a bukott angyalok uralmától és megtévesztéseitől, kik magukat elhalt embertársaik képeben maszkírozzák.

A bukott angyalok kéjvágyók.

Abból, amit megtudhatunk olyanoktól, akik egy időben spirítiszta médiumok voltak, azt tanuljuk hogy a spirtizmus (szellemtan) erkölcstelenségre és tisztátalanságra irányul. Ez nagyon is megegyezik a Szentírás bizonyosságaival a bünt illetőleg, minek folytán bukottá lettek az angyalok.

Judás apostol 6-ik vers és II. Péter 2: 4. versei röviden körülírják az angyalok bukását: „Az angyalokat is, kik meg nem tartván eredetüket, elhagyták helyüket... sötétségben tartja.” Mindkét apostol felemlíti a körülményt, kapcsolatban az emberi csapodársággal. I. Mózes: 6: 1—4 versei számolnak be röviden az angyalok bukásáról. Miután bűnbe esett az ember, Isten megengedte a szent Angyaloknak, hogy érintkezzenek az emberiséggel. Mivel nem képes meglátni szellemi lényt az emberi szem, Isten azt is engedélyezte az angyaloknak, hogy magukat materizálják. Emlékszünk, hogy a Mamré völgyében Ábrahámot Angyalok látogatták meg, akiket ő borjusúttal vendégelt meg. Olvassuk, hogy e materizált Angyalok emberekhez hasonlítottak és Ábrahám is azoknak tartotta őket, miközben vele beszéltek és ettek. Csak ké-

sőbb győződött meg róla, hogy ezek valóban mennyei (szellemi) vendégek voltak.

És ezt tehették az özönvíz előtt az összes Angyalok. Engedélyezve volt nekik magukat anyagiassítani (testet ölteni), hogy a szó teljes értelmében emberekhez hasonlítsanak. De a tudósítás mondja, hogy az Angyalok közül többen csapodárok (élv-hajhászok) lettek. Meg van írva: „Látták az Istennek fiai az embereknek leányait, hogy szépek volnának, és feleségül vették, valakiket megkedveltek.” Mivel az Angyalok az az emberekét felülmúló erővel és tehetséggel bírtak, valóban kényszerítve voltak azt tenni az emberek, amit ezek (az Angyalok) akartak. Röviden van megmondva ennek következménye. Ez egyenetlen közösülés szülőttei óriások lettek az emberi faj rendszer tagjaihoz mérten. Óriások voltak nem csupán testileg, de szellemileg (értelmileg) is — „Hirneves emberek voltak.” És ezzel a pogány misztikus legendák is foglalkoznak. A szegény emberiség nem kelhetett versenyre e titánokkal. Ebből következett aztán az, hogy viszály, harc, érzéki bűnök és fertelmes cselekmények uralkodtak a föld színén, mignem úgy nyilatkozott az Ur, hogy egész nap szüntelen gonosz az emberi szívek gondolata.

Mindezt előre tudta a Mindentudó, amiért is előirányozva fenn tartatott egy a földet övedző vízgyűrű, a Szaturnuszt — most övedző gyűrűzetekhez hasonló, hogy egy áradást okozzon, mely megsemmisítse az elfajult emberiséget és az Angyalok emberi nemzedékeit. Csupán Noé és családja voltak megtartásra méltónak találva, hogy az áradás elmúltával új emberi nemzedéket szaporítsanak. Az írás azt mondja Noé családjáról: „Noé igaz és tökéletes férfi volt az abban az időben élő kortársai között.” Igen Ádámtól tökéletes ágon leszármazott családjával együtt, mert családjába nem vegyült senki az Angyali leszármazottakból. Egyszerűen mondván: a többi emberek a bukott Angyalok megtévesztései folytán annyira lealacsonyultak, hogy alkalmatlanná váltak a megtartásra. Elkorcsosult az egész faj.

Megkötözött Angyalok a sötétség láncában.

Természetes, hogy a bukott Angyalok nem pusztultak el a vízőzönben, mert magukat nem csak anyagiassítani voltak képesek, hanem szellemiesíteni is, azaz a szervi testet ismét levethették, mint valami ruhát ahogyan levett az ember. Mindazáltal mégis ez időben történt, hogy a bukott Angyalok megkötöztették, azaz megvonatott tőlük az engedély, hogy magukat ezután is materializálhassák. E korlátoatlanságnak az ítélet nagy napjáig kell tartania.

A lánc, amellyel megkötöztették, nem valami vasból készült lánc, amely őket a

Tartarusban (a föld légkörében) láncra fűzve tartaná. Tetszésük szerint járhatnak, kelhetnek, de mégis meg vannak fékezve, vagyis gátolva, mert nem anyagiassíthatják magukat. Az írás mintha úgy nyilatkoznék, hogy ez evangéliumi korszak záródásában, éppen az új uralmi időszakot megelőzően, nekik szabad lesz széttörni a fékező béklyót és embereknek mutatkozni. Ez a dolog a jelen korszak bezáródási — a nagy nyomorúság idejére esik.

Elkülönítve Istentől, a szent Angyaloktól és képtelenné téve, hogy emberi alakot öltsenek, ezek a bukott szellemek az elmúlt negyvennégyezer (4400) év folyamán valószínűleg rémes tapasztalatokat éltek át. Nem tételezhető fel azoknál igazi boldogság, akik elidegenültek Istentől. Az apostol szavai szerint harag, gyűlölet, gonoszság és viszály nem hasonlíthatók össze a szentség állapotjához tartozó szeretettel, örömmel és békességgel. Nincs miért csodálkoznunk, hogy ily körülmények között a bukott Angyalok összeköttetést keresnek az emberekkel. Mivel a Sátán fenhatósága alá tartoznak, egyazon pályát választották az övével és tovább terjesztették eredeti hazugságát: „Nem haltok meg halálunk halálával.” Az emberi agyban nem csupán a pogányok tüzes alvilágát, a katolikusok tisztító tűzét és poklát támasztották, sőt mi a legrémesebb a protestáns téves nézetek sohasem végződő kinszenvedés helyét is, melybe belejut mindenki a kevés szent kivételével — hanem az új Korhoz alkalmazkodva, az ateista és az okkultizmus nézeteket is, mintha sem bűn, sem betegség, sem halál nem volna.

E démoni tanok kiszélesítették az Isten és emberek közötti űrt és a Bibliát. Isten szeretetének üzenetét a borzadályok könyvévé tették, a melyet nem szeretnek, csak eltűnnek, vagy varázsló eszköznek néznek, hogy maguk részére — ha lehetséges — hidegebb helyet biztosítsanak a tisztító tűzben. Jogosan mondhatjuk, hogy mind démoni tanok a keresztyénség hitnézetei, ahogyan azt összetákolták a sötét korszakokban. Meglettek fertőzve énekes könyveink, hitnézeteink és érzelmeink is.

De dicséret és hála Istennek, hogy az új Nap fénye elhozza számunkra az áldások és felvilágosodás elkezdődését, a részleges kimenekedést börtönünk sötétségéből. A bűn valódi büntetésének felismerése, hogy a büntetés halál és nem az örök gyötrelem egyik legfontosabb jellegzetessége feleszmélésünknek. Amidőn tudjuk, hogy a halottak valóban meg vannak halva, ahogyan az Írás is mondja: „A halottak semmit sem tudnak és a feltámadásig alusznak”, akkor kezdjük meglátni Isten tervének szépségét, Krisztus meghalásának szükségességét, második el-

jövetelének fontosságát, uralkodásának meg alapítását, az elhaltak felélesztésének magasztos munkáját, kapcsolatban egy kínálkozó alkalommal, hogy minden ember megismerje a váltságmű mély igazságát a drága vér által való megmenekülést a bűnből és a halálból. Tehát egy alkalomban való részesülést az örök életre, Isten nagy kegyelme szerint akár az evangéliumi korszak folyamán az új teremtmények mennyei, akár az új korszakban a világ átlagos földi felemelésében, mikor is utóbbiak a földi paradicsomban az emberi tökéletességre érnek el.

Jézus ördögöket űz.

Szeretett Megváltónk nagy hatalmát megnyilvánította az által is, hogy a megszállottakból kiűzte a démonokat. Meg van írva, hogy apostolait is képesítette különböző betegségek gyógyítására és tisztátalan lelkek kiűzésére. Fel is jegyeztetett, hogy ők ezt gyakorolták is. A többiek közül egy embert egy légió ily Szellem tartott megszállva. Nem csoda, hogy örült volt. De miután megszabadították a gonosz szellemek befolyásától, visszanyerte rendes észjárását, felöltöztetett és Jézusnak tanítványa lett.

Pál és Silás apostol szintén találkoztak egy ilyen megszállott ifjú nővel, aki a gonosz szellem befolyása által jövendőlt. Épen mint Jézust, őket is felismerték e bűnös szellemek. Urunknak ezt kiálták: „Ismerünk Téged, Te vagy Jézus stb.” Az apostolnak meg ezt az asszony által: „Ez emberek a Magasságos Istennek szolgálói, akik az idvesség útját hirdetik nektek.” Csel. 16 : 16, 17, 18. De sem Jézus, sem az apostolok nem ismerték el e démonok bizonyítását és megparancsolták, hogy eltávozzanak áldozataikból.

Tudósok gyakran behálóztnak.

A bibliában megjövendöltetett, hogy az Evangéliumi Korszak záró idejében nagy tevékenység fog kifejlődni a bukott anyalok között. Azt mondja az Ur, hogy „oly

módszerűek lesznek a megtévesztések, hogy a kiválasztottakat is megtéveszték, ha lehetséges”. De ez lehetetlen lesz, mivel az isteni gondviselés elhatározta a választottak megoltalmazását. A 91-ik zsoltár elénk rajzolja a végső idő eseményeit különböző kísértéseivel és próbáltatásaival és ezzel kapcsolatban azt is kifejezésre juttatja, hogy „Isten parancsolni fog szent Angyalainak, kik minden utaikban megoltalmazzák Krisztus Testének lábtágjait, hogy egy láb se ütközzék meg a kőbe. Zsolt. 91 : 12.

Ha helyesen értjük az Írást, akkor azon sem szabad meglepődnünk, ha a bukott anyalok látszólag ismét diadalmaskodnak az Istentől rájuk szabott korlátoztságon és világos nappal anyagiasítják magukat, emberi testben jelennek meg nem csupán elhaltak hasonlatosságát öltö magukra, hanem néha élőkét is. Volt spiritisták és médiumok mondják, hogy már is kezdenek megtörténni e dolgok és valószínűleg rövid időn belül nagyobb terjedelemben megtörténnének. Ha mindez így alakul, akkor ez nagy nyomort és kétségbe esést fog magával hozni, melyhez hasonló nem volt a vízőzön óta. Isten népe azonban teljes bizalomban pihen az Isteni gondviselésben, hogy készen legyen ellene állani mindennek, ami spiritizmussal, okkultizmussal, hipnotizmussal, vagy egyéb ehhez hasonlóval azonos. Az Ur felszentelteteli figyelmeztessék e dolgokra barátaikat és rokonaikat is...

A tudomány számos embere e hazug szellemek csapdájába kerül, melyeknek cselekményeit és erejét ők „fizikai” finom elnevezés alatt tanulmányozzák.

Ismét csak hála és dicséret Istennek, hogy azon időhöz közelgünk, amikor a Sátán meg lesz kötözve és megakadályozva minden gonosz, vagy megtévesztő befolyása. Nem csupán a megszállottak lesznek egészen megtisztítva, hanem elkövetkezik a teljes megtisztulás a démoni tévtanoktól is. Zengjen Istennek dicséret és dicsének mindörökké Ámen.

A jellem kifejlődése.

Ef. 5 : 25 - 27.

Ez az alapszöveg jellemünk kifejlődését célozza. Isten tervében egy kép mutatja a mi viszonyunkat Jézus Urunkkal, a jegyesi állapot képe. A te hivatásod és az enyém, hogy e viszonyban hűek maradjunk mindvégig.

Isten minden tervét véghez fogja vinni. Az emberiség egy része a szellemi létfokon fogja dicsőíteni és szolgálni Őt. Majd földi

lakhelyeket fog adni a többiek számára, azoknak t. i. kik összhangban igyekeznek élni majd vele, kik a mennyei örökségre érnek el, örökkévaló szeretetük, örömük és dicsőségük lesz a szellemi létfokozatain, a földieknek pedig ugyanez a földi létezés korlátai közt. Mindez azonban mindenkinél a jellem kifejlődésétől fog függni. Ezekről elmélkedve mindinkább és inkább behato-

lunk az isteni terv csodálatos részleteinek megismerésébe, amely ismeret az örökké tartó áldások alapját fogja képezni részünkre.

Milyen legyen hát az a jellem, amely gyönyörködni képes Isten tervében és az örökkévalóság áldásában? Lehet-e egyáltalában ilyen jellemet elérni? Ezek a nagy kérdések élénk vannak téve. Mit felelünk rá?

A Róm. 8: 29-ben Isten egy tervelése jut kifejezésre: „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy az Ő Fia ábrázatához legyenek hasonlatosak.” Itt az apostol azt mutatja, hogy Isten egy osztály különválasztását előre elhatározta az emberiség közül, melyről előre tudta, hogy a Krisztus örökös társa lesz s jelleméhez hasonló.

Az Ef. 4: 11–16-ban az apostol az Úr gondoskodásáról beszél, midőn azt mondja, hogy „Ő (Isten) adott (az Egyházban) apostolokat, prófétákat, evangyelistákat, tanítókat és pásztorokat az Egyház tökéletesítése céljából, a Krisztus Testének építésére. Mennyi ideig? Amíg jutunk az Isten Fiában való hitnek és tökéletességnek megismerésére.” Milyen az itt említett tökéletesség? A 13-ik vers mutatja, hogy az a Krisztus teljességével kell összemérhető legyen.

Vizsgáljuk csak meg alapszövegünket: „Férfiak, szeressétek feleségeiteket, miképen a Krisztus is szeretete az Egyházat és önmagát adta érte, hogy megszentelje, megtisztítván az ige fürdőjében.” Krisztus a dicsőséget váró Egyháznak jelentette meg magát, hogy az tiszta legyen — szennyfolt, pecsét, sömörögzés s több efféle nélküli.

De hát lehet-e az Egyház ilyen, lehet-e Krisztus hasonmása?

Igen.

Hogyan?

Ugy, hogy, ami hijja van a tökéletességnek, az ki van pótolva Krisztus által, mert minden tisztátalan hajlamtól megtisztult már a jellem. Ő megmosott bennünket drága vérével (feláldozott életével) s megszabadítva régi bűneinktől, meg is szentelt, mert engedünk szavának.

Ha valakinek jellemvonásai között foglal helyet még a büszkeség, ez a szent élet hiányosságra mutat. A büszkeség nagyra-vágyó hajlam a szivben, törekedés az ön-felmagasztalásra. Káros következményeit azonban magával hordja, mint ahogyan egy királyról írva van, hogy szive egészen a romlásig felfuvalkodott II. Krón. 26: 1–21. Hadd vessük hát félre e véstretjő tulajdont, amint a Szentírás által erre figyelmeztetve is vagyunk? Mindenki jobbnak tartson mást, (az igazán felszentelték között) magánál. „Es „Nem nekünk, Uram, hanem a Te nevedben legyen dicsőség.” A szennyfolt nélkülinek hajlam táru fel előttünk e kijelentések-

ben, mely hódolatra vágyik Teremtője előtt és szolgálatkészségre az emberekkel szemben. Félre tehát a büszkeség hajlamával, mely megtompítja látóképességünket, eldurvithatja finom érzékeinket s a lelki élet teljes megfojtását idézheti elő. Idézetünk szavai kimutatják, hogy Krisztus felvállalta népe megtisztítását. Ő lementszegeti Ővéiről a ferde kinövéseket, hogy hasznosabbakká tegye őket. Bizzunk Benne, hogy elvezet egészen a szennyfolt nélküli tökéletes jellem eléréséig.

Mikor Krisztus az Egyházat szentítette, ugyanakkor egyénenként is megszentelte népét. Ezt bizonyítja e kijelentés: „Krisztus úgy szeretett minket, hogy életét adta érettünk.” Beszéde által megtisztít Ő, aki életével mutatta be a tökéletes jellemet és segít, hogy legyünk hasonmása, hogy Te, meg én szennyfolt nélküliek legyünk.

Lehetséges tehát kifejlődni a Hozzá való hasonlatosságra, mert „Krisztus annyira szeretete az Egyházat, hogy önmagát adta (jellemét kimutatta) érte. Ezt nem hiába tette. Ha lehetetlen volna népének az Ő hasonmására kifejlődni, ha lehetetlen volna szent életet élni, akkor a Krisztus miért halt meg és miért próbáltatott meg? Amint bizonyos tehát, hogy Ő meghalt és meg is próbáltatott halála előtt, époly bizonyos, hogy az Egyházat szennyfolt nélkülivé teszi és átváltoztatja egy dicsőséges állapotra.

Az Ef. 3: 14–19-be az apostol így szól: „Ezért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, a mennyieik és földiek Ura előtt, hogy dicsősége gazdagítására engedje meg néktek a sziv megerősítését az Ő Lelke által Krisztusban. Hogy e szeretetben megökerezve és alapot vetve megérthessék minden szenttel egybe, hogy mi a hosszúsága, szélessége, magassága és mélysége az Isten jóvoltának? És hogy ismerjétek meg a Krisztusnak — minden tudást felülmúló — szeretetét, hogy így elérjétek, az Isten által megkívánt teljességet.” Mit jelenthetne ez a kifejezés, hogy „elérni az isteni teljességet” egyebet, mint azt, hogy „kifejlődni Isten hasonmására”? És ezt a lehetőséget tartjuk szemünk előtt, habár e testben szállásolunk is.

Ujra láttuk tehát, hogy lehetséges Krisztushoz hasonlóan járni. Mennyei Atyánk jól tudja, hogy igen el voltunk esve s ezért fogyatékos hitünk és oly gyöngye, de tudomásunkra adja egyuttal, hogy a multban elkövetett hibáink és hiányosságunk dacára is megszentülhetünk az azoktól való megszabadulásra törekvő vagyunk és szorgalmas törekvéseink folytán. Merülhetnének-e hát fel mégis odairányuló kételyek, hogy eljuthatunk az Isten teljességéig? Némelyeknél mindig igen, pedig a szentírási gon-

dolatok teljesen meggyőznek, az itt tárgyalt valóságokról.

Egyszer azt kérdeztem egy testvértől: „Mit gondolsz, Testvér, meg lehet tenni, ami e versben van említve az apostol által?”

„Némelyeknek tán meglehet” — volt a felelete.

Egy más esetben meg ezt kaptam válaszul:

„Kinek — kinek képessége szerint.”

Feleleteikből kitűnt, hogy kételkedtek. Pedig a 20-ik vers egész világosan kinyilatkoztatja, hogy megadja Isten e tökéletességet. Olvassuk csak: „Aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, mint ahogy kérjük, vagy elgondolhatjuk a bennünk munkáló erő szerint.” Látjátok, hogy mennyit ígért Istenünk. Többet, mint elgondolhatnánk, vagy kérhetnénk. Hinnünk kell, hogy ígéreteit be is váltja. Teljes hittel kell hinnünk, hogy szentekké lehessünk és az Ő Fiához hasonlatosak. Ha nem találunk kellő szavakat kéréseink kifejezésre, terjesszük az Őr eleibe e verseket és kérjük hittel, hogy töltsön be bennünket azokkal, melyek szükségesek. „Boldogok, akik éheznek és szomjuhozzák az Igazságot, mert ezek megelégtetnek.” Máté 5: 6. — „A bűn (a vétkez állapot, mely Ádám által jött) tirajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt.” Róm. 6: 14.

Látjuk tehát, hogy valójában még kérdésbe sem jöhetne, hogy nem nevekedhünk ki szentekké és a Krisztus hasonmására. Igen. Lehetséges. Miért foghatjuk tehát oly nehezen fel e két igazság fontos jelentőségét?

Ha teljesen hisszük, hogy Krisztushoz hasonlókká kell lennünk, miután másképp nem bírhatjuk a jövőző országot, sem az örökéletet és ha valóban hisszük, hogy ki kell fejlődünk a Krisztus jellemére, akkor igyekeznünk kell elérni e jellemet. Ha erre vonatkozó gondolatainkat megtestesítjük, akkor szentek leszünk és hordozni fogjuk Krisztus képmását. De ha ezt a törekvést nem vesszük véghez komolyan, nem lehetünk szentek. Úgy a próbát sem leszünk képesek elviselni, sem a keresztest, melyek tökéletesekké tehetnének a szeretetben. „Az Ellenség titeket meg ne csaljon.” Ez a kiáltás csengjen fülünkbe. „En a Krisztus jellemét akarom hordani magamon.” Ez a gondolat támogasson. Csak ez lesz a helyes ösvény. Ha megtaláltuk, haladjunk azon.

Tovább vizsgálódunk e téren, hogy még jobban átértsük a krisztusi jellem el-sajátításának szükségességét és hogy ezt nagy szorgalommal kell mivelnünk, mert minél gyorsabban érünk fel a magaslatra, annál több derűs kilátásban lesz részünk. Minden szülő vesszőt, amely Énbennem

gyümölcsöt nem terem, lemetsz.” Látjátok, hogy a szülő vessző a tőkében van és még sincs becsülve, ha gyümölcsöt nem terem. Mi lesz az ilyen szülő vesszővel? Lemetsződik, mint fölösleges és haszontalan rész, hogy ne szívja a tápanyagot a gyökérből a többi vessző hátrányára. Nemcsak a tudástól függ a Krisztusban való létünk, hanem hasonlóknak kell lennünk az ő jelleméhez. Vajjon nevedtek-e a Lélek gyümölcseiben? Tudjátok-e már, mit jelent Krisztushoz hasonló lenni? Kelj fel, Testvér, mielőtt levágattatnál! Ha nem fejlődöttél még ki teljesen a Krisztus jellemére, iparkodjál átadni magadat teljesen az Őrnek. Ne próbálj mentegetőzni, hisz az Őr tud mindent. És mi nem egymásnak, hanem Neki akarunk élni.

Naponként mindinkább és inkább ki kell fejlődünk az Őr lelkületére, hogy ez állapot már a jelenben hasznunkra váljék. „A hívőknek légy példa a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” I. Tim. 4: 12; Tit. 2: 7, 8. Igyekezzünk-e hát másoknak példa lenni? A Krisztus Lelke megnyilvánul-e mibennünk? II. Kor. 4: 10. Isten elvárja tőlünk, hogy egymás buzdítására szolgáló példát mutassunk.

Ef. 6: 18 verse azt mondja: „Imádkozzatok minden szentért.” Ugyancsak Jakab apostol: „A hitből való imádság megtartja a (bűnös) beteget és az Őr felsegíti őt. Ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki, mert igen hasznos az igaznak buzgósgos könyörgése.” Ime, az igaz ember hitből fakadó könyörgése mily nagy hatással jár. Ez az igaz ember pedig még nem tökéletes, csak engedelmissége által. Még mindig fejlődnie kell, amint Ján. 15: 16-ban mondja Urunk, hogy „Teremjünk több gyümölcsöt.” Növekedjünk szentségben. Imádkozzunk és a könyörgés által több sikert érünk el. Urunk ígérte, hogy valamit kérünk az Atyától az Ő nevében, megnyerjük. Azért választott minket, hogy minél több gyümölcsöt teremjünk. Ha gyakoroljuk a könyörgést, növekedni fog jellemünk; világosságunk és könyörületességünk.

Könyörögsz-e, mint igaz ember, hitköl való könyörgéssel a testvéreikért? Van-e olya szeretetted, hogy vágyva vágyasz segíteni a testvert? Vagy pedig hidegen fordulsz el Tőle és ócsárlólag beszélsz róla? Utóbbi esetben igen veszedelmes állapotban vagy. Vigyázz! Siess első szeretetted után. Még megkaphatod, ha akarod. Az Őr megadja, ha kéred szorgalmatossággal. Ezért mondja az apostol: „Titeket pedig gyarapítson az Őr és tegyen bőségesekké az egymás iránti és mindenki iránt való szeretetben.”

A nagy munka, melyet Isten véghezviszen e korszakban érteitünk azért történik,

hogv kifejlődhessünk Krisztus hasonmására. Senki sem mutatott fel még oly nemes jellemet, mint Ő. Naponként tapasztaljuk, hogy mily nehéz nekünk ezt felmutatni egymással szemben erőtlenségünk, hiányosságunk következtében: a türelmet, a könyörületességet, az alázatosságot, a hűséget stb. Semmi egyéb, csak a szeretet képes erre. I. Kor. 13 rész. A szeretet képessé tesz gyöngéden és tisztességesen járni el az elesett emberekkel szemben is. És azt miveli mibenünk, hogy bizodalunk legyen az itélet Napjához. Amilyen Ő volt, mi is olyanok vagyunk e világon. I. Ján. 4. 17. Az Isten szeretete nem megfélemlít, hanem buzdít, hogy mind mélyebbre hatoljunk be az Ő tervébe és lássuk meg, hogy Ő kegyelmét nyújtja a gyöngének és az alázatosnak. Bár gyűlöli a bűnt végtelenül, az elesettet fel-emeli s a készségesnek támogatását igéri. Ilyen az Ő szeretete. Töltsünk be hát az Istennek minden teljességével. Nekünk nevekedeni, nevekedeni, nevekedeni, nevekedeni kell az Isten hasonmására.

Isten megkivánja, hogy szentek legyünk. Habakuk próféta erre vonatkozóan ezt mondja: „Tisztábbak a Te szemeid, semhogv nézhetnéd a gonoszt; a sanyargatást és a gonoszt nem szemlélheted.“ (1: 13.) Jellemünkben minden tisztátalanságtól meg kell tisztulni, hogy Isten előtt igazaknak tekintessünk, mert bármilyen árnyalatát engedjük a bűnnek, érzületünkben tanyázni, olyan fokban hibásaknak ítéltünk. Isten csak a tökéletes jelleműket tűri meg az örökkévalóságon keresztül. „Mert nem olyan Isten vagy Te, aki hamisságban gyönyörködne. Nem lakhatik Tenálad a gonosz; gyűlölsz minden bűnt cselekedőt.“ Zsolt. 5: 5, 6. Igen Ő gyűlöli nemcsak a külső nyers tetteket, hanem a benső, finomabb formájú bűnöket is. Isten a legkisebb eltérést is felfedezi szívünkben, mert az Ő szent jellege el nem szenvedheti azt, hanem megfedi. Ezt a tiszta jellemet, melyet ő kedvel, addig kell megalapozni, míg a testben vagyunk. A halál, vagy a feltámadás semmit sem változtat jellemünkön. Csakis az új test lesz képes kifejezni a bennünk levő igazságot és hatékonyá tenni másokkal szemben. De akkora tökéleteseknek kell lennünk minden tekintetben, mert Istenünk szent és Ő maga mellett sohasem tűrhet meg tökéletlen jellemet. Ezért kell a Krisztus hasonmására kifejlődnünk — tökéletes jellemet elérnünk. Csak így lehet lakozásunk az örökkévaló Istennel. Ő mondja: „Legyetek szentek, mert én szent vagyok.“

Tárgyunk igen mélységű. Szentirási idézetekkel bőven bebizonyítottuk a Krisztushoz hasonló jellem, szent élet és tökéletesség lehetőségét és szükségességét. De

ez nem jelenti a cselekedetek tökéletességét, ami lehetetlen. A szív, a szándék, az akarat tökéletességét kívánja mennyei Atyánk. „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.“ — Szívetekben szenteljétek az Uristent.“ — Változtatok el elmétek megújulása által.“ Máté 5: 8; I. Pét. 3: 15; Róm. 12: 2.

Teljesen ez volt a testvér gondolata, ki előzőleg értekezett e tárgyról. És nem az, amit némelyek állítanak, hogy már e testben elérhetjük a tökéletességet. Vannak, akik e téren a végtelenségig mennek és azt mondják, hogy volt idő, mikor a beszédben és gondolatban való tökéletesség ugyanaz volt, mint amelyet Urunknál látunk. De ez szentirásellenes és az Igére nézve sértő gondolat, melyhez a büszkeség hajlama vezetett. Az Ő népe tehát elismeri a testben való tökéletlenséget és ennek ellenkezőjét nem is tanítja senkinek.

Akik a test tökéletességét állítják, mintegy kijelentik, hogy a Krisztus elfedező ruhájára — igazságos és tökéletes érdemére nincs szükség. Ez igen fájdalmas tévedés, melybe sokan esnek, amint Urunk példázatában kifejti, hogy egy csoport kirekesztetik a messiási Királyságból, mivel nem becsüli az igazi menyegzői ruhát. Máté 22: 11—14.

Külső sötétség, benső nyomor.

Szemvilág nélkül, ki látott egyszer,

— Kín tép bús szívet — s sóhajt ezerszer,

Ki mindent veszített s marad búskomor.

Azért hadd vegyük komolyan az apostol intését: „Ti Őbenne vagytok beteljesedve.“ (Kol. 2: 10), mert „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek“ — mondja Urunk és „Ha Énbennem nem maradhattok, nem teremhettek.“ Ján. 15: 5, 7.

Benne élni minden időben —

A vesszőszál a szőlőtőben —

Az Ő vágya ha űz jót tenni. . . .

Óh, mily öröm s mégsem lenni semmi.

Semmi lenni e világ szemében. . . .

Hatalmas eszköz az Ő kezében,

Ha majd az áldások harangja kondul,

S öröm, boldogság e népre kicsordul.

A tárgyalt igazság sok nehézséget okozott sokaknak, úgy nekünk is, mikor még — bár az evangéliumot hallottuk — „a harag fiait voltunk.“ Ef. 2: 3. De midőn keresve mennyei Atyánkat, megtaláltuk Őt, megtudtuk, hogy Ő el nem fogad bennünket, ha csak nem a megjelölt uton és kapun jövünk Hozzá — Jézus Urunk által. Majd megtudjuk, hogy Jézus nem fogad el, nem lesz Szószólónk és nem tartozhatunk Isten családjába most, ha életünket fel nem áldozzuk Neki teljesen, ami abból áll, hogy

átadjuk akaratunkat, kötelezzük magunkat benső szabad és szilárd elhatározással a kereszt hordozására az Ő nyomdokain. Mikor ezeket megtesszük, Idvezítőnk betűdj a részünkre tökéletes érdemét, elfedezi hibáinkat s a lelki család — a hit házanépe tagjaivá tesz. A menyegzői ruhát kapjuk ajándékul, mely felékesít s szentekké avat Jézus Urunk társaságában.

A Megváltó érdeme nem az új-teremtésnek van kiszámítva, hanem az ő-embernek. Ez pedig akkor történik, mikor mennyei Atyánk megigazított Lélekben, — gondolatban, majd fogantatott Szentlélek által. E pillanattól kezdve embrió új-teremtések vagyunk, de nem szellemi testben. Atyánk intézkedése, hogy míg e testben leszünk, szükségünk van mindig Krisztus igazságos palástjára, hogy elfedezze gyengeségeinket. De akaratja is egyúttal, hogy már e testben — hol az új-teremtés, mint sátorban időzik — nevedekjünk a kegyelemben, a tudományban, a szeretetben és a Szentlélek minden gyümölcsében.

Tartsuk szem előtt, hogy felkenetésünk óta nem a testet neveljük, hanem az új-teremtés minden tekintetben; az új-teremtés soha nem lehet vétke, mert a fogantatás pillanatától kezdve szent. Nem a bűnös állapotból nő ki magát az igazság színvonalára, hanem ott kezd meg életét és növekedik, amint fokról-fokra méltá nyolja az igazsággal kapcsolatos tudományt. Növekedésül az Úr bőségesen rendelt lelki eledelt és lelki italt a Bibliában.

Az új-teremtés napontai eljárásai közben fejleszti ki jellemét. A Jézushoz hasonló jellem úgy veszen nagyobb és nagyobb növekedést, ha kezdettől fogva állandóan fenntartjuk az önfeláldozás gyakorlatát, ha gyakoroljuk magunkat az Úr beszédében, ha megmaradunk szeretetében és ha a Szentléleknek mindig nagyobb mértékét tesszük magunkévá. Így leszünk fokozatosan Isten Fiának képmásai. A Krisztusnak képmásai a tisztaságban, az önadaadásban, mint Fejünk engedelmeskedett az Atyának mindekben haláláig. Így jutunk mindig több és több ismerethez, az isteni terv megértéséhez, mely képesebökké tesz bennünket is a haláláig való engedelmességre.

Vigyázzunk tehát és össze ne téveszszük az új-teremtés állapotát a testszerinti állapottal. „Ti nem vagytok a testben, hanem a lélekben, ha ugyan az Isten Lélek lakik bennetek” — mondja az apostol Róm. 8: 9-ben. A test mindig öröklött természete

után vágyódik, amely sovárgás teljesen meg nem szűnik, míg az új-teremtés a porsátorban időzik. Ezt az apostol így magyarázza: „Mert a test a Lélek (új teremtés) ellen törekedik, a Lélek pedig a test ellen; tehát egymással ellenkeznek, hogy ne cselekedhessétek azokat, amelyeket szeretnétek.” Gal. 5: 17. Az új-teremtés a hit által való nemes harcot iparkodik megharcolni, hogy hűséggel megálljon, keresve mindenekfelett mennyei Atyja és Megváltója akaratát. A testtel szemben gyakortai összeütközése van. Ezért mondja az Apostol: „Meggá nyargatom testemet és szolgálóvá teszem.” I. Kor. 9: 27.

Az Írás tanítása szerint haláláig tartó harcot kell vívnunk. Az új-teremtés harca ez a régi természettel szemben. Ha e küzdelemben a test fog győzni, akkor az új teremtés meghal — az ugynevezett második halállal. De ha az újteremtés (szent vágyakozás, mennyei reménykedés, tiszta törekvés stb.) elfojtja a régi természet kívánságait, akkor ő lesz a győztes. Valamennyiben e küzdelem nyilvános és láthatjuk egyik a másikánál. Mindazonáltal teljes elbírálás alá nem vehető valakinek a harca, mert megtörténik, hogy a minden erőt felölő küzdelem a testtel szemben — nem a nyilvánosság előtt történt. Ezért lehet aztán valakit kevésbé hűségesnek, vagy éppen hűtelennek bélyegezni, holott egyedül Isten tudja a szíveket. Sőt Pál apostol azt mondja, hogy „még maga-magát sem ítéli meg”, mert igen nehéz bárkinek is ezt tenni tökéletességgel. Igen nehéz megtudni, hogy az újteremtés milyen fokban menekedett meg a tévedésektől, melyek oly nagy mértékben körülvezték létrejötté pillanatában s így tudni egyúttal azt, hogy milyen harcmód szükséges a fennálló ellenérő legyőzésére. Egy módja azonban van a siker elérhetésének, melyet Pál apostol ajánl, midőn mondja: „Vegyétek fel az isteni fegyverzetet.” — Vigyázzunk azért és józanok legyünk.” Ef. 6: 11; I. Thess. 5: 6.

Némelykor a harc közelebb von az Urhoz, máskor megsértetik az újteremtés a világ a test és az Ördög elleni harcban. De Isten tudja, hogy mi van a leginkább hasznunkra. Mert mondjuk az apostollal: „Tudjuk, hogy minden egyaránt javára van annak ki szereti Istent.” És mondhatjuk: „Előtem igen jelentéktelennek tűnik fel, mikor emberektől tartatom hibásnak, sőt magam sem hibáztatom magamat, hanem ítéletemet az Urra bízom.” I. Kor. 4: 3, 4. Vége következik.

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emlékfüzet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44 szám

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatóságnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszintelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak városok miatt, melyek a földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak. Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejéteket, mert elközelgett a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettetés betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)

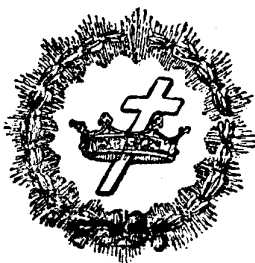
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdj! minde- nekért.

„Vigyázo, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

Ilyés és Elizeus különös tapasztalatai.

II. Kir. 2: 1—11.

(Russell testvér feleletei egy gyülekezetnek, mely több kérdésben véleményét sürgette.)

Mielőtt Töletek —
Kedves Barátaink —
más városba indulnánk,
így szólhatna valame-
lyitek: „Russell Test-
vér! Megint nem látunk
Tégedet bizonyos ideig;
szeretnők tehát, ha mon-
danál valamit az egy-
ház reménységéről. Mit
gondolsz, át fog-e vál-

tozni az egyház most rövid idő alatt?”
Feleletem: Nem tudjuk. Ha már egészen
érténénk a „Jelenések könyvé”-t; „Tanul-
mányosorozat”-unk 7-ik kötetét, azonnal ki
is adnók. De van ott még egy kevés tudni-
való, melyet jelenben nem tudunk felfogni.
Saját gondolatunkat pedig nem akarjuk az
Isten gondolatai helyébe tenni s ezzel má-
sokat megtéveszteni. Tehát nem találgatunk,
hanem kutatjuk, ami igaz és szentírásze-
rinti, amint írva is van: „Ha valaki szól
belőle, úgy szólja, mint Isten szavát.”
(Péter 4: 11.)

Továbbá kérdezhelnének: „Mit gondolsz
Russell Testvér, az átváltozási idő kérdését
illetőleg nem vagy-e megcsalattatva, mert
— íme — az Egyház átköltözése nem kö-
vetkezett be, amikorra vártuk?” Feleletem:
„Nem, nem csalódtunk meg. Már két évvel
ezelőtt kimutattuk az „Őrtorony”-ban, hogy
bár vártuk átváltozásunkat az 1914-ik év
októberére, miután nem következett be, az
összinte szívüek mégis hűek maradtak Isten-
hez és tovább gyönyörködnek tervében.
Ennek a tervnek mozzanatait mi nem akar-
tuk irányítani, mert az ugyis hiábavaló
törekvés volna, miután istenileg végeztetett
az el örök időre. És ha — mert téves vára-
kozásban álltunk — az 1914-ik év október
hava az Egyházra nézve semmi fontosabb

jelentőséggel nem birt az átváltozással kap-
csolatban, nem bánjuk, sőt örvendünk, hogy
nem a mi akaratunk érvényesült, amely
olyan gyöngé és kicsiny jelentőségű. Ör-
vendünk különösen, hogy az isteni terv
nem változik meg s amit az Úr megígért az
Övéinek, biztosan magadja, mert „ígéretei
változhatatlanok, igazak és ámenek.” Ez
köszönjük szépen Neki s kérjük, hogy szán-
dékát tárja fel előttünk mindinkább és in-
kább világosan, hogy semilyen körülmé-
nyek között meg ne csalattassunk.”

Még kérdezhelnének: „Mi a nézeted,
Russell Testvér mindazon dolgok felől, mi-
ket eddig hirdettél és mi a Te hited jelen-
ben?” Erre a következőket mondom: „Bár
az „Őrtorony” által már korábban szóltunk
a testvérekhez e tárgyban: az Ilyés és Eli-
zeus végső vezetésével kapcsolatban, most
újra bátorsággal hivatkozunk e tényekre és
lehetséges, hogy ezeknek jelentőségét ké-
sőbb még jobban átértjük. Mindnyájan elis-
merjük, hogy Ilyés az Isten Egyházának a
jelképe. Ez az Egyház földi életében a
„Krisztus Teste” elnevezés alatt szerepelt
tizenkilenc évszázadon keresztül. Utolsó
tagjai még itt élnek s vándorlási tapasztat-
aik valamint elköltözésük a siralom völ-
gyéből „ama jobb hazába” párhuzamban
áll Ilyés életének végső eseményeivel, amint
azt a bibliai tanítások következtetnünk en-
gedik. Most elérkezett ideje annak, hogy a
Jegyes, ki Isten különös gondviselését él-
vezte mindezeidig, találkozzék Vőlegényé-
vel s mint menyasszony örökre egyesüljön
Urával: az Isten Krisztusával a dicsőség-
ben, a siralom és hosszú gyász után. Az
utolsó tagok is betérnek hát az örök pihe-
nöbe, a látvány mögé s bezárva az ajtót ma-
guk után, boldog öröm és vigasság veszi
őket körül mindörökre.

Emlékezzünk arra, hogy az Ur Ilyést az égbe vitte. Ez esemény — amint említettük — kapcsolatban van a Krisztus Teste utolsó tagjainak elválózási állapotával és általa ép e tényre akarta előre bemutatni az Ur. Mi hisszük, hogy ez ésszerű következtetés, amint az alábbiakban is elsoroljuk. Többször föl volt idézve, tehát tudjuk, hogy hogyan vette fel az Ur Ilyést, miután négy különböző helyre vezette őt: — Gilgálba először, Bételbe azután, majd Jerikóba és a Jordánhoz végül. E helyeket Ilyés mind igen jól ismerte és azt is tudta, hogy valamelyik helyen az Ur felveszi őt. Ép így van mivelünk: az Egyházzal is. Amint az Ur szavaiból kitetszik, az „Evangéliumi aratás“ alatt négy különböző időt engedett különösebben feltárulni — 1874, 1878, 1881 és az 1914 éveket. A vigyázó szentek az Egyház elválózási idejét látták ezek mindegyikében, míg nem hallották az Ur szavát: „Menjetek máshelyre!“ Végre elértünk 1914 októberéhez. Ez volt az utolsó kitűzött idő, melyet a biblia-számítás szerint az egyház felvételi idejének tekinthetünk. De hát ezzel azt adta-e tudtunkra az Ur, hogy valóban elvitetünk innen? Nem! Mit mondott hát Ő? Azt, hogy a pogány idők vége érkezett el e dátummal. Ő hirdettette ezt jóelőre, prófétái által s szava nem is változik, de mi az Egyház felvételére al-
~~kalmas~~ s ebben áll a tévedés. Megengedte tehát jó Atyánk, hogy így következtessünk. Miért? Azért, hogy megpróbálja szent gyermekeit békességstürésük, bizalmuk és kitartásukra nézve.

Mit jelenthet a víz megsújtása?

Véget érte-e a pogány uralkodási idő 1914. október 1-én? Ugy látszik, hogy valóban véget ért. A nagy nemzetek rettentő rázkódtatása akkor elkezdődött és fokozódik nap-nap után, évről-évre, míg a nagy alkotmány teljesen rombadól. Láthatunk-e ennél határozottabb időt erre vonatkozólag? Nem! Akik pályánkat az Ur tervével összhangban szeretnők megfutni és elvégezni, nem látunk jelenben más bibliailag fontos időt a népek eseményeivel kapcsolatban. Am, ha valaki közületek mutat ki ilyet, igen fogunk örülni. Tulajdonképen mit is várunk mi? Csak azt várhatjuk és csakis azt bizonyíthatjuk, amit a képlet mutat nekünk. Gondolkodtunk tehát és kutattuk, hogy vajjon milyen álláspontot foglalt el Ilyés és Elizeus, mikor a Jordán vizéhez értek? Megálltak és beszélgettek. Valaminek ott történnie kellett mielőtt tovább mehettek volna. Mi történt? Ilyés vette összetekert köpenyét, megütötte vele a vizet, amely azonnal kétfelé vált úgy, hogy a próféták száraz lábbal mehettek át rajta. Mikor aztán túlértek, megállás nélkül haladtak tova,

beszélgetve anélkül, hogy további utasítást kaptak volna az Uról. Amint mentek, hirtelen csak megjelent a tüzes szekér, mely elválasztotta őket egymástól, mert Ilyés elvitetett rajta szélviharnak közepette. Hasonló esetét látjuk az Egyháznak a jelképéből következően. A Jordán jelképezte 1914-ik évnél volt a megállás és most az Ur népe a tüzes szekérre vár.

A tüzes szekér elválasztotta őket.

Mit jelenthet ez? Azt gondoljuk, hogy a „kicsiny sereg“ és a „nagy sokaság“ elválasztódik egymástól. De legyünk vigyázók Kedves Testvérek! Ne alkossunk itéletet egymásról arra nézve, hogy ki fog a „nagy sokaság“ osztályába tartozni? Némelyik testvér így szól hozzánk: „Mit gondolsz Te az ilyen, meg az ilyen testvérről?“ Ne ítéljük egymást. Nem a mi dolgunk megállapítani, hogy ez, vagy az a testvér hová tartozik? Gondoljuk meg hogy mi: az egész egy vagyunk, bárhol élünk, vagy bármilyen hivatást töltünk be. Egyedül az Ur tudja, hogy kik az Ő hűségesei. Hagyja hát e dolgot mindenki az Urra, mert a földi pályafutás végeztével nyilvánvaló lesz, hogy ki méltó a kicsiny seregbe. Az Ur maga fogja ez elkülönítést elvégezni.

Komoly intés

Most egy példában mutatjuk be, hogy milyen súlyos hibát követnek el némelyek gondatlanságból. Egykor egyik városban, amint a villamos kocsin utaztunk az egyik prédikátor testvérrel, egy másik testvérünk is jelen volt és ott ült közelünkben egyszerű öltözetében. A prédikátor testvér azt a megjegyzést tette felőle, hogy az a testvér egy a „nagy sokaság“ tagjai közül. Mindjárt gondoltam, hogy nem érti át világosan annak helyzetét. Kérdeztük is tehát: „Honnan gondold ezt?“ Nem tudom egyébként — volt a felelete — de nem látom, hogy valamilyen részt venne a munkában s nagy figyelmet sem mutat a gyülekezet iránt. Nos mi nyilvánosságra hozzuk, hogy a testvér, ki felől a prédikátor testvér olyan kicsinylőleg nyilatkozott, körülbelül huszezer dollárt szentelt az Ur munkájára. Minden körülmények között igen alázatos volt, egyszerű ruházatot viselt, mert minden előjogát a Krisztus szolgálatára szentelte. A prédikátor testvér erről mit sem tudott. Látjátok! Hányan lehetnek közöttünk eképen megtévedve? „Az Ur tudja, kik legyenek az Ővéi!“

Mikor az Ur kellő ideje eljő az elválasztásra nézve, külön szakasztja kicsiny nyáját. És nem fogja megtéveszteni. Csak ezt fogja elvinni a tüzes szekéren, senkit mást. Annakokáért „tartsuk meg magunkat az Istennek szeretetében.“ Soha ne törőd-

jünk azzal, hogy valaki mit gondol felőlünk. Pályafutásunk alatt szeressük és szolgáljuk a testvéreket. S ha míg mi a legjobbat tesszük, hibákat találunk bennünk testvéreink, türrük el és bizzuk magunkat teljesen az Urra. Ő gondjaiba veszi ügyeinket. Senki sem tehet határozatot felettünk. Vigyázzunk tehát magunkra és mindenikünk tartsa szívét mindig helyes állapotban az Ur és a testvérek iránt. Pál apostol mondja: „Semmit ne ítéljetez idő előtt.” I. Kor. 4:5. Minden nyilvánosságra lesz hozva. Az „Ilyés-osztály” el fog vitézni a szekéren, míg mások itt maradnak. Akkor nyilván lesz az elkülönítés és mindent meg fogunk tudni. Az Ur fog figyelemmel kísélni mindent és szent bölcsessége, igazsága és kegyelme szerint intézni.

A tüzes szekér és a szélvihar.

Most nézzük, mi a jelentősége a tüzes szekérnek? A tűz mindenkor megsemmisítést jelent. A szekér elragadtatást. A tüzes szekér tehát valami igen szigorú próbát, miáltal az „Ilyés-osztály” különválik az „Elizeus-osztály”-tól és teljes szabadságot nyer.

Valaki mondhatná közületek: „Russel Testvér! Nem gondolsz arra, hogy bennünket nyugtalanítasz?” — „Nem! Bizonyára mi mindnyájan szeretnénk az Ur szekérébe ülni. E világon reánk áradható jók között ez volna a legjobb.”

„De — Testvér — hisz ez nem egyebet jelent ránk nézve, mint háborúságot?” — szólhatnátok tovább.

„Igen! És ha háborúság lesz a mi szekerünk, melyben háza vitéztünk” — akkor kívánjuk a háborúságot. Várhatjuk is azt napról-napra. Mikor Ilyés szekere megérkezett, szélvihar is volt vele, amely ragadta őt a szekéren az égbe: a légkörbe, távol a földi létezésről.

„Mi lehet a jelentősége a szélviharnak? Több háborúságot jelent az” — kérdezhettek?

„Azt hisszük igen! De Kedves Testvérek — mi azért csak várjuk a szekeret és a szélvihart.”

„Russel testvér! Miről ismerjük fel a háborúság megérkezését?”

„Ah! Az Ur a háborúságot az anarkia által festi, amely úgy fog jönni, mint a szélvihar. Mondja is a próféta: „Ime, veszedelem indul egyik nemzetről a másikra. Nagy szélvész támad a föld határából és levágattnak, az Úrtól az napon a föld egyik végétől fogva a másik végéig. Nem sirattatnak meg, össze sem hordatnak, sem el nem temettetnek, hanem lesznek a föld színén, mint a ganéj” Jer. 25:30–33; 30:23, 24.

Értelmünk szerint a nagy szélvihar jelképezte anarkizmus először az „Ilyés osz-

tály”-t fogja érinteni és a hűségesekek közül akkor sokan elvitetnek a jelen életből. De ezekről nem akarunk a nyilvánosság előtt nyilatkozni, mert úgy sem értenék meg. Urunk azt mondja nekünk ezzel kapcsolatban: „Gyöngyeiteket ne dobjátok a disznók elé” Máté 7:6. Azért csak beszéljük magunk között, hisz amugy is csak minket érdekel. Reméljük, hogy nemsokára részesek leszünk a szekér és szélvihar jelképezte tapasztalatokban. És hisszük, hogy akkor lesz végső tapasztalatunk. Hogy milyen formában — nem tudjuk. Régebben is gondolkodtunk arról, hogy miképp történik az Egyház összes élő tagjainak az elváltozása? Mert ha ez mindenikünkönél egyidőben, a természetes halál beköszöntésével történnék, igen csuda dolog lenne. Ha a felszentelték a föld minden helyén egyszerre halnának meg, vagyis változnának el, a világ megdőbbsen ennek láttára.

Három fontos jelkép.

(Tüzes szekér, köpeny és a víz.)

A tüzes szekér — mint már említettük — gondolatunk szerint valamilyen tüzes tapasztalat lesz, amely el fogja választani az Ur gyermekeit egymástól — a „kicsiny sereg” és „nagysokaság” osztályát — hisszük — a szélvihar: az anarkia idején. Lehetséges-e, hogy a közönséges nép lenne az, amely lerombolná a hithűségesekek földi hüvelyét? E kérdésre csak azt felelhetnők: Nem tudjuk. Nem akarunk valamit kigondolni s aztán rámondani, hogy úgy lesz. Nem szeretnénk semmit helytelen módon tenni s ezáltal előre háborúságot szerezni. Nem akarunk olyan formán tenni, mint ahogy az Ördög javasolta Jézusnak. „Lebocsátkozni a templom tetejéről, hogy meglássuk, vajjon megütjük-e lábunkat a kőbe, mert hisz meg van írva, hogy angyalai kezükben hordoznak. Ugy ebben, mint más esetekben is nagy könnyelműség volna az ilyen dolog a mi részünkről. Mindazt mi ezzel összefügg, csakis a képletből tudhatjuk meg oly mértékben, ahogyan az isteni bölcsesség feltárni jónak látja részünkre. Legyünk azért alázatosak, szelidek és okosak és legyünk hűek az Urhoz! Tudnunk kell, hogy elménk miképpen lesz tökéletes és igaz. Legyünk szeretetteljesek, bölcsék, gondosak és nyugodtak. Ezt kínálja fel menyei Atyánk gyermekeinek, hogy gyönyörködésük legyen igazi és szent. Volna-e ennél jobb a mi részünkre?”

Ezt is kérdezhettek: „Várhatjuk-e bármelyik pillanatban a tüzes szekeret, vagy gondolod-e — Russel Testvér — hogy még van egy kevés idő elérkeztéig — néhány hónap, egy év, vagy talán még több?”

„Valószínűleg — úgy gondolom én — egy év. Kedves Testvérek! Valaminek elő-

ször jönni kell. Azt nem látjuk tisztán, hogy mi lesz, de abból, hogy Ilyés összetekert köpenyével megsujtotta a Jordán vizét, mire az kétfelé vált és ők keresztülmentek, érthetünk valamit. Az esemény eme része, mint képlet, szintén mutat valamit, mert nem adatott pusztá célzattól. Mit jelenthet hát az? Oh, mi tudjuk, hogy a legtöbb prófécia csakis beteljesülése után lehetett megérteni. Mindazonáltal szabad következtetnünk. És mire jutunk? Valami olyanra, ami az egész jelképben bemutatott jelenlegi eseményekkel kapcsolatos az Egyház életében. A bibliai képletben a víz igazságot jelent és népeket. Mindakettő — a víz által jelképezve — sok helyen előfordul: Jel. 17:1, 15; 22:1, 2; Jer. 51:12, 13; Ezék. 47:1—2; Efézus 5:26. A Jordánon való átgázolásunk próbát jelent. Most hozzuk kapcsolatba mindezeket jelen állapotunkkal.

A föld népe valamiképen általánosan, még az egyéni próba előtt megítéltetik. És pedig nyilvánosan az Igazság szava által. És amint némelyek az Igazság ismeretére jutnak, mint világosságban járók, mindjárt elkülönítetnek a többiektől. A vizek el lesznek választva a vizektől: az ember az embertől, mert az Igazságot némelyek elfogadják, némelyek pedig megvetik. Ilyés összetekert köpenyének érintésére a Jordán kétfelé vált. Ez esemény Isten hatalmas közreműködését nyilvánítja meg az Egyház munkájában. Használjuk hát a köpenyt. A tekintélynek erejét, melyet az Igazság kölcsönöz az Ur népének és mások fölé emeli a szent élet gyakorlása által. Érintsük vele a népeket sürően a hirdetés által, hogy elváljék az igaz a hamistól.

Végül kérdezhetnétek: „Gondolod-e, — Russell Testvér — hogy a népek teljes érintésének ideje elérkezett volna?”

„Azt gondoljuk, hogy még nem érkezett el.” Tán a Photo-dráma (mozgófénykép) feltalálása, illetőleg annak alkalmazása a bibliai események főképen az isteni terv mozzanatainak szemléltetésére, ennek az érintésnek a megkezdése volna? — kérdezd-e volna? — kérdezhetnétek szintén. „Lehetséges valóban. Aztán jön több. Hogy mi, azt nem tudjuk, de várunk több eszköz után. Nem állítunk semmit bizonyosan, amiről értesülésünk nincs az Isten szavával kapcsolatban, csak vigyázunk és kutatjuk, hogy micsoda eszközt akar használni mennyei Atyánk az Igazság további terjeszté-

sére, hogy az alkalmat aztán megragadhasuk a munkára? Kutatunk valami kinyilatkoztatás után és azt az Igazság tárgyában igyekezzünk helyesen elosztani, miáltal — lehetséges — még nagyobb gyűlölség zudul ellenünk. Emlékeztek-e, hogy mikor Urunk szolgálati ideje alatt valami igazságot az írástudók és farizeusok előtt nyilvánosságra hozott, még jobban gyűlölték Őt? Ez a gyűlölet és roszakarát annyira elfogta őket, hogy végre megfeszítették a Szentet és Igazat. Igen! A gyűlölet kiáltotta velük: „Meg kell halnia!”

De mindezeket csakis előttetek hangoztatjuk, mert nem szeretnénk semmit meg gondolatlanul tenni. Ezt beszélni mások előtt, a háborúságszerzéssel volna egyértelmű. Nekünk a lélek gyümölcseit kell gyakorolnunk: a szelidséget, alázatosságot, békességtűrést, az atyafiakhoz illő szívességet és szeretetet, hogy legyünk bölcsek az isteni szolgálatban. Gal. 5:22, 23; Máté. 10:16.

Soha el ne feledkezzünk azokról, hogy mikor valami háborúság jön az Igazságért, az Ur szavához való engedelmességért, képesek legyünk mindent elviselni. Ha nem a Mester akaratát cselekszük, ha dicsekedve, büszkén fogunk beszélni az emberek előtt, elutasítottunk azzal, hogy nem vagyunk Krisztus követői.

Látjátok tehát, mi után kutatunk mi? Hogy mikor következik be elváltásunk — néhány hónap, év, vagy több év múlva — nem tudjuk bizonyosan. De hisszük, hogy észreveszünk valamit ebből előre. Az egyenetlenséget, az emberek ellenünk irányuló dühét, mielőtt a tüzes szekéren elvitetnénk.

Nem kell megfélemlenünk a viharos tapasztalatoktól, melyek következnek a tüzes próbákban. Bármilyennek látszódnak is e dolgok mások részéről, azért az „Ilyés osztály” részére Isten hatalmát fogja megnyilvánítani, mely megszabadításunkat, a tuloldali dicsőségre való elváltásunkat fogja eredményezni.

Kedves Testvérek! Ezek a mi véleményeink mindezekre nézve. Hadd legyünk hűségesek Szeretett Testvéreim! Hogy így Isten áldása legyen mindnyájunkon! Hűséges az, aki bennünket hí, ki felette sokat fog tenni kérésünk és érdemünk felett! Milyeneknek kell azért lennünk a szent dolgokban és az isteni cselekedetben?!

Az Urhoz való hűségben testvéretek és szolgátok: C. T. Russell.

Miért félnek Krisztus második visszatérésétől?

„Amely tisztelettel (félelemmel) tiszteltek engemet, emberek parancsolatjából tanulták azt”. (Ézs. 29 : 13.)

Minden ember érzi a maga tökéletlenségét. Sőt azt is tudja szinte mindenki, hogy eddig leélt napjaiban, többé vagy kevésbé nagyobb kihágásokat követett el. A legtöbb lelkiismeret félelme indokolt. Bizonyos értelemben a félelem nem jelent egészségtelen állapotot. „Féljünk annakokáért, hogy valami módon a nyugalomba való bemenetel felől hátrahagyott ígéretekre vonatkozólag egyse láttassék közülünk megcsalódottnak”. A bölcsességnek feje az Urnak félelme (tisztelése). (Zsid. 4 : 1, Zsoltár 111 : 10.)

A kísértő azonban ezen egészséges és illendő félelmet rutul kihasználta azáltal, amit az apostol „a démonok tanainak” nevez. Így rögződhetett bele majdnem mindenki érzelmébe, a pogányokéba és még művelt emberekébe is, egy beteg és észszerűtlen félelem (aggódás). A próféta által e félelemről mondja az Ur: „Emberi rendelésből félnek engem”. Ezek az emberi rendelések vagy hagyományok hamisan ismertették Istent és szavát, sőt sajnos, még biblia-olvasó emberek is remegnek ezen ördögi láncban, ördögi tanokban, melyek a tudatlanság és babonáság korában keletkeztek, amelyekről még hozzá azt hitték, hogy isteni rendelkezés alapszanak.

A helyreállítás korszaka.

Krisztus második visszatérésére vonatkozó egy halom hamis elmélet között foglal helyet az adventista barátainké is, hogy mintha az Ur visszatérésének pillanatában a földet és lakosait a széthullás és felporzódás katasztrófája sújtaná, mi által vége szakad mindazok reményének, kik megelőzőleg nem jöttek összhangzásba Istennel, mint Krisztusban megszentelődtek. De hát nem csupán az adventisták képviselik ezen elméletet. Ha jól mondjuk, az összes felekezetek hitnézete ilyesmit vall és ez homlokgyenest ellentét a szentírás értelmes tanításának.

Hiszen Péter apostol leírván a második visszatérést és akkor az emberiségre áradó áldásokat világosan mondja: „Eljön a meghívésítés (felüdítés) ideje az Úr színétől és elbocsátandja az előre hirdetett Jézus Krisztust, kit az égnek addig be kell fogadnia, miglen megépíttetnek (helyreállíttatnak) mindenenek, melyekről szólott Isten minden szent prófétái által kezdettől fogva.” Ap. csel. 3:19–21.

A Biblia azt tanítja, hogy Jézus Krisztus és megdicsőített egyháza (a választottak)

együttessen megilétlik (kioktatják, rendre tanítják, érdemlegesen kezelik) az egész világot. (Ap. csel. 17:31, I. Kor. 6:2.) Általában azt hiszik, hogy a világ megilétése egyértelmű az elnyomással. — De evvel szemben az a valóság, hogy miután Isten egy ember engedetlensége folytán az egész nemzedéket a kimondott átoknak alárendelte, folytatólagosan arról is intézkedett, hogy Ádám egész nemzedéke egyénileg is a próbáratevés által nyerjen alkalmat az örök életre, létezésre vagy megsemmisülésre érdemesnek bizonyultán, a Jézus Urunk által hozott váltságdíj alapján. — Isten ha nem akart volna irgalmasságot tanusítani az ember iránt, akkor megváltás és jövődó ítélet se kellett volna. — 6000 évvel ezelőtt Ádám próbatevése megszülte következményét és büntetését és azóta bűn és halál uralkodott 6000 év folyamán.

Isten, miután intézkedett a váltságdíjról, most készül felállítani a messiási Királyságot avégre, hogy a megtérésre, megépíttetésre és megszentelésre és ennek következményeként az örökélet elnyerésére vonatkozó különös és egyéni alkalomban részesítse az egész emberiséget. — E nagy terv végrehajtásához eddig még csak az előkészítő folyamatok tettek meg és pedig:

1. A Megváltó meghalt, az igaz a bűnösért. (I. Pét. 3:18.)

2. A Megváltó megjelent Isten előtt éretünk (az egyházért) és ezáltal mint szószólónk alkalmat nyitott „menyasszonyává”, vagy mint egy másik képpen mondja „testének tagjaivá” lenni. — (Zsid. 9:24, II. Kor. 11:2, I. Kor. 12:12.)

3. Az egyháznak e kínálkozó alkalom azt eredményezte, hogy mindazok, akik e meghívást elfogadják elkülöníttetnek a világtól. Istennek szellemtől fogamzott gyermekeivé lesznek és a reménységben örökösök Jézussal. — Most osztózkodnak a Megváltóval földi életük feláldozásában és ha hűségesek lesznek, egykor Ő vele is részesülnek a királyság dicsőséges munkájában, a világ megilétésében, hogy a világ kedvező — részrehajlatlan megpróbálásban részesüljön az örökéletre vagy halálra vonatkozólag.

Ki hordozhatja el eljövételének napját?

E kérdésnek van azonban más oldala is. Bizonyítja a Biblia, hogy e második eljövéskor csak a megszenteltek lesznek elkészültek örvendezve fogadni a Mestert,

hogyan az időtájban a tömegek annyira bűnbe és jogtalanságokba lesznek elegyedve és méltánylására olyan kevesen lesznek érdekesek, hogy életmenetük fenytetésért és lezkeztetésért kiált. Azért van megírva: „Sirjatok ti gazdagok a rátok következő nyomoruságok felett.“ — „Jaj néktek, akik megteletetek.“ (Jakab. 5:1, Lukács. 6:25.)

Elbukik „nagy Babilon“, és a műveltség csoda intézményei, melyek részben jók és részben rosszak csak részben nyerik el az új Király és Kormányzóinak elismerését. Ugy, hogy sokan a mai sáfárok közül — vagy tekintély, nagy hivatal és emberek közbecsülésének sáfárai közül felelősségre vonatnak és uti laput kötnek lábuk talpára. — E veszteségük következtében a Biblia képiesen nyomoruságuk felett siróknak és jajgatóknak rajzolja őket, találóan mondva ez osztály mindazt elvesziti, a mi után most vergődik.

Szó sincs róla, hogy a szegények igazságosabbak volnának mint a gazdagok. — Csakhogy nagyobb számmal vannak és a kik kevés földi javakkal birtak, megszokták a megpróbáltatást és szükségét úgy a nyomorból is valószínűleg kevesebbet éreznék, mint a kik jó idő folyamán keresztül luxus ölében pihentek.

„A világot megiféli igazságban.“

E tekintetben valóban félhetnek az emberek, hogy a nagy király egy némely dolgról mik napirenden vannak, nemtetszé-

sét fogja nyilvánítani és még hozzá, amelyek a civilizáció sőt a Mester nevében történnek. Azonban e kérdésnél ne is időzünk, „Elég minden napnak a maga terhe.“ Inkább világosítsuk meg az emberek előtt a messiási királyság magasztos áldásait és tanítsuk imádkozni őket — szívből — mélységesen kérni: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod.“ Hogy megértsek Isten alaptörvényeit, és megbecsüljék azt, a mi által kormányozva lesz ez ország, talán ez még oda is fog hatni, hogy a nyomoruság idején kisebb kárt szenvedjenek.

Figyeljünk a próféta szavára (mely semmi esetre sem vonatkozik az igaz és e dolgokból való megmenekülésre méltónak tekintett egyházra, inkább az átlagos emberiséghez szól és inti a jobb elemeket): „Keressétek az Urat e földnek minden alázatosai . . . keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot, talán megoltalmaztatok ti az Ur busulásának napján“. (Sof. 2:3.) Az bizonyos, hogy az emberek minél alázatosabbak és igazságosabbak, annál jobban vannak előkészítve minden retentő megrázkódtatásra és a nyomor napjának nagy inségére, mely szántóvasszerűen szaggatja fel az emberi sziveket, előkészítvén azokat a jó mag, az igazság és isteni kegyelem örömhírének befogadására, amilyen ez értékre hozatik minden teremtménynek. „Őh jöjjön el Urunk a Te országod — örömdzöndüljön völgyön és hegyen — árásszon életet és igazságot, muljék a régi s minden új legyen! Ámen.

A jellem kifejlődése.

Ef. 5:25—27.

(Folyt. és vége.)

Vegye fontolóra azonban minden keresztyén, hogy szívét ismernie kell. Hűség-e az Urhoz teljesen, vagy csak bizonyos körülmények között és bizonyos fokig? A tapasztalatok megmutatják ezt, ha figyelünk rájuk. Minden igazi keresztyén igyekszik behizonyítani hűségét az Urhoz, az Ő Kormányzójához és az Igazsághoz. Mi lehetünk tökéletesek, csakhogy amíg az újteremtés e tökéletlen cserépedényben szálalás, a tökéletesség elbírálása, nem a test szempontjából történik. De elégségesnek ismertetünk el Atyánktól, ha hűségesen fogunk törekedni az Igazság szolgálatában; ha félre teszünk minden terhet, mint akadályt, hogy a tévedésektől megszabaduljunk; ha igyekszünk növekedni a szent életben, a szent jellemben, mely képes legyen eltűnni megpróbáltatásokat. Jézus a kísértések között még alázatosabbá lett és még inkább belenyugodott az Atya akaratába haláláig,

még pedig a keresztfának haláláig. Hűségesen bebizonyította mennyei Atyájához való szeretetét; hűségesen képviselte jellemét. Ezt kell elérni Jézus minden követőjének. Ha valakinek ilyenmő szeretete és hűsége van, az olyan egyén Isten szerelmes Fiának képmása, de nem test szerint, hanem lélekben. Legyen hát mennyei Atyánk és Megváltónk tökéletes jelleme a példa. Vágyakozzunk teljes szívvel ilyen jellem elérésére után, hogy Krisztus kiabrázoltassék mibennünk. A próbákat, melyek eközben érhetnek az Ur engedi részünkre, hogy azok által fejlődjünk. És megendi ezt néha kívülről-belülről egyszerre, hogy az újteremtés türelme nyilvánvalóvá tétessék a szükség szerint mások előtt. Ha ilyenkor valamelyes részben, vagy egészben legyőzetik, nem mondhatjuk, hogy ez az Ur akarat, mert „az Isten gonoszságokkal nem kísért“, hanem a Sátán. Azért törekedjünk annak

ellenállani. Nekünk ígéreteink vannak, melyekből tudjuk, hogy mennyei Atyánk „nem enged feletébb kísértetni, semmint azt elhordozhatnánk, sőt a kísértéssel egyidejűleg az attól való megszabadulásra is utat nyit.” I. Kor. 10:13.

Eképen volt Idvözítónkkal is. Szolgálatának utolsó óráiban jött rá a legszigorubb próba, midőn is heves küzdelmei között így kiáltott fel: „Atyám, ha lehetséges, muljék el tőlem e keserű pohár, mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a Tied.” Megváltónk esete megismétlődött a tanítványok életében is. E küzdelmes harc nekünk is osztályrészünk lesz pályafutásunk befejeztéig. Csakhogy amíg a Mester minden egyes esetben győzelmet nyert, addig követőivel a test gyengeségeinek öröklése miatt nem így történik. Mi csak az Ő kegyelme által — tökéletességének javunkra történt beszámítása folytán tekintetünk győzelmeseknek.

Az új teremtmény eképen van kezelve az Ur által. Eképen van bizodalma az Urban. Az apostol mondja is: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk a szükség minden idejében.” Zsid. 4:16. Ebből megértjük, hogy felőlünk kegyelmes intézkedés tétel. De ha azt mondjuk, hogy „nincsen bűn mibennünk, nem beszélünk igazat és magunkat megcsaljuk.” Mig „ha megvalljuk bűneinket (gyengeségeinket), a hű és igaz Isten megbocsátja azt és megtisztít minden hamisságtól. I. Ján. 1:8, 9. Így intézkedett Ő, hogy megigazíttassanak, kik hisznek Jézusban. Ő és az Ő terve igazságos.

Isten nem tart összeköttetést a bűnösökkel: Amidőn gondviselésére bízunk magunkat s újteremtésekké lettünk, mi sem folytatunk semmilyen viszonyt a bűnös természetű dolgokkal. Az újteremtés nem vétkezik soha, mert vágyakozása, reménykedése szent. Természeténél fogva tiszta az

újteremtés, mely még akkor sem követne el helytelent, ha az módjában állana — „ingyen sem vétkezhetik.” A test gyengesége s a Gonosz befolyása miatt ugyan nem teheti mindig azt, amit szeretne, de megmarad tisztának, mert Istentől való. Ha naponta hűebben és odaadóbban törekszünk, hogy megértsük Isten akaratát és a tiszta tudomány fontosságát, úgy jellemünk fejlődik az Isten által elfogadható gyümölcsök termésében. E jellem a Jézus Krisztus által kedves lesz Isten előtt — a Jézus által, mert mimagunkra a legnagyobb iparkodás dacára sem maradhatunk tiszták, miután a test tökéletlensége miatt az újteremtés kisebb vagy nagyobb mértékben megsértetik, beszennyeződik.

Látjuk tehát, hogy mily nagy szükségünk van folytonosan a Krisztus igazságos érdemére, hogy a mennyegzői ruha, melyet számunkra készített, elfedezze hiányosságunkat, míg a dicsőséges átváltozási idő eljön. Akkor, csakis akkor fogunk megmenekedni teljesen a tökéletlenségektől, melyek a testben vannak, mert akkor teljesen újteremtések leszünk. Szellemi testünk lesz és szellemi gondolatvilágunk, mert „a test és vér nem nyerheti el az örökséget Isten országának lelki részében. Az újteremtésnek el kell tehát válnia a testtől, amint az apostol kijelenti: „Elvettetik rothadandóságban, feltámasztatik dicsőségben.” I. Kor. 15:42—44.

A jellem alapja az új létezésnek:

Most győzsz, avagy később? Beh fontos kérdések!
Új élet a mennyben, vagy élet a földön:
Osztályrészed leend aszerint öröklön.

Első a mennyei! Fel a harcra!
Fátyolon át ragyog a Hős Arca!

Gyalázzanak bár idelent,
Nézzenek bár mint idegent,

Ki mindent vesztettél: jogot, hazát —
Százszoros jutalma van a hűnek,

Ki véstől nem fél s nyíllak ha repülnek —
Új s dicső honra lesz majd odaát!

Szeretet a gyülekezetekben.

Jézus nekünk azt parancsolta: „Szeresétek egymást úgy, ahogy én szerettelek titeket”. Ján. ev. 15. r. 12. v. Az apostol írja: „... Nekünk is adnunk kell életünket testvéreinkért”. I. Ján. 3:16. „... Valaki szereti a szülőt, azt is szereti, akitől született”. I. Ján. 5:1. Valóban igaz, hogy mindazok, akik Krisztus egyházához tartoznak, Szentlélektől való fogamzásuk pillanatában a szeretet lelkét nyerik. Ha előhaladást tesznek a Királyságra való elkészültségükben, akkor szívükben a szeretetnek e szelleme is nőni

fog mig kiárad belőle, mig elérjük a tökéletességet a feltámadásban. Akkor birni fogjuk új testünket és ez alkalmas lesz teljes megnyilvánítására szívünk szeretetének. Időközben az Ur szerelmes testvérei, óh de hány-szor bosszantják egymást, mily gyakran valóságos megütközésnek tárgyai mindnyájunknak, midőn elhibázzák egymást szeretetre és jócselekedetre buzdítani, igen — sőt hány-szor még inkább lángra gyújtják a patvart és vizsályt!

Bárha az ily gyarlóságokat nem is szá-

mitjuk be az új teremtménynek, hanem az ő-nak, azért mégsem szabad elfelednünk, hogy az új teremtmény feltételezi a régi ember halálát és ennél fogva csak oly mértékben közelítjük meg az új teremtmény ideálját, amilyen mértékben testünk meghal a bűn és önzésnek.

Gyakran érkeznek levelek gyülekezeti vénektől, melyekben tanácsot kérnek, hogy — hogy kezeljük a biblia-tanuló csoportokat, de az egyház tagjaitól is érkeznek levelek, melyben tanácsot kérnek a választott gyülekezeti vénnel és munkással szemben tanúsítandó viselkedésre. A gyülekezetek szolgálói gyakran úgy érzik, hogy testvéreik, akik megválasztották őket, nem viseltetnek irányukban elég bizalommal a gyülekezet anyagi és más ügyeit illetőleg, hogy a gyülekezet önmaga végzi ügyeit és tőlük, mint véntől, csak tanácsot kérdeznek. Ily esetben tanácsoljuk, hogy az előjárók legyenek teljesen megelégedve ezzel, mert az egyetemes gyülekezet Istent képviseli és a gyülekezet egyetlen szolgájának sincsen jogában túllépni azon határokat, melyre őt választás utján a gyülekezet megbizta.

Tapasztalatunk szerint a bibliatanulók szükségesnek tartják megvédeni jogaikat és beteljesíteni Istentől rájuk rótt kötelességeiket. Hogy ebben túl buzgólkodnak, mentségükre szolgál az, hogy ki akarják védeni a katolikusoknál és protestánsoknál előforduló esetet a köntösös ravaszságot, a lelkészek hatalmaskodását, túlbecsülés keresését és a gyülekezet (egyház) számba nem vevését!

Máskülönben a gyülekezetek is gyakran azt gondolják, hogy a vének uralkodni akarnak felettük, akár így áll, akár nem így áll a dolog. Például gyakran panaszkodnak, hogy a vének néha elragadtatják magukat a prédikálásban és ezt gyakorolják minden eshető esetben, annyira, hogy néha még az ima és elmélkedési órákat és a kölcsönös bibliatanulmányozó órákat is beszéd tartásra kötik le. Ha erre vonatkozólag valamit felhoznak, hogy a bibliatanulmányozási órák elhalasztattak és nem pártolják a változást a fennálló rendben, akkor a vének gyakran sértve érzik magukat az egész gyülekezet által és azt hangoztatják, hogy nincsenek eléggé megbecsülve. Némelykor csak azon személy által érzik magukat megsértettnek,

akinek bátorsága volt barátságos uton figyelmeztetni őket, vagy azt hiszik, hogy az illető kivételt képez és eljárásukat a többiek helyeslik. E felfogás gyakran a túl nagy önbecsülésből származik.

Pásztori tanács.

Ilyen esetben nagyon nehéz dönteni a tanácsadásban, különösen ha az előjárók nem az Isten lelkét, hanem úgy látszik csak az elfogulatlan gondolkodási módot vesztették el. A kérdezősködőknek rendesen a VI. kötet bő tárgyalását ajánljuk és kérjük annak ujabban és figyelmesen való tanulmányozását és az aszerint való eljárást. De sokan még olvasás után sem tudják, hogy állítsák helyre a rendes és Irás szerinti rendet, és hogy tartsák meg sértetlenségben a gyülekezet jogait, elmulasztják megakadályozni az előjárót abban, hogy saját magának és a gyülekezetnek ártson.

Általánosan azt tanácsoljuk testvéreinknek, hogy az ilyen dolgot komoly könyörgezésben terjesszék az Ur elé, figyelvén minden alkalomra, azt megcselekedni, a mi a gyülekezetet illetőleg az Ur akaratjának látszik véleményünk szerint. Egy részt meg kell mondanunk, hogy helytelen megengedni egy véneknek, hogy szóvivő és szava mindenben döntő legyen ahogyan azt Péter apostol mondja, „mint akik uralkodnak az Ur örökségén”. (I. Pét. 5: 3.) Ez veszélyes volna a vén és a gyülekezetre is vonatkozólag is egyaránt.

De máskülönben a gyülekezetek is kerüljék a szörszálhasogatást és hibáztatást. Mindég és mindenütt becsüljük meg Krisztus lelkét, a szorgalom lelkét, az igazság megismerését és az azt kifejezni tudó képességet — bárhol is találhatók — e tulajdonságok és örvendjenek alkalomban részesíteni egymást az ismeretben, kegyelemben és kifejtő képességben való részesítésben az Istentől adományozott talentumoknak megfelelően és a Szentírás előírásaival összhangzásban. Ápolva kell lenniök a kölcsönös elnézésnek, szolgálókészségnek, jelképies módon egymásnak megmosván lábait és a Krisztuséhoz hasonló minden tulajdonság nagyrabecsülésének! (Vége köv.)

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emléklüzet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44. szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szücs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatóságnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszíntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak. ... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyok az Istennek országa ... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásotok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

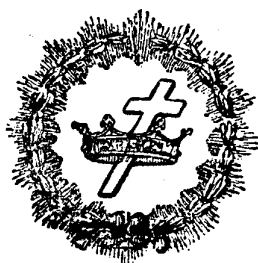
„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak megátására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”

(Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindekért.

„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Es. 21: 11, 12.)

A mennyország kulcsai.

A Katholikus Egyház alapítása. — Apostoli tekintély. — Szent Péter kulcsai. — Hogy használta azokat? — Hogyan voltak azok a mennyország kulcsai? — Az apostoloknak micsoda hatalom és jog adatott? — Lehetséges-e a bűn feloldozása és ha igen, ki által?

„De én is mondom neked, hogy te Péter vagy és ezen a kösziklán építem fel Egyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És neked adom a mennyek országának kulcsait; ... Bizony mondom neked, amit megkötök a

földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldotok a földön, a mennyekben is oldva lesz. ... a kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, a kikét megtartjátok, megtartatnak.” Máté, 16: 18, 19; 18: 18; Ján. 20: 23.

Valami érthetetlen oknál fogva számtalan katolikusnál az a gondolat fogamzott meg, hogy mi ellensége vagyunk. Eppen úgy Methodisták, Baptisták, Reformátusok stb. ugyanezzel a benyomással bírnak. Mi nem vagyunk ellensége egy emberi lénynek sem, különösen keresztyénnek nem. Az ingyen kegyelemben, hogy végre Isten kegyelme az összes emberiséghez eljut, mi sokkal teljesebben hiszünk, mint a Methodisták. Hogy az Egyház, mely jelenleg a világból gyűjtetik össze, egy különös kiválasztott osztály a végre, hogy Istennek közegei legyenek a nem választottak megáldására, mi sokkal jobban hiszünk, mint legtöbb Presbiteriánus, vagy Református. A Baptistákkal hisszük, hogy Istennek országa csakis a kiválasztottakból — a vízbe merítettekől fog állani, ámbár tagadjuk, hogy a víz keresztség lenne az igazi keresztség, hanem az apostollal azt tartjuk, hogy az igazi keresztség, a Krisztus halálába való kereszttelkezés. Hasonlóan mi hiszünk ama nagy katolikus hit-elvben is, hogy csak egy igaz Egyház van, mely az Úr Jézus Krisztus és apostolai által alapított 19 századdal ezelőtt.

Tudomásunk szerint több egyház állítja magáról, hogy ezen értelemben katolikus; mindegyik magát nyilvánítja az igazi egyháznak és a többieket, mint eretneket kárhoztatja. Mi a „katolikus” nevet még tágabb értelemben vesszük. A „katolikus” szó annyit tesz mint általános. Az ilyen meghatározással pedig mint Római, vagy Görög stb. tagadva van az illető valódi katolikusága. Talán ezért mi sokkal inkább állíthatjuk, hogy katolikusok vagyunk, mint bárki a katolikusok közül.

Hogy félre ne értsenek bennünket, ez állításunkat bizonyítani akarjuk. Azt tartjuk — és azt hisszük, kevesen vitatják, — hogy a Krisztus katolikus, vagy általános Egyháza, mely a Bibliában említve van nem más, mint „Az elsőszülöttek serege és egyháza, kik be vannak írva a mennyekben.” Zsid. 12: 23. Ha ez elfogadható, úgy a következő állításunk az, hogy egyedül a mennyei Ur, igaz Egyházának tagjait — az összes szenteket feljegyzí és senki más, legyen a római, vagy görög katolikus, baptista, református stb. stb.

Ime előttünk van az egy katolikus Egyház az általános és egyedüli Egyház, melyet a Biblia elismer. A multban nagyon szűklátó körűek voltunk és azt gondoltuk, hogy az Isten is olyan, mint mi. Ezért történt, hogy római katolikusok, anglikánok, reformátusok, baptisták, presbiteránusok és methodisták üldöztettek — egymást üldözték, mert mindegyik azt hitte magáról, hogy ő a valódi egyház. Avagy nem nyertünk-e mindnyájan bővebb fogalmat Istenünkről és Egyházáról? Avagy nem látjuk-e tévedésünket, midőn a külső szervezetet a Krisztus Egyházának neveztük ahelyett, hogy megemlékeztünk volna arról, miszerint egyedül az Ur írja fel egyháza nevét, hogy egyedül Ő képes a szíveket vizsgálni; hogy

egyedül Ő a Biró; és hogy egyedül Ő állíthatja magáról, hogy a vétkezőnek kitörölheti a nevét?

Pál apostol már az akkori korára vonatkozóan irt ilyen felekezetieskedés ellen, mert voltak, akik ezt mondták: „Én Pálé vagyok, én meg Apollósé stb.” Az apostol azt kérdezte: „Vajjon részekre osztatott-e a Krisztus?” 1. Kor. 1: 10-13. És megmagyarázta, hogy a felekezeti elnevezések a szakadás szellemét jelentik azoknál, kik az Egyház igazi Fejét, valódi képviselőit és tagjait elmulasztják felismerni. Ha a valódi katholikusság elismertetnék a szétszakadt kereszténységnek különféle alapjai azonnal eltűnnének és a Krisztus igaz Egyháza gyorsan nyilvánvaló lenne.

Az egyetértésnek nagy akadálya az örök győtrelemről szóló tan. Hogy megláthassuk, miszerint a jelenlegi elméletek közül sok nem volt tanítva az Ur Jézus és apostolai által, jobban ki kell nyitni szemünket, kutatni és összehasonlítást tenni. Meg kell látnunk, hogy az Egyház a felekezetekkel összehasonlítva csak egy kis csapat — Jézus nyomdokain járókból áll, tekintet nélkül a felekezeti különbségekre és hogy a Biblia nem tanítja, miszerint ennek tagjai a menny párkányán keresztül nézni fognak másokat a győtrelemben; hanem azt, hogy ezeknek be kell bizonyítani hűségüket mindhalálig, hogy a kellő időben Messiással egyesülve Milleniumi országlásában, megáldhassák e földnek összes gyermekeit — élőket és holtakat, kik akkor fel lesznek támasztva.

A tizenkét alapkö.

Szt. Pál apostol kijelenti, hogy Istennek szentjei, az igaz katolikus Egyház, „felépítettett az apostoloknak és prófétáknak alapkövére, lévén a Szegletkő maga Jézus Krisztus.” Eféz. 2: 20. A tizenkét apostol itt kettős hivatala szerint van bemutatva. Apostolok mivel különösen vannak felhatalmazva az Ur által képviselőivé és próféták, vagyis üzenete hirdetésének szószólói. Jézus a megdicsőített Egyházat, mint az Új Jeruzsálemet jelzi és alapját, mint tizenkét drága követ, melyben a Bárány tizenkét apostolainak nevei vannak bevésvé. Tizenkettő. Nem több, sem kevesebb. Szt. Pál, Isten választotta a Judás helyét foglalta el. Csel. 9: 15.

Azt tételezni fel, hogy az egyháznak egyedül Szt. Péter az alapja, ellentmondana Krisztus tanításának és Szt. Péter saját állításának, mert az egész Egyház képletesen, mint élő kövek jelképezetnek, melyeket az Ur épít fel a szentszellem által. 1. Péter 2: 4—10. Nagyon sokba került ez a tévedés, amiért ősatyáink a Szentírásnak eme jól megállapított pontján tulnéztek, mi-

dőn püspökeikről, mint apostoli püspökökről vélekedtek, egybegyűlt tanácsosai határozatát, mint Isten szavát vették, jöllehet Isten szava az Egyházhoz és az Egyház által egyedül a Bárány tizenkét apostolától jön. Mások, kik ilyen tekintélyt tulajdonítanak magoknak, Jézus által ál, vagyis hamis apostoloknak vannak feltüntetve. Jel. 2: 2.

Hatalom mennyen és földön.

Bár az Ur egy alkalommal egyedül Péternek mondta, hogy a mit megköt, vagy megold e földön, a mennyben is kötve, vagy oldva lesz, a kulcsok is egyedül neki lettek adva. Mindazáltal ő csak egy volt az Egyház tizenkét alapköve közül, mert a fentebbi kijelentés később mind a tizenkettőnek lett mondva: „amit megkötök, vagy megoldatok a földön, a mennyben is kötve, vagy oldva lesz.” Máté 18: 18.

Ésszerűnek látszik-e azt gondolni, mintha Jézus azt mondta volna ezzel apostolainak, hogy Isten azt fogja tenni, amit ők parancsolnak, vagy más szóval azokat fogja mennybe vinni, akik nekik tetszenek és azokat, akiket ők akarnak, kizárják? Bölcs, vagy biztos eljárás lett volna-e embereket ilyen diktátori hatalommal felruházni, csak egyetlen egyénnek örök érdekü sorsa felett is? Minden bizonnyal nem! Midőn megdöngöljük, hogy ezen apostolok magukat más emberekhez hasonló természetűekhez nyilvánították és hogy egy alkalommal maga Péter is mást mutatott, mint amilyen volt. Gal. 2: 11—14. és megtagadta Mesterét, jobban meggyőződhetünk afelől, hogy Jézus nem azt értette, miszerint Isten bárki tizenkét ember javára lemondott volna isteni hatalmáról és bölcsességéről.

Amit a szöveg tartalmaz, az nem egyéb, minthogy az Ur úgy intézte a tizenkét apostol kijelentéseit és írásait, hogy Egyházának biztos vezetői lehettek. A szent Szellem által pünkösdkor ezen apostolok képesek voltak megérteni, hogy a zsidó törvény közül mely dolgok kötelezők az Egyházra és melyik nem. Határozataik teljesen helyesek voltak és ilyképen az egész Egyháznak bizodalma lehetett abban, hogy amit az apostolok megkötöttek, vagy megoldottak a földön, hasonlóan a mennyben is kötve, vagy oldva van. Csel. 15: 28—29.

Hogy Istennel e helyes rokonsági viszonyba visszajussunk mint Isten népéhez illő, el kell ismernünk, hogy csakis az Új-Testamentum apostolainak és prófétáinak szavai hitelesek — képviselik helyesen az isteni elmét. Más határozatokkal köthetnek az emberek, vagy oldhatnak a földön anélkül, hogy az a mennyben el lenne ismervé. Azok, mire az Egyháznak szüksége van, mint Pál apostol kijelentette, csakis a Bibliában találhatók. 2. Tim. 3: 16—17.

A „Kőszikla”-ra épített Egyház.

„Más fundamentumot senki nem vehet azonkívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus,” 1. Kor. 3:11. Az isteni elrendezésben Jézus Krisztus a fundamentum a Kőszikla, melyre Egyházának — a katolikus, egész világra kiterjedő Egyháznak nagy épülete felépül. Az Új Jeruzsálemnek — a dicsőült Egyháznak tizenkét alapkőve van, mely az egy alap kősziklára — Jézus Krisztusra épített. Nyilvánvaló tévedés tehát azt gondolni, hogy Urunk az Egyházban levő helyéről a Péter javára lemondott volna, bárhogyan szerette is őt. Péter csupán csak egy volt a tizenkét alapkő közül. Mit értett tehát Jézus az alatt, midőn Pétert „kő”-nek nevezte s úgy beszélt, hogy „ezen a kősziklán épitem fel az én Egyházamat”, sőt kijelentette, hogy a pokol (hades, a sir.) kapui sem vesznek rajta diadalmat. Válaszunk ez: Jézus lement a halál börtön-házába, a seolba, a hadesbe, a sirba; de harmadnapra ezen kapuk megnyitak és Jézus kijött rajtuk. Hasonlóan ezen kapuk megnyitak és Jézus kijött rajtuk. Hasonlóan ezen kapuk az Egyház ellen sem diadalmaskodnak. Ez biztosítéka a halottak feltámadásának.

Hogy szövegünket megérthessük, olvassuk el annak tartalmát. A tanítványok tudatták Jézussal a közbeszédet, mit a nép beszélt felőle. Ekkor ő kérdezte őket: „És ti kinek mondtok engem?” Péter azt felelte: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek fia.” Ez volt az első nyilvános kijelentés Jézus messiásságáról. Még a tanítványok is csak most ismerték el Tanítójukat a rég ígért Messiásnak. Jézus ekkor felel: „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert test és vér nem jelentette ez meg neked; hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom, te Péter vagy, (egy kő, elkészülve a szellemi templomba, — az első ki nyilvánosan elismerted Jézust) és ezen a kősziklán (az igazságon, mellyel engem Mesternek nyilvánítottál) épitem fel egyházamat.”

Görögben a „Péter” szó egy rendes nagyságu követ jelent, míg az a szó, amely itt „szikla”-nak van fordítva, egy tömegkövet. Péter azon nyilatkozata Jézusról, hogy ő a Messiás, mint az isteni tervnek nagy fundamentum köve, egy elismerés volt. És ezen az alapigazságon, hogy Jézus a Krisztus, épült fel az Egyház. Péter volt az első élő-kő, ki magát ezen a fundamentumon felépítette, amint ki is fejezi e gondolatot, 1. Péter 2:5–8. S az egész evangéliumi kor, az élő köveknek e nagy fundamentum sziklán; a Krisztus Jézuson való felépítésére van szánva. Mikor Istennek e nagy Temploma befejeződik, az új korszak bevezetődik.

A mennyország kulcsai.

Urunk mondá Péternek: „Neked adom a mennyek országának kulcsait.” Nem té-

telezzük fel, hogy valaki annyira tudatlan volna, miszerint Jézus szavai alatt azt értené, mintha a mennyország csukva volna és senki más, csak akiket Szt. Péter beereszt, mehetnek be oda. Sajnos, voltak, kik ily fanatikus véleményt hangoztattak. De mi nem hihetjük, hogy értelmes ember ilyen véleményt komolyan venne. Az egyház ünnepélyes beiktatásával összekötve, a munka megkezdéséről és két különböző kulcsról beszél. A kulcs jelképe a hatalomnak, tekintélynek vagy kezdeményezésnek. Péter előjogának első kulcsát Pünkösdkor használta, amikor a szent Szellem a várakozó Egyházra kitöltetett. Ekkor feltárta a helyzetet és a Zsidók részére a Krisztus egyházának ajtaját megnyitotta és őket betérésre intette. Megbeszélte nekik a Krisztus halálának érdemét, feltámadását és mennybe-menetelét és prédikálta nekik a bűnnek az ő Nevében való megbocsátását. Csel. 3:14–26.

A mennyek országának második kulcsát az Egyház — a dicsőséghez készülő, megfogamzott ország — részére Péter három és fél évvel később használta. Akkor az isteni kegyelemnek hetven hete, mely a zsidóknak prófétailag kijelentetett lejárt és az idő elérkezett, hogy a pogányok a zsidókkal együtt közös örökösei lehettek az Igéretnak. Eléz. 3:6. A nyitási munka a Kornélius háznépével vette kezdetét, melynek Péter prédikálta a Krisztust. Eképen a mennyek országába a pogányok ajtaja is tárva lett. Csel. 10.

Megtérés és bűnök megbocsátása.

„... És prédikáltatni az Ő nevében a megtérésnek és bűnök bocsánatának a pogányok között. Luk. 24; 47. Isten soha sem adott hatalmat a pápáknak, püspököknek, vagy bármely felekezet papjainak arra, hogy a bűnöket megbocsássák. Ki bocsáthatja meg a bűnöket más, mint Isten? Még az apostoloknak sem adott Jézus hatalmat arra. Ők prédikálhatták a megtérést és a bűnök bocsánatát; de csak az Ő nevében. Sehol nincs a Bibliában bizonyosság arra, hogy az apostolok a bűnök megbocsátására vállalkoztak volna. Olvassuk csak el Péter első Pünkösdi prédikációját. Találunk-e benne oly kifejezést, mely arra mutatna, hogy a bűnöket megbocsátotta volna. A kérdező sokaság szavaira mit mondott? „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak Nevében a bűnök bocsánatára és veszitek a szent Szellem ajándékát.” Csel. 2:14–41. Eképen oldozta fel Péter és a többi apostolok is mindazokat, kik a bűnben kötve valának, és a kik figyelték az apostolok szavaira, vagyis úgy tettek amint ők mondták, azok feloldoztattak — megbocsátott bűnök. De a kik nem figyeltek, azok kötözve maradtak. Másszóval: Ha valaki nem úgy

hisz, nem úgy cselekszik, nem úgy él, mint azt az apostolok szavai előírják, kik az Isten törvényére — Igéjére hívták fel a fia figyelmét, azok kötözve vannak bűneikben. Akinél van a Fiu, annak van élete, akinél nincs a Fiu, nincs annak élete. I. Ján. 5 : 12 ; Ján. 3 : 36.

Ime, itt van előttünk az idézett versek magyarázata, amit oly hosszú időn félre-magyaráztak, mert úgy mondták, megillető hivatalt halandó emberek az által hogy, a bűnök megbocsátására és alól való feloldozására vállalkoztak, magukra vették. Valóban, amilyen mértékben dobja el magától Istennek népe a felekezeti szemüveget oly mértékben olvashatja Istennek üzenetét

Jézus és az apostolok elbeszéléseiben. Ragaszkodjunk azért erősen azon drága Igékhez, amelyre intett Jézus : tudakozzátok és amely elegendő arra, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített. 2. Tim. 3 : 15—17. Ne feledjük hogy csak egy általános igaz katolikus Egyház van, melynek minden egyes tagja szent, Istennel és az Ur Jézus Krisztussal hit által, a megtérés által, bűneiknek megbocsátása és a szent Szellemtől való fogalmazásuk által rokonságban vannak és hogy a Krisztus testének a tagjai bárhol vannak is, tagjai annak a Testnek. „Ti pedig Krisztus Testei vagytok és tagjai rész szerint.” I. Kor. 12 : 27. Ámen . . .

A föld betelik az Isten dicsőségével.

Megjelenik az Ur dicsősége és minden test látni fogja azt, mert az Ur szája szólt. Ésa. 40 : 5.

Habár nagy igazság, hogy az egek hirdetik az Isten dicsőségét és a föld kezeinek munkáját, mindazáltal az is igaz, hogy csak kevesen méltányolják e tényeket. Revesen látják a Ur dicsőségét, kevesen a nap, hold és a csillagok dicsőségét és ezeknek egymáshoz való csodálatos viszonyát, egyöntetű működését. És míg a föld mutatja az Isten keze munkáját s teremtményeinek minden szükségletéről gondoskodik, hegyen, völgyön, rónán — a fünek, gyümölcsnek, virágoknak, vadaknak és madaraknak szükségleteiről, az emberi nem élvezzi legnagyobb részben ezen isteni áldásokat naponként, de kevésbé méltatja azt, kevésbé háládatos érte. A nagy többség, mint az Apostol mondja : „Vak és messze semmit nem lát” 2. Péter 1 : 2.

Nem szükség csudálkoznunk azon, hogy csak azok, a kiknek értelmük, szeme megnyílt, tudják megbecsülni a jelen időben feltárt isteni kegyelem és jószág adományait. A midőn szétteltekintünk magunk körül és látjuk a bűn és halál rettenetes pusztítását, midőn látjuk, hogy ezeknek fulánkja keserűvé és izetlenné tett minden örömet és szépséget a földön, a dolog természeténél fogva kérdezhetjük : a mindennek bölcs Teremtője miért nem kormányozza az emberek fiait, megsemmisítvén a világon a gonoszt, bűnt és halált és annak minden befolyását, adva az ő teremtményeinek oly áldásokat, a melyeket tőle, mint jóakaratu Teremtőtől és Atyától természetszerűleg elvárhatunk ?

Kielégítő feleletet csak egy helyről nyerhetünk — a Bibliából. Igaz, hogy a hitetlenek és a magasabb kritikusok azt mondják nekünk, hogy a természet az egyedüli teremő Isten (jóllehet ez értelem nélkül

való) és hogy egyedül a természet törvényei működnek. Ámde így az ember legnemesebb tulajdonságai : a léleknek megnyilatkozása igazságban, szeretetben stb. teljesen figyelmen kívül hagyatik, amelyek pedig nem anyagi dolgok. Ez a felelet tehát nem kielégítő az ésszerűen gondolkodó elmének, aki meg van győződve arról, hogy a Teremtő nem lehet alább való teremtményeinél. Az ésszerűség által kényszerítettünk arra a következtetésre, hogy a legnagyobb szerű teremtett dolog nem állhat fölötté Teremtőjének. Ugyancsak az ésszerűség mondja nekünk azon igazságot is, hogy az aki a szemet és fület teremtette, szükségképpen jobban lát és hall, mint mi és hogy aki szívünkbe nemes érzelmeket plántált és képes elmét adott, Ő birja ugyan ezen tulajdonságokat egy magasabb és tökéletesebb alapon. Mi képére és hasonlatosságára teremtett lények vagyunk, csak hogy ezen isteni hasonlatosságból sokat veszítettünk (néhány többet, némely kevesebbet) a bűnbeesés és annak büntetése — a halál által. „Haldokolva fogsz meghalni” — hangzott el az igazságos ítélet.

A siralom éjszakája.

Az Ur, a próféta által beszélve, vigasztal bennünket azon gondolattal, hogy „este siralom vagyon, de reggel öröm”. (Zsolt. 30 : 6.) Az időszak, a melyben a bűn és halál uralkodik, jelképesen mondva egy sötét éjszaka vala az emberiség számára, melyet soha nem feledhet, az időt, mikor az isteni igazságosság dicső napja nem sütött az emberiségre, — mikor dicsőségének csak egy halványon visszatükröző csillaga és a hold — a Mózesi Törvény volt látható. Ez teljes összhangban van sok szentírási verssel, melyek mutatják, hogy „sötétség borítja a földet” — az emberiség legfelvilágos-

sultabbjait és „sűrű sötétség a népeket,” a pogányokat. — Esa. 60: 2

Amint a költő kifejezi: „Az emberek hasonlóak a gyermekek éjszakai kiáltásaihoz.” De midőn az Isteni kegy dicső napja felkél az emberiség szomorúsága, fájdalma, haldoklása, minden jajkiáltása és háborúsága örömmé fog változni „mert az Ur szája szólt.” Az Új Korszak hajnala, a Milleniumi Reggel bevezetődik, addig azonban a Biblia rámutat még egy nagy zivatarra, egy nagy háborúság napjára, amelyen túl aztán felvirrad az örök béke hajnala, felkél az igazságosság napja áldást hozó sugaraival és mint egy árvíz, úgy fogja az Ur tudományának világossága ellepni az egész földet. Esa. 11:9.

Ezen szentírási versek mutatják tehát, hogy az Ur tudománya a Milleniumi Korszakban fog bevezetődni, amikor minden könyhullás megszűnik s a bánat az emberek arcáról eltörültenek; hogy az Urnak áldását és felemelő gyógyító befolyását minden teremtménye érezze, a sötétség szétoszoljon és az igaz világosság — az igazságosság napja szórjon fényt e rideg világra.

Szövegünk ígérete.

Szövegünk kijelenti, hogy az „Ur dicsősége megjelenik és minden test látni fogja azt.” Amint a való tények bizonyítják ezen ígéret még nem teljesedett be. Az Egyház ugyan lát már valamit hit által ezen dicsőséges ígéretből, de ez általánosan be fog teljesedni a jövőben az egész világon. Nem úgy mint ál-millenista testvéreink gondolják, hogy csak azok részesülnek ezen áldásokban, akik véletlenül akkor, abban a szerencsés időben élnek, amikor a dicsőséges Milleniumi Korszak bevezetődik. Ellenkezőleg, az megjelenik minden testnek, belefoglalva azokat is, akik lementek a halál nagy börtönházába, a sirba, a sehol-ba, hades-ba, kikről az Ur mondja, hogy eljő az idő, amikor mindennek, akik sirban vannak, meghallják az ember Fiának szavát és kijönnek. 5:28.

Hisszük, hogy az Urnak hatalmában lett volna a múlt korszakokban élő minden ember előtt bebizonyítani az ő dicsőségét, de a Szentírás értésünkre adja, hogy nem ez volt az isteni akarat. Ő inkább választotta és engedte a bűn és halál siralom éjszakáját, hogy az emberiség egy tartós, maradandó tapasztalatot szerezzen a bűn nagysága felől és hogy ugyan ez a tárgy leckéül szolgáljon a szent angyaloknak. Tehát nem-hogy az bárkinek is kárára legyen, hanem inkább, hogy ez mindenkinek hasznos leckéül szolgáljon, hogy az Ur dicsőséges tudományának világossága betöltse az egész földet.

Az Ur dicsőségét nem látta a jelen idő-

ben minden test. Nem, míg az Új Korszak el nem oszlatja a jelen vakságot és Isten nagy szeretete a világ iránt ki nem tűnik, amely megnyilvánult nagy ajándékában, az ő Fiában, aki által a bűn és halálból való feltámadásról is gondoskodott. Nemsokára azonban mindenki meglátja, mikor az Istennek nemcsak igazsága, hanem *szeretete* is ki fog tűnni és *hatalma* szintén nyilvánvaló lesz a Sátán elpusztításában és a világ ügyeinek igazságos elrendezésében, egy Új Korszak alatt, Ádám és összes gyermekeinek előnyére, vissza segítve őket ebből a degenerált állapotból, a halálból mindabba a jogokba, mely elveszett volt Édenben. Végre, az Istennek nagy bölcsesége is kifejezésre jut majd annak a ténynek ismeretében, mért engedte meg a bűnt, a gonoszt, a halált és ezzel összekötve a sok szomorúságot. El lesz ismerve, hogy bölcsen cselekedett, mert egy nagy tapasztalatot és leckét szolgáltatott összes teremtményeinek. Így fog az Ur dicsősége megjelenni, hogy minden test meglássa azt.

Istennek számolya dicsőséges lesz.

Az Ur kijelenti, hogy a menny ülőszéke, a föld pedig lábainak számolya. Értésülve vagyunk mennyei dicsősége felől és ismeretes előttünk a jelen rendellenesség, az igaztalanság és hogy a bűnnek minden neme gazdagon burjánzik a földön — az Istennek számolyán. Ha vágyakozunk megtudni, hogy miért engedheti Isten, hogy a bűnnek fellege borítsa a földet, mely nincs egyességben igazságával, szeretetével, hatalmával és bölcsességével, hát értésünkre adja, hogy Krisztus második eljövetelekor lábainak számolyát megékesíti, széppé és gyönyörűségesse teszi. (Esa. 60: 13.) Ez teljes öszhangban van a Krisztus más nagymérvű munkájának bizonyosságával — a visszaállítás ígéreteivel, mely kezdetül veszi második eljövetelekor. (Csel. 3: 19.) Minden oda irányul, hogy végre a föld az Isten számolya megújuljon; hogy az ő ígérete szerint paradicsommá változtassa azt; hogy a föld királyát az embert visszaállítsa az eredeti állapotra, alávetve a Mennyei Királynak.

Ne felejtjük, hogy az Isten dicsőségét, a tökéletes föld, gyümölcsei, virágai a természetnek szépségei stb. fogják nyilvánítani és mindezek között az Isteni dicsőség legnagyobb szerű látványossága lesz a tökéletes emberiség. Elismerve ezen tényeket, emlékezzünk arra, hogy az Isten az Ő képére, hasonlatosságára és dicsőségére teremtetten az embert. De mint írva van: „mindnyájan vétkeztek és Istennek dicsőségétől mind elmaradtak.” Istennek dicsősége az emberi nemből nagyon elhomályosodott. A maga teljében nem tudjuk többé

az isteni hasonlatosságot és képmását viszzatükrözni. Ezzel összhangban láthatjuk, hogy a visszaállítás minden munkája és áldása, mely jelenben fejlődőben van, még mindig nem mutatja a Teremtő dicsőségét teljesen addig, míg az ember — az Ő Keze munkája, teremtesének koronája — tökéletlen, elromlott állapotban van. Tehát kell, hogy a helyreállítás legnagyobb szerű munkája az ember visszaállítása legyen az előbbeni állapotába, az Isteni hasonlatosságba, melyet Isten teremtett akaratának tanácsából. Eféz. 1: 11.

A Dicsőségnek Királya.

Ezen dicső nagy Királyának címe, aki oly nagy munkát fog véghez vinni, helyesen van így írva: „Békesség Fejedelme“ az Igazságosság Királya, „Bíró és az emberiség Örökkévaló Atyja.“ Az Atya akaratának való engedelmissége és szeretete az emberiség iránt bebizonyított az áldozatban, melyet váltságdíjunktul adott. Mindezek arról győznek meg bennünket, hogy ama nagy hatalom az ő kezébe van letéve, melyet gyakorolni fog a Millenniumi Korban abból a célból, hogy az isteni dicsőség visszatérjen a földre, mely hatalom a szeretet elvein fog gyakoroltatni minden ember érdekében.

A próféta által az Ur azt az üzenetet nyilvánította ki részünkre a Messiás munkája felől, hogy: „Nem fárad el és nem unja el, mignem a földön ítéletet téssen.“ (Esa. 42: 4.)

Megváltónk osztozkodott az emberi nem bajában és lement a halál árnyékának völgyébe. Szenvedése bebizonyította hűségét, azt, hogy nem fáradt el és nem csüg-

gedett el. Az isteni akarral összhangzban az egyház, az Ő eljegyzett Menyasszonya szüntelen vezetése alatt áll, mivel ezek elhivattak, hogy az igazság iránt való hűségükért szenvedjenek. Kiapadhatlan Kegyelme által támogatva sem nem fog elfáradni, sem elcsüggedni a választott sereg, akik végre is győzedelmeseknek, sőt több mint „győzedelmeseknek“ találtnak. Akkor ezek együttesen fogják az Urnak drága gyöngyeit képezni, kiket magához gyűjt, hogy fényljenek mint a Nap igazságos Országában, mely megalakul, hogy gyógyulást és pihenést hozzon a föld minden népének. (Máté 13: 43.)

Ezen igazságos munka a földön való létesítésére a bűn és halál elpusztítására, valamint az emberiségnek ezekből való fel-emelésére a „Jelenések“-ben egy jelképet találunk erre vonatkozólag. Ott találjuk a megdicsőített, a választott egyházat átváltozva a szellemi állapotra, mely a mennyei Jeruzsálem jelképében van festve, melynek közepette az Isten dicsőséges trónja van. Zsolt. 46: 6; Jel. 22: 2, 3.

E jelkép mutatja, hogy az Élet vize a Tróntól folyik ki és mind a két partján fák nevednek, melyeknek levelei a népek egészségekre való. „A Lélek pedig és a menyasszony azt mondja a föld minden népének: Jövel. És aki akarja, vegye az Élet vizét ingyen.“ Jel. 22: 1, 2, 17. És aki bármily arányban alá veti magát az Isten országa igazságos törvényeinek és szeretettel engedelmeskedik a nagy királynak, ugyanolyan arányban fog inni az Élet vizéből, amelyről a nagy életadó fog gondoskodni és ugyanolyan arányban fog bűnös állapotából felemelkedni — a tökéletlenségből, haldoklásból és visszatérni mindabba, ami Ádám által elveszett volt.

Szeretet a gyülekezetekben.

(Folyt. és vége.)

Habár minden előjáró igyekezzék kedveskedni a gyülekezetnek és minden gyülekezet juttassa is kifejezésre ügyei rendezésének és intézésének rendszereit, azért ezt illetőleg még sem kell túl szigorú követeléseket szabni, hogy a gyülekezet akaratára, hogy nyerjen kifejezést. Azaz igyekezzünk azt megállapítani, hogy mi elégíti ki a gyülekezet nagyobb részét. A véneket esetleg ne csupán azért hántorgassák, hogy a gyülekezet megalégedettsége nem lett eléggé kifejezésre juttatva. Vagyis a gyülekezet kisebbségének csupán azért ne legyen alkalma nyugtalanítani és viszályt előidézni a gyülekezetben, mivel nem az általa kedvezményezett módszer lett követve. A gyülekezet minden egyes tagjának joga van teljesen

alkalomadtán kifejezni meggyőződését és ezt különösen a választás alkalmával, de miután valamely dologban kimondta szándékát és nézetét legyen egészen megelégedett és egyezzen bele abba, amit a többség kedvezményez — legyen ez akár valamilyen új dolog kedvezményezése a többség által vagy valamilyen dolog elutasítására.

Először igazságot — aztán szeretetet.

Kedves testvérek jól figyeljék meg, hogy miközben szeretetre törekszünk és az abban való kifejlődésre, saját eljárásunk először is legyen abszolút igazságos, aztán a szeretet ezt annyival pótolhatja meg a mennyivel épen akarja. Így például elől-

járó választásnál valamelyik testvér könynyelműen szavazhat egy testvérré, aki a szolgálatra nem alkalmas. Az ilyen testvért azért nem szabad megkritizálnunk mert jogában volt jóhiszeműsége szerint megnyilvánítani véleményét. De azonban ez ne-hogy befolyásoljon minket, se kötve ne érezzük magunkat és afelett való félelemből, hogy a testvért megsértjük, ne szégyeljünk szavazásunk leadása által kifejezésre juttatni azt, amit e dologban az Ur akaratának látunk. Ha a javasolt testvért a gyülekezet nem választja meg, akkor nincsen jogában neki se megsértettnek érezni magát; sokkal inkább meg kell csodálnia a testvérek bátorságát, mely abban nyilvánult meg, hogy ötöt nem választották meg.

A gyülekezet, akit így mellőz, annak nem szabad és nincs joga a gyülekezetet vagy valamely tagját amiatt megkérdezni, hogy miért nem szavazott rá. Ez mindenkinek a saját maga dolga. Minden egyes, csupán illetékes jogát gyakorolta lelkiismerete szerint. Ez az igazság dolga volt. Valamilyen kérdés eldöntésében emberi rokonszenvből eredő szeretetnek helye nincsen, melyben egyedül Isten szava irányadó amit a gyülekezet minden tagjának követni kell! Majdnem minden nehezebb gyülekezeti dolognak az igazság alaptörvényeiben való járatlanság az oka, vagy a nem elég komoly becsülése, úgy hogy azt valamely ember személyes befolyása alatt eltörpülni hagyják. Mindazoknak akik ily nehézségbe jutnak, azt tanácsoljuk, hogy a vonatkozó

esetet terjesszék imában komolysággal az Ur elé és a határozatot azután a tökéletes igazság irányvonala szerint alkossák.

A VI. kötetben azt ajánlottuk, hogy amennyire lehet a gyülekezet akarata a többség által nyerjen kifejezést és pedig legcsekélyebb mértékben is ez legalább 85 % üsse meg a gyülekezet létszámának. Hogy a többség döntsön, egyezik az igazsággal és a mely eljárási módszert ajánlunk a szeretet megnyilvánulása az, kísérlet, mely ha lehetséges volna megfeleljen az egész gyülekezet nézetének, vagy legalább is nagyobb részének. A többség kívánja szeretetteljesen ügyintézni amiből csak lehet a gyülekezet dolgait, hogy annak minden tagja legyen kielégítve. Ha ennek követését elmulasztja, ezáltal csak egyenetlenség és viszály keletkezik a gyülekezetben. Az érdekek két csoportra szakadása mindig sajnálatra méltó állapot és fáradozni kell az ilyesminek megakadályozásán és mindenkinek kell áldozatot hoznia a „lélek egységének és a békesség kötelékének” megtartalmazására. Mindazáltal rövid időre még az elkülönözés is előnyösebb mint a gyülekezet kebelében a folytonos viszálykodás, mert az ilyesmi mindenkit megakadályozza a lelki előhaladásban és nevededésben. Viszály, ne szüljön lángot köztünk! Sem bűn, — muló érdek — sem semmi egyéb! Tart-suk jól bevésve sziveink mélyén — erő csak ott van, hol szent az egység! Szeretetünket ragyogtassuk fenn! S ez bűnös viszályt — szennyet szerte verjen!

Az üdvösség poharának áldása.

Zsolt. 116: 12–14.

A zsoltáriró ezen szavai a lelki izraelitákra nézve különös jelentőséggel bírnak sokkal inkább, mint magára Dávid prófétára. Mindazáltal szavainak megvolt a kellő oka saját magára vonatkoztatva is. Dávid Király méltányolta az Istennek jószágát. Zsoltárai bizonyosságot tesznek arról, hogy neki nagyon hálás szíve volt azon áldásokért, melyeket az Urtól nyert. Szívéből kiáltott fel: „Mivel fizessek az Urnak? Hogyan háláljam meg sok jótéteményét?”

Dávid ismerte az Ábrahámnak tett ígéretet; tudta, hogy Isten valamikor megfogja áldani az egész emberiséget, és hogy ez az áldás az Ábrahám Magva által fog jönni. Az Izraeliták mind tudták, hogy ők az Ábrahám magva. És Dávid közülök való volt. Ezért érezte, hogy Ő is valamiképen azonosítva van ezen ígérettel. A módzatok ugyan határozatlanok voltak előtte, de abba biztos volt, hogy az Ábrahám magva valamikor megáldja a világot.

A „szabadulás pohara” Dávid kijelentésében körülbelül azt teszi, hogy Ő elhatározta magában, miszerint bármi próbák jöjjenek reá, a melyet az Ur szükségesnek lát, elfogja fogadni, mert neki részesnek kell lennie amaz üdvösségben, amely Ábrahámnak ígértetett. Hogy ebben része lehessen, szüntelen segítségül hívta az Urat és fogadását beteljesítette „az Ő népe előtt” Ünnepléses fogadások végrehajtása által igyekezett tehát az Ur akaratát cselekedni.

A mélyebb jelentőség a lelki izraelitáké.

Fenti versek a keresztyénekre nézve mélyebb jelentőségűek. Kezdődven Urunk Jézussal, ezen szavak különös jelentőséggel bírnak az Isten fiaira, akik hiva vannak a Krisztus testének tagjaivá lenni.

Ezek fogantatván a Szent Szellemről és vévén a fiúságot, szinte különös hálával óhajtanak szolgálni az Istennek az nagy irgalmasságáért.

Ezeknek van igazi bűnbocsánatuk Jézus által, ami Dávidnak nem volt, mert az ő bűne csak jelképesen volt eltakarva. És ha mégis elmondta: „Mivel fizessenek az Urnak” — sokkal inkább elmondhatjuk mi.

Pál apostol buzdít bennünket a Róm. 12: 1. verssel. Ez az, amit nekünk örömmel kell cselekedni — ami testünket élő áldozatul adni. Minden igaz, háladatos szív visszaszolgál szívesseggel és szeretettel. És nem lehetne összhangzóbban és fennköltebbül visszaszolgálni, mint tiszta szándékkal, nemes cselekedetekkel. Kiakarja Isten az Ő gyermekeiben úgy a saját, mint a mások javára nevelni a kegyelemnek és igaz érzületnek minden erényét. Helyénvaló tehát, hogy a velünk tett minden szívesseggért és szeretetért figyelmesek és háladatosak legyünk. Milyen gyakran nincsen viszonzva a szeretet, mivel az önzés, vagy a gondatlanság elnyomja a léleknek nemesebb érzületét!

Ha az emberi szeretet és szívélyesség, melyeket mások velünk cselekesznek, gyakran hálára köteleznek bennünket, mennyivel inkább mennyei Atyánknak velünk tett sok jótéteményéért, kegyelmességéért és irgalmasságáért kell, hogy szívünk legnemesebb érzelmével és hálájával szolgáljunk! Neki mindazon jóért tartozunk, a melyekkel birunk. Hogy mit jelent ez, bizonyosan csak azok tudják, akik szeretete által be vannak avatva titkaiba és az Atya Tárházának gazdagságaiból táplálkoznak. Mi az Ő kegyelmének különös tárgyai vagyunk.

Az Ő jótéteménye óh mily nagy!

Ki volna az, aki ha visszafelé nyomozza sorsát, fel nem ismerné, hogy az Ur irányította lépteit? Ki az, aki ha egy röpke pillantást vet a multra, fel ne kiáltana a költővel:

„Haladhatnék zord utamon,
Ha nem Ő vezetne azon?”

Milyen csodálatosan vezeti az Ur az ő népét! Gyermekei állandóan gondozása alatt vannak. Semmi jó dolgot vissza nem tart tőlük. Sőt mindeneket javukra fordít azoknak, akik engedelmeskednek nekie. Ki az, aki évek óta bizván az Urban, derűs, vagy borongós napokban, könnyek, vagy kedv-

töltések között nem élvezte volna Orcájának mosolyát? Bizonyára az Ur hű maradt ígéretéhez. (Jósué 23: 14.) Ugy a legkisebb, mint az életnek legnagyobb ügyeiben vigyáz Ő mindig, hogy minden javunkra történjék.

Minden felhő arannyal van bélelve!
Igazsága szeretettel ékelve!

Mivel fizessünk tehát az Urnak sok jótéteményéért? Mi van birtokunkban, amit nem Tőle vettünk volna? Valóban semmi! Amiképen a jó szülő örül látni, gyermeke elfogadja és méltányolja kegyeit, úgy mennyei Atyánk is, ha ilyen érzülettel vagyunk Iránta elismervén kegyeit és szeretetét. Az Ő kimondhatatlan nagy ajándéka szívének nagy áldozatába került. II. Kor. 9: 15. Róm. 8: 32. Vegyük fel tehát hálaadással az üdvösség poharát Megváltónkba vetett hit által és adjuk meg fogadásunkat az Urnak: Űritsük ki Megváltónkkal a szenvedések és öröm poharát.

Az atya különös gondoskodást tett azok részére, akik teljes lemondásban élnek Ő érette. Gondoskodása, melyet érdekükben készített elő „az üdvösség pohara.” Ha elfogadjuk az Urtól ezt a poharat, el kell fogadnunk minden tapasztalatot, melyek gondviselése közben jönnek reánk — legyen az öröm, vagy bánat, jólét, vagy szűkség, vagy bár akármilyen. Jézus mondá: „Avagy nem kell-e kiinnom a poharat, a melyet az Atya töltött meg nékem?” (Ján. 18: 11.) Mondjuk mi is szívünkbelől ugyanezt! A jelképben már előre kimutattatott, hogy „amiképen Mózes felemelte a kigyót a pusztában, úgy kell az Ember Fiának is felmagasztaltatni.” Urunk tudta, hogy Ő lesz a nagy ellenjelképes Bűn-áldozat; hogy Ő „lesz bűnné” azaz bűnössé az esendő emberiségéért. A poharat azért, melyet az Atya töltött néki, kész volt kiüríteni. És ugyanezt a poharat adja nekünk is, hogy kiigyük.

Idvezítőnk két tanítványának, akik kíváncsiak voltak mellette ülni az Ő országában ezt mondá: „Avagy megihatjátok-e azt a poharat, a melyet én megiszom?” Ő egész munkálkodása alatt itta azt a poharat és végre kiitta a legsűrűjét is. Így van ez követőivel is. Mi ugyanezt a poharat isszuk. Ez egyénenként a mi poharunk és mégis az Ő pohara.

(Vége köv.)

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emlékküzet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44. szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos. Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharmegye

A nyomdai munkabér, papír stb drágulása következtében július 1-től december 31-ig, vagyis a félévi előfizetést 2 koronára kell hogy emeljük; amiért elnézést kérünk.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

Kiváló testvérek letartóztatása.

— A f. é. júniusi „Örtorony“-ból. —

Május 7-ikén a Keleti Kerület Szövetségi Törvényszéke New-Yorkban elfogatási parancsot adott ki azok ellen a testvérek ellen, akik mint az „Örtorony“ kiadóbizottságának tagjai „A beteljesedett misztérium“ c. munka szerkesztőivel és terjesztőivel is azonosoknak tekintendők. Az elfogatási parancs a következőkre vonatkozott: Joseph F. Rutherford, William E. Van Amburgh, A. H. Macmillan, Robert I. Martin, Clayton I. Woodwarth, George H. Fisher, Robert H. Hirsh, Giovanni de Cecca, Fred H. Robinson. Május 8-án ezeknek az elfogatási parancsoknak nagy részét az Egyesült-Államok Rendőrfőhatósága végre is hajtotta. A vád az volt, hogy nevezett testvérek egyesültek arra, hogy az Egyesült-Államok háboruját megnehezítsék, vagy megakadályozzák.

Letartóztatásuk után kevés időre a Szövetségi Törvényszék elé állították őket. Az elnök Garvin bíró volt s mind a nyolc ellen a Nagy Zsüri előzetes jóváhagyásával a vádlevél a következő tartalommal olvastatott fel:

(1, 3.) Bűnük az, hogy törvénytelen, bűnös és erőszakos módon megkísérelték az amerikai Egyesült-Államok hadseregének és haditengerészetének tagjait engedetlenségre, hűtelenségre és a katonai szolgálat megtagadására rábírni. Mivelték ezt személyes rábeszélések, levelek, nyilvános beszédek által, továbbá az egész Egyesült-Államok területén való elterjesztésével egy könyvnek, melynek címe: „Hetedik kötet. Szentirási tanulmányok. A beteljesedett Misztérium“; ezenkívül különféle röpiratoknak, köztük a „Biblia tanulmányozók havi szemléjé“-nek, az „Örtorony“-nak, „A Királyság hirei“ stb. közlönyöknek a terjesztésével és osztogatásával.

(2, 4.) Törvénytelen, bűnös és erőszakos módon gátolták az Egyesült-Államokban való sorozást és ujoncozást akkor, mikor az Egyesült-Államok hadat viseltek.

A testvérek között a fentebb elsőnek említett egy külön váddal is vádoltatott, azzal tudniillik, hogy az ellenséggel egyetértett. Ezt a vádat arra a feljelentésre alapították, hogy az illető Svájcba, a zürichi testvérek csoportintézőségének 500 dollárt küldött.

A nyolc testvér mindenikét 2500 dollár biztosíték kirovásával kötelezték arra, hogy május 25-én a törvényszék előtt megjelenjenek, a teljes biztosítékösszeg ily módon 30.000 dollárra rugott. Némi nehézség merült fel a biztosíték összegének előteremtése körül

amiatt, hogy a pénztársaságok nem voltak hajlandók a biztosítékot rendelkezésre bocsátani, de a következő nap az ügy elintézését nyert.

A nyolc testvér május 15-én megjelent a törvényszéken, de ügyük eltoltatott június 30-ig, amikor a tárgyalás elrendeltetett, bár ez az időpont is még bizonytalan. A törvényszék terme igen szűk, miért is tanácsoljuk testvéreinknek, hogy meg se próbálják a tárgyalásra mint hallgatók bejutni. Fölösleges mondani, hogy mind a nyolc testvér mindkét váddal szemben kifogást tett, amennyiben magukat ártatlanoknak állítják.

Erősítik, hogy a „Hetedik kötet“-tel kapcsolatosan egyedüli céljuk Krisztus királyságának s közeli megalapításának hirdetése volt. Ha valamit irtak, vagy mondtak, ami bizonyos tekintetben oktalannak, vagy indiszkrétnek tűnik fel, az egészen bizonyosan nem azzal a szándékkal történt, hogy a háboru folytatásába beleszóljanak, mert ez a háboru az „Örörony“ hasábjain már 1885-ben megjövendőltetett. Nem esik hatáskörünkbe — mondják — az Isten dolgaiba beleegyedni, ezt valódi keresztyén szándékosan nem is teszi. A mi feladatunk csak az, hogy hirdessük Krisztus országát és az áldásokat, melyeket az hozni fog. Ennek a hirdetésnek a keretében természetes, hogy rá kell mutatnunk arra a hamis álláspontra, melyet az egyháziasság a világi dolgok tekintetében vall. Ez azonban még nem jelenti az Egyesült-Államok katonai műveleteibe való beleszólást.

Az Egyesült-Államok más részeiben is nem egy testvért letartóztattak még hasonló vád következtében. Meg vagyunk győződve, hogy letartóztatásuk a Krisztus ügyéért való buzgalmuk s nem a világi hatalom ügyeibe való beleavatkozási vágyuk következménye volt. Mi mindenestre és minden körülmények között józanságot s az Ur várásában való éberséget és imádkozó magatartást tanácsolunk. A „minél több ember“ elve most törvényerőre emelkedett, ez pedig beszédben való okosságot és mérsékletet tesz ajánlatossá. Ez a törvény nem arra a célra van rendelve ugyan, hogy beleszóljon az Evangyélium hirdetésébe, de ellenségeink sok mindent elferdíthetnek. „Aki istenesen akar élni Jézus Krisztusban, az elszenvedi az üldöztetést“, — de ne szenvedjen senki szükség nélkül.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynepeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatkozásnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszíntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteiket, mert elközelgett a ti válságatok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

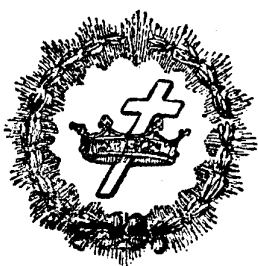
SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettetés betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)

Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Válságadj minde nekért.

„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Es. 21: 11, 12.)

A megkísértett és megpróbált nép.

„Mert a ti Uratok, Istenetek megkísért titeket, hogy megtudja, hogy szeretitek-e a ti Uratokat, Isteneteket teljes szívetekből és teljes lelketekből.” 5 Mózes 13: 3.

Isten szövetségre lépett Izrael gyermekeivel atyjuknak, Ábrahámnak tett ígérete szerint. 430 esztendővel Ábrahám-mal kötött szövetsége után az Úr kihívta Izraelt Egyiptomból, a szolgaság házából és pusztában kóborló néppé tette. Ajánlatot tett nekik, hogy ha megtartják törvényét és rendeleteit, nagy néppé teszi őket, a földnek minden népei felett állókká. Ők belemertek az Úrral való szövetségbe, kijelentették, hogy örömmel vállalják ezt az isteni rendezést, amely által legalább alkalmuk nyílik Isten áldását esetleg az egész emberi nem részére megszerezni. De ekkor Izrael éppen azon a ponton volt, hogy átkeljen a Jordánon és belépjen az ígért földjére. Mózes tőlük való elválása előtt kifejtette nekik, hogy nem elég csupán elfogadni a szövetség kikötéseit és az Úr népévé lenni — hanem az Úr meg is kísérti, próbára teszi őket.

Miért kellett Istennek őket próbára tenni? Mint nép odahagyták Egyiptomot az Isten választott szolgájának vezetése alatt. Átkeltek a Vörös tengeren s dicső éneküket zengették a szabadulásért. Majd bolyongtak negyven esztendeig a pusztában. Felüdültek a megütött sziklából faszasztott vízzel. Tápláltattak mennyei kenyérrel. Isten alaposan ismerte őket, amikor népévé választotta őket. Mit akart még többet is tudni?

Oh de atyáik fellázadtak Isten ellen és elbuktak a pusztában a bűn miatt, mert

zugolódtak az ellen, akinek szolgálatára kötelezték magukat. Mózes ekkor kijelentette, hogy Isten próbát akar tenni, hogy mennyire tartják meg a szövetséget gyermekei. Ezt mondta: „Ti elfogadtátok azt a megállapodást, melyet Isten atyáitokkal tett. Az Úr szolgálatára szenteltétek magatokat. Készek vagytok-e hát, hogy végre is hajtsátok megállapodástok kikötéseit? „Mert a ti Uratok, Istenetek megkísért titeket, hogy megtudja, vajjon szeretitek-e a ti Uratokat, Isteneteket teljes szívetekből és teljes lelketekből”. 5. Mózes 13:3.

Isten csodálatos gondoskodása Izraelről.

Meg tudjátok becsülni Istent? — ez volt a kérdés. Feltudjátok-e fogni jóságának értékét? Szeretitek-e igazán Őt — egész lényetekkel, minden erőttökkel és szívládságtokkal? Teljesen alárendeltétek-e magatokat Istennek? Mert vissza kell emlékezned minden útra, melyen az Úr, a te Istened vezetett téged ezen a negyven esztendőn keresztül a pusztában, hogy megálázzon téged, próbára tegyen, hogy tudja, hogy mi van a szívedben, hogy vajjon megtartod-e az Ő parancsait, vagy nem. Ő megalázott téged, éhezni engedett, mannával táplált, melyet sem te, sem atyáid addig nem ismertek, hogy ezáltal értésedre adja, hogy az ember nemcsak kenyérrel él, hanem minden ígével, mely az Úr szájából jön. Ruhád nem. öcskült meg rajtad, kenyered meg nem kelt ezalatt a negyven esztendő alatt. Ezért meg kell gondolnod szívedben, hogy amiképen az ember megfenyíti az ő fiát, azonképen az Úr is megfenyít tégedet. Tartsd meg hát a te Urad Istened törvényeit, járj az Ő útján és félj Tőle: „Mert a te Urad Istened beviszen tégedet jó földre vizek patakjainak, forrásainak és mélységeinek jó földére, melyek völgyekből, hegyekből fakadnak, búza,

árpa, szőlő, füge és pomagránát földjére, faolaj és mézföldjére, oly földre, hol a kenyeret minden fogyatkozás nélkül eheted és nem léssen semmiben szükséged.” „Mikor aztán ettél és megelégedtél, dicsérjed a te Uradat Istenedet a jó földért, melyet neked adott. Vigyázz, hogy el ne feledkezz a te Uradról, Istenedről, megiszegvén parancsolatait, ítéleteit és rendeleteit, melyeket én neked parancsolok a mai napon.” (5 Mózes 8:2–11.)

A lelki Izraelnek adott legfőbb kedvezések.

Micsoda buzdítás! Micsoda ösztönzés a hűségre! Ki ne tisztelne és szolgálna ilyen Istent! És milyen csodálatosan alkalmazható a lelki Izrael ezt a szöveget! Isten minket, az Ő szövetséges népét milyen csodálatosan vezetett a jelen világnak pusztaságában s gondoskodott szükségleteinkről nap-nap után! Az Ő szerető kezének fenyítései, hogy visszatartották lábunkat az elbódorgástól! Amikor olykor-olykor jobbra, vagy balra tértünk, hogy visszahozott megint az Ő szeretete! S nem vitt-e be bennünket jó földre, patakok, források és mély vizek földére, faolaj és méz országába, ahol fogyatkozás nélkül kenyeret eszünk — Mennyei kenyeret? Valóban semmi fogyatkozást sem szenvedtünk abban. Ha a régi Izraelnek oka volt hálát és szeretetet mutatni Isten iránt, mennyivel több okunk van erre nekünk, lelki Izraelnek!

Mózes utolsó hirdetése.

Miután Mózes emlékeztette Izraelt az Úrnak irántuk való minden szerető gyöngdségére s ünnepélyes szövetségkötésükre, közölte velük az Úr rendeleteit, amelyek szerint kormányoztatniok kell, továbbá ünnepélyesen figyelmeztette őket a következményekre, ha Istenről megfeledkeznének és a szövetséget megszegnék. Ez a beszéd, amelynek szövegünk egy részét alkotja és amely egészében betölti Mózes 5-ik könyvének nagyobb részét, közvetlenül Mózesnek a Nébó hegyén — a Pisga ormának legmagasabb pontján — történt halála előtt közöltetett, ahonnan az Úr megmutatta neki Kánaán egész földét és ahol el is temettetett. Az Úr megmondta Mózesnek, hogy nem léphet át a Jordánon engedetlensége miatt a Meriba vizeinél, ahol megütötte a sziklát Isten parancsa ellenére. Ez a beszéd Mózes utolsó szövege volt Izraelhez és igen megindító és meghatározó beszéd.

Mózes ezekkel a szavakkal végezte hirdetését: „Bizonyosságul hívom ma ellentek a mennyet és földet, hogy elétekbe ad-

tam életet és halált, áldást és átkot, választ az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; hogy szeressed a te Uradat, Istenedet és hogy engedj az Ő szavának és ragaszkodjál hozzá, mert Ő a te életed és napjaidnak hosszúsága; hogy lakozhassál azon a földön, melyről megesküdt az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, hogy nekik adja azt.” Ilyes szavaknak nagy hatásuk volt abban a pillanatban, mert Mózes közölte velük, hogy meghalni készül és hogy Isten új vezetőt ad nekik, akivel általmenjenek a Jordánon.

Csak „valódi izraeliták” kerestetnek.

Tényként ismeretes, hogy Izrael nem élt kötelezettsége szerint, amint Isten előre megmondta Mózesnek, hogy ez lesz az eset. Atyáikhoz lettek hasonlókká, akik a pusztában haltak meg. Mindazonáltal Kánaánban való lakozásuk évszázadain keresztül nagy számban voltak közöttük olyanok, akik méltóknak bizonyultak az Úr áldására és kegyelmére. Szent Pál céloz ezekre a Zsidókhoz írott levelének 11-ik fejezetében. Ezeknek „jobb feltámadás”-ban kell részesülniök, mint atyafiaiknak, vagy az emberi nemnek általánosságban. Az apostol megemlíti jellemeket, mint Mózes, Sámuel, Dávid és sok próféta és mások, akik nem földi úton jutottak ilyen magasságra és tisztességre, hanem mert az Istennek való tetszés kegyelmében részesültek.

Az, hogy az Urat szívvel és lélekkel szolgálták, jog szerint még nem igazolja őket teljesen, mert tökéletlenek voltak s a bűnbeesés által beszennyezettek. De birtokukban lévő minden erejüket az Úrnak szolgálatába hajtották. Ezek lettek az Úr örököséivé — nem a legmagasabb értelemben vett örökösök, mert ez a lehetőség az ő idejükben még nem nyílt meg nekik. Senki sem nyerhette el ugyanis ezt a legmagasabb fokot, amíg a Megváltó el nem jött és meg nem nyitotta az utat. Ily módon mindezek, kik a keresztyén korszak előtt éltek, hitben haltak meg, anélkül, hogy elnyerték volna az ígéretet, azaz a teljesedést. De ők „várták a Várost, melynek mozdíthatatlan alapjai vannak és amelynek Építője és Elkészítője Isten.” És csakhamar az Úrnak ezen hűséges szolgálói „fel fognak támadni, hogy elvegyék részüket.”

Am nekünk, az Egyháznak, mindnyájunknak előbb tökéletesekké kell lennünk. Ebben az osztályban Urunk Jézus foglalja el a legelső helyet és Önmaga feláldozása által megnyitotta az alkalom kapuját vá-

lasztott osztálybeli testvérei előtt is. A „valódi izraeliták” tiszteltettek meg azzal a meghívással, hogy Krisztusnak, Isten Fiának társörökösei legyenek. De csak azok, akik Istent teljes szívükből és lelkükből szeretik, „valódi izraeliták.” Urunk idejének átlagos izraelitái nem voltak alkalmasok erre a választott társaságra; csak a „valódi izraeliták” fogadták el a meghívást. Az evangéliumi korszakon átléptek a valódi izraeliták ebbe a csodálatos kegyelembe teljes szívükkel és teljes lelkükkel.

Mi nem azért nyertük el ezt a kegyelmet, mert közelebb állunk a testi tökéletességhez, hanem mert az Úr megnyitotta az utat és mert igazságszeretők és becsületes szívűek voltunk. Akik a mi időnk előtt éltek a Törvényi Szövetség-felmentés ideje alatt és még az előtt, azoknak szintén szükségük volt megigazulásra. És ugyanaz a Megváltó, aki megvett bennünket az Ő áldozata által, gondoskodott az ők megigazulásáról is, hogy végezetül ők is bejuszanak az Isten fiaival való áldott rokonságba.

Isten ismerete korlátozott-e?

A mód, ahogy szövegünknek ez a kifejezése felvettetik, azt látszik elhítni, mintha Isten nem ismerné az emberek szívét. Az Írás ugyan biztosít minket arról, hogy Isten tökéletesen tud olvasni a szívekben, hogy „minden dolog meztelenül és nyíltan áll az Ő szemei előtt, akivel dolgunk van,” szívének egyetlen gondolata és szándéka sincs rejtve Előtte. De mikor a Mindenhatóról gondolkodunk — hogy mit tud Ő, vagy mit nem tud — képtelenek vagyunk fogalmat alkotni. Tapasztalataink szerint senki sem képes előre tudni, hogy hogyan cselekedhetnék Ő adott körülmények között a jövőben. Elgondoljuk ugyan, hogy mit cselekednénk, de nem vagyunk effelől bizonyosak. És ha nem vagyunk bizonyosak abban, hogy előre tudhatjuk, hogy mit fogunk cselekedni, nem láthatjuk be azt sem, hogy másvalaki előre tudná, hogy mint fogunk mi magunk cselekedni. Semmi értelmi folyamattal sem vagyunk képesek felfogni, hogy Isten hogyan tudhatja azt, hogy holnap mi hogyan fogunk cselekedni, hacsak Ő nem korlátozza akaratunk, vagy el nem torlaszolja útunkat, hogy csak bizonyos dolgot legyünk képesek cselekedni.

Ami a pogány idöket illeti, Isten azokban különféle kormányokat engedett meg — Babylon, Perzsa-Méd, Görögország, Róma — arra a célra, hogy az egész világot egymásután kormányozzák. Egészen ért-

hető, hogy Isten így szólhatott: „Eddig mehatsz és nem tovább.” A bukott emberi nem bűnre való hajlandósága elragadhattott egy népet bizonyos távolságra, de a továbbmenetelben meg volt akadályozva. Ily módon érthetjük azt is, hogy Isten hogyan tudott mindent előre. Ő tudja, hogy az Egyház mikor lesz kiválasztva, mert végleges terve van a kiválasztásra nézve. Tudta azt is, hogy a Sátán hajlandó lesz egy Anti-Krisztus-rendszert felállítani, ellensúlyozóját a valódi Egyháznak. Ő tudta, hogy adott időben kérdéses körülmények között hány szent fejlődik ki és mennyi idő lesz szükséges arra, hogy előre megállapított számuk összegyűlekezzen. Mert hát Ő elhatározta, hogy megengedi, hogy megvallott népének megkísértésére a Sátán bizonyos korlátok között tevékenységet fejtsen ki.

Oktalanság volna részünkről azt állítani, hogy vannak olyas dolgok, miket Isten nem tudott, vagy nem tud, vagy hogy egyáltalában lehet valami, mit Isten nem tud. Pusztán csak azt mondhatjuk, hogy nem vagyunk képesek felfogni, hogy Isten hogyan tudhatja előre, hogy holnap vagy a jövő héten mi mit fogunk gondolni. Isten az embernek szabad erkölcsi cselekvőképességet adott, Ő mindig tiszteli a cselekvésszabadságot és alkalmat ad az embernek szabad akarata gyakorlására. Nem telik öröme abban, ha emberei csak gépiesen cselekednek. Beleegyeznek, hogy saját döntéseinket érvényesítsük. Nekünk adta az ő igéjét, részesít minden szükséges támogatásban és minden módon segít abbéli törekvésünkben, hogy az Ő útján járjunk. Ezek a kérdések, reméljük, megfoghatnak oldódni számunkra nemsokára. Tudjuk, hogy Isten megkísérti az Ő megvallott népet és feltárja szívbeli állapotukat, mintha egyáltalán nem is ismerte volna azt — talán csak angyaloknak és embereknek szóló bizonyosságul.

Mi lesz a végeredmény?

Isten most kísérti meg az Egyházat. Krisztus megvallott Egyházából sokan vannak, akik Istennel még egyáltalán nem kötöttek szövetséget. De Ő mindazokat, kik szövetséget kötöttek, megpróbálja arra nézve, hogy vajjon megszentelték-e, vagy nem szívüket — vajjon ők első, vagy Isten az első — hogy vajjon az életsiker, vagy Isten tisztelete és az Ő akaratának a teljesítése fontosabb nekik? Megpróbál bennünket azért, mert akarja tudni, hogy ki méltó arra, hogy Fiával foglaljon helyet a trónon, ki méltó arra, hogy Vele ural-

kodják a Királyságban és hogy a megmaradtak közül ki méltó arra, hogy helyet nyerjen a jelképi megfelelés szerinti Léviták között és hogy végül ki érdemli meg a máodik halált.

Ennélfogva a mi részünk nem csak az a magas megtiszteltetés, hogy Isten fiai lehetünk a jelen evangéliumi korszakon keresztül, hanem az is, hogy megpróbáltatunk az örök jutalom szempontjából. A zsidók, akik köztudomás szerint törvényük megszegésében éltek, csak ideiglenes életüket veszítették el, de nem veszítették el az örök élet elnyerésének lehetőségét. De ha bárki is így tenne közülünk, elvesztené az örök életet. Ennélfogva Istennek velünk való bánása túlmegy a természetes Izraellel való bánásán. A mi felelősségünk tehát annyival nagyobb és a végkimenetel végleges.

A királyság csak azok részére van szánva, akik Isten kegyelme által szívben, jellemben hasonlókká lesznek a Mesterhez annyiban, hogy szeretik az Urat teljes

szívükből, teljes lelkükből (minden meg-lévő képességükkel) és elmondhatják: „Ne az én akaratom legyen, hanem a Tied, Uram.” Csak az Istennek való teljes alárendelés szívállapota Krisztusban tehet bennünket alkalmasokká a királyságra, mert semmi más állapot nem jelent Isten iránti teljes hűséget és teljes szeretetet. Ne feledjük el, hogy minden mennyei dicsőséget és áldást „melyet szem nem látott, fül nem hallott, sem ember szívébe még be nem hatolt” Isten csak azok részére készített elő, kik Őt mindenekfelett szeretik — és akik be is bizonyítják ezt a szeretetet. De ez a kegyelem aztán elég minden szükségünkre.

Távozzék el minden kétség,
Amely támad örömet;
Nézzünk büszkén Kánaánra,
Mit a táj előnkbe fest.
Ha feljutottunk a csúcra,
Ahol egykor Mózes állt,
Sem halál, sem Jordán árja
El nem zárja a határt.

Hasznosak az Ur szolgálatában.

„Ha azért valaki magát ezektől tisztán tartandja, létszen tisztességre való edény, megszenteltetett és az Urnak hasznára való, minden jó cselekedetekre készített.” II. Tim. 2:21.

Megfigyelésre méltó, hogy ez az oktatás miért nem a világnak szól, hanem az egyháznak, olyanoknak, akik Krisztusban hisznek, akik Neki szentelték magukat és vágyakoznak szolgálni Őt. Ha világszerinti egyéneknek szólna e tanács, ők azt nem tekintenék különös ösztönzésnek, mert nincsen törekvő vágyuk az Ur szolgálatába szegődni. Hogy „becsület a legjobb politika” stb. az ilyen alapelveket jobban tudja becsülni a világ; amiért küzköd, csupán időleges jó. Világi egyének részéről igazán helyes, ha magukat leszoktatják a rossz hajlamokról és szokásokról. Az erkölcsi megjavulás mindig ajánlatos lépcsőnek a helyes irány felé. Azért mindig örvendünk, ha látjuk, hogy a világszerintiek is megkísérlik a szabadulást a rossz szokások szolgálatából — mértékletlenségtől, hazudozástól, világiasságtól és egyéb hibáktól.

Azonban az ilyen megtisztulás a test szennytől sohasem teheti hasznossá az ilyen edényeket az Ur szolgálatára. — Megtisztu-

ulás iránt való minden törekvésük dacára mégis szennyesek; az Ur pedig csak tiszta edényeket alkalmaz szolgálatában. Csak ha hit által belemerítkezünk Megváltónk megtisztító vérébe, leszünk tisztává és Istennél elfogadhatóvá.

A jellem képződés egy egész élet munkája.

Miután így megtisztultunk a bűntől és felöltöttünk Krisztus igazságának ruhájába igyekezzünk e beszámított igazságot minden képességünk szerint lehetőleg valóságossá tenni, mert csupán így számíthatunk méltóvá a javunkra irt igazsághoz. Egyedül Isten kegyelme az, hogy Isten igazaknak tekint, mielőtt valóban azokká lettünk. Szívünk igazság utáni vágyát és látván erőlködésünket kimért útján való járásra, akaratumat, jó szándékunkat cselekedet helyett elfogadja Isten és igazaknak tekint és úgy bánik velünk mint gyermekeivel, mióta megmentettünk a halál ítélet alól és magunkévá tettük a megbékélésre e kegyelem teljes intézkedését.

De mindazáltal miután Istennel megbékéltünk és igazaknak számítottunk — eljárásunk által, ha mégis azt nyilváníttuk meg, hogy az igazságot többé nem szeretjük, ha nem törekszünk valóságossá tenni

a beszámított igazságot, folytatólagos erőmegfeszítés által — egészen kivétlenül a bűn kovásztát, ha jól esik megtartanunk a kovászt, sőt megengedjük magunkban erjedését és ha elhanyagoljuk harcolni ellene, akkor ily eljárás által azt tanúsítjuk, hogy az igazság iránti szeretetünk gyengült és nem vagyunk méltóak az Úr javunkra irt kegyteljes kedvezményezésének. — Ellenben, ha naponkint azon törekszünk, hogy magunkat megtisztogassuk a bűn kovásztól folytonos ellenszegülés által és nem csak néha napján nyomjuk el, hogy aztán megengedjük neki ismételt szétrombolni az egész lelki építményt, végül teljes megporhasztásra és végromlásra — ha az igazság által naponkint megtisztítjuk gondolatunkat, szavainkat és cselekedeteinket és ápoljuk — a szeretetet, örömet, békességet — a lélek áldott gyümölcseit, így valóban „hasznos edényei leszünk az Úr házának.“

Azután az Úr meg is tisztelheti az ilyen edényeket, mivel ezek is tisztelik Őt. Ügyét és Őt helyes módon képviselik. Ha szelidek, alázatosak és nem gondolnak többet magukról az illendőségnél, ellenben józan eszűek, az Úr őket a bizalom és megbecsülés pozíciójába emelheti, anélkül, hogy szerencsétlenség érhetné őket magukat vagy az Úr ügyét. — Így mindinkább megszentelődnek és minden jó cselekedetre alkalmasak lesznek.

Azért mindazok, akik megbecsülve óhajtanak lenni az Úr szolgálatában és alkalmazva, iparkodjanak magukat megtisztítani jelenben és jövőben kiküszöbölve a régi kovászt. Vagyis igyekezzünk, jó harcot folytatni a világ, a test és az ördög ellen. Abban biztosak lehetünk, hogy a kötelesség teljesítésében egész életünk tamra akad dolgunk, sőt még az utolsó pillanatban is felfogjuk ismerni Krisztus igazsága ruhájának szükséges voltát, hogy eltakarja jellemünknek még fennmaradt csorbáit.

Miközben az idézetünkben említett megtisztogatás általánosan rávonatkozik minden bűnre és igazságtalanságra, aközben különösen rámutat az apostol a téves tanokhoz hajló figyelmeztetés hajlamának kiküszöbölésére, melyek összerombolnák az egyház hitét. Az Úr azt tanácsolja népének, hogy a haszontalan vita kérdéseket, szavak felett való súrlódást, amelyek haszontalanok, elkerüljék, szintúgy az Istentelen és önző társalgást, ami csak növeli az Istentelenséget, gonoszságot és igazság helyett bűnös felfuvalkodottságot nyilvánít meg, tehát mindennek felett igyekezzenek megtisztultan mint jó munkások Isten szol-

gálatába állani, akiknek nem kell magukat ségyelniök, ha helyesen hasogatják az igazság szavát.

Krisztus katonáinak igaz kötelességei.

Az „igyekezz“ szónak nagy a jelentősége; mert csak az igyekező, szorgalmaskodó találja meg a keskeny ösvényt az isteni kedvezményezéshez és elfogadáshoz. „Igyekezz Isten előtt kedves lenni“ legyél szorgalmas a tanulásban, legyél példás viselkedésedben, hogy egyezzek tanulmányozásaiddal, igyekezz elősegíteni Sion békéjét és jólétét és védelmezd meg úgy önmagadat, mint a másikat a tévedés és világiás lelkület mérgétől és lövedékeitől. Igyekezz a hű keresztyén katona kötelességeit teljesíteni, a látszólag jelentéktelenekeket is épen annyira, mint a legvittezebb és legnemesebb tettet. A katonának sok jelentéktelennek tetsző kötelességet kell teljesíteni. Mindazáltal azért katonai kötelességét teljesíti, midőn szerelvényeit tisztogatja, vagy ebédjét főzi, táborhelyét seprí, az utat takarítja, vagy hidat épít, hogy a hadsereg átvonulhasson rajta — épen annyira azt végzi, mintha az ellenséggel viaskodnék. Az összes ilyen megkívánandó futólagos dolgok teljesen megférnek katonai hivatása mellett és nem tekintendők bonyodalmaknak, vagy akadályoknak.

Csak így a keresztyén katona. A mindennapi élet, háziteendő, mindennapi munka csupán futólagos dolgok, a magunk és a tőlünk függők részére „szükséges“ jó dolgok felől való gondoskodás, úgymint az Úr munkájának jó és helyes módon való végrehajtásának gondja — együttesen lényeges részét képezik teendőinknek — mint az Úr katonáinak. Péter midőn megfogta a halat, amelynek szájából pénzt vett ki, hogy kifizesse az Úrért és magáért az adót, épen annyira szolgált, mint amikor hirdette: „Közel vagyok az Istennek országa.“ Pál ugyan olyan jó keresztyén katona volt valóban és mint ilyen jó munkát végzett, amikor sátorponyvákat készített, hogy nehogy valakinek terhére legyen, mint amidőn a Mars hegyén Jézus és a feltámadást prédikálta. Bármint is tesszünk, de ha Urunkat, idvességünk vezérét megdicsőítő szándékkal tesszük, vagy valamelyik bajtársunk áldására, vagy a magunk képzésére a harc céljára vagy kötelességeink gyakorlásában, melyet Urunk elismert és részünkre kedvezményezett — az ilyesmi részünkről, mint katonák részéről mind hasznos teljesítmények és nem

jelentenek akadályt vagy a világ folyásába való bonyolódást.

Azonban Krisztus katonájának igyekeznie kell becsületére valóan végezni a legcsekélyebb kötelességét is. És nem szabad oly dolgokba elegyednie, melyek nincsenek összefüggésben katonai teendőivel és így őt megtévesztenék. Például egy katonára, aki tudja, hogy hogy váltandók le az őrségek és a rendes teendőjéről elvonja figyelmét, hanyagul teljesíti kötelességét a táborban, harcban és parancsnokának parancsait és katonai teendőit figyelmen kívül hagyja, hogy ezáltal magának extra kényt nyeljen — az ilyen hitszegő nemtelen katonára. Hasonlóképpen az a keresztény is, aki félre úton jár, hogy keresztény katonai kötelességeinek rovására magának némely időleges előnyt szerezzen, bizonyos fokig hűtlen, hitszegő katonára és valószínűleg egészen ki lesz dobva a vitézek sorából.

„Ismerd meg — jól magad.”

„Igyekezzél Isten előtt kedves lenni.”
Fütkésszed Isten beszédét. Tanulmányozd saját magad, hogy jól megtudjad ki vagy magad, hogy a szolgálatra való talentumaidat ismerjed, hogy mely irányban kell hogy keressed azokat, hogy gyenge lélekpontaidat gyorsan észrevegyed és ismerjed, hogy azok ellen hogy őrizkedhetsz; — vagyis legyél tisztában képességeiddel és rövidséget okozó gyengeségeiddel.

del. Aztán igyekezzél elkerülni s mellőzni minden tévelygő, céltalan és okatlan vitát okozható kérdést vagy beszédet és Isten ellenes önző magyarázást. — Gondolj arra, hogy egyedül Isten fundamentuma alapszik biztosan — szilárdan, hogy más fundamentumok mind értéktelenek és minden más nézeteknek meg kell semmisülniök. De „az Istennek erős fundamentuma megáll, melynek pecsété ez: Tudja az Úr, kik legyenek az Ővéi és távozzék el a hamisságtól mindenki, valaki nevezi az Urnak nevét.” (II. Tim. 2:19.)

Ha kívánjuk Isten részéről az elismerést, akkor ne felejtsük el a megtiszteltetést az Istentől kiszabott úton-módon keresni az alázatosság ösvényein, mert kegyelmét az Úr az alázatos szívűeknek adja.

Ha az Úr házában hasznos és tisztességre való edény óhajtasz lenni, akkor alázd meg magad Isten hatalmas keze alatt és annak idején a legjobb pillanatban kiűntet Ő téged. De hát vigyázz, azért ne hirtelenkedj „minden munkát, ami kezded ügyébe akad, azt végezzed minden erődből” földi edényed megtisztításával kezdeni s mindig azt folytatván, hogy megfelelő hasznos legyél az Úr szolgálatára és szolgálatában.

„Tehát örömmel végezzed munkád...”

Igyekezz előre, de tekints az Urra!

A legjobb időben ő majd jutalmat ad

S ösztönző reményed mind válik valóra.”

Az üdvösség poharának áldása.

Zsolt. 116: 12—14.

(Folytatás és vége).

Ha igazán hűek vagyunk Hozzá, akkor örömmel, hálaadással fogadjuk el a pohárból reánk eső részt. És tudjuk, hogy amíg ezt isszuk, velünk lesz; nem hagy el bennünket. Felügyel Testének tagjaira; a kísértésekben és háborúságban velünk van és utat mutat a szabadulásra, ha az nagyon veszélyes lenne reánk. Türelem tehát szerelmes vitézek!

Az öröm pohara az Ő országában.

Az utolsó vacsoránál, halála előtt Urunk beszélgetést folytatott tanítványai-val és közben mondta nekik: „Nem iszom ez időtől fogva e szőlőtökének terméséből mind a napig, melyen ti veletek újat iszom Atyám országában.” (Máté 26:29.) Urunk itt két nagy napról beszélt: a szen-

vedések napjáról és az öröm napjáról. Az Evengéliumi Kor a szenvedések napja, a Milleniumi Kor pedig az öröm napja lesz, amely találóbban Krisztus napjának van mondva.

A szőlő leve, a tényleges pohár bor két gondolatot foglal magában. A bor a szőlő mivoltának feláldozásából, tulajdonágainak elvesztéséből nyeri létrejöttét. A szőlő megszűnik szőlőnek lenni; folyadék tartalma kiperéseltetik és más formában lesz használható. A szőlő leve a bor, nemcsak azt jelenti, hogy a szőlőnek össze kell zúzódnia, ha bort akarnak belőle készíteni, hanem jelképezi az örömet, a vídamságot is. Tehát amidőn mi ezt a jelképes poharat isszuk, nekünk a jelenre nézve Üdvöztőnk szenvedését és halálát

jelenti és ebben a vele való részesülésünket. Amennyiben pedig a bor az örömnél és vidámságnak is jele, tehát a pohár az ő országában való örömet is kifejezi.

Urunknak az Atya különös életpályát és tapasztalatokat mért ki a földön. Pályafutása a szenvedések és halál pohara volt. De az Atya megígérte neki, hogy ha ezt a poharat hűségesen kiissza, egy másik, egy más tartalmu poharat ad neki, ami más tapasztalatokból fog állani — a dicsőség, tisztelet és halhatatlanság poharából. Majd feljogosította Üdvözítőnk, hogy ugyanazt az ajánlatot teheti azoknak, akik kívánják Őt követni. Ha Vele szenvedünk és kiisszuk vele a halál poharát, akkor majd részesülhetünk Vele az öröm poharába is az Ő országában.

„Ime itt a kellemetes idő.“

2. Kor. 6:2. (Átdolg. bibl.)

Poharunk az örömnél és a keserűségnek is pohara. Amikor hiva vagyunk, hogy nyeljük le egy jó adagot a keserű pohárból, emlékezzünk meg Urunkról, aki oly hűen és bátran kiitta azt a poharat, mert örvendett Atyja akaratát cselekedni. Vegyünk bátorságot ebből; örvendjünk, hogy méltónak találtattunk mi is ezen pohárból részt venni szerető Urunkkal. És ha Ő neki, tökéletesnek, szüksége volt az isteni segítségre és erőre, amidőn poharát itta és buzgó imában kereste az Atya segítségét, mennyivel inkább kell nekünk is azt cselekedni. És szüntelen résen lenni, hogy kísértetbe essünk, nehogy eltévelyedjünk attól, kitől minden segítségünk jön.

„Fogadásomat megadom az Urnak ma“ — mondja Dávid. Igen, ma van a kellemetes idő! Ma van az Idvesség napja az Egyház részére, ma van az áldozatok elfogadásának ideje — nem pedig a jövő korokban! Az Úr úgy rendezte, hogy ez a fogadás, amelyet magunkra veszünk az áldozat szövetsége legyen, melyet bé kell töltenünk. Testünknek, amelyet föláldoztunk, meg kell emésztetnie. Ha elvonjuk magunkat az oltáron való megemésztéstől, akkor úgy leszünk kezelve, hogy testünk elpusztuljon, mint a pusztába küldött bak, mert máskülönben mi magunk újtermemények pusztulnának el. Ha hűségesen kiisszuk azt a poharat, melyet az Atya készít nekünk, akkor majd részesek leszünk azon áldásokban is, amelyeket Ő készít a győzedelmeseknek. Azért a jelen időben igyuk ki azt a poharat, amelyet Ő kitöltött részünkre, mert ha ezt nem tesz-

szük, nem lehetünk részesek amaz jövő Királyság áldásaiban.

Az Urunk eseténél a tényleges megfeszítés szükségeltetett. Neki a Törvény minden követelményének eleget kellett tennie. Mindenféle bűnnek a büntetését hordoznia kellett, még a leggonoszabbát is, aki a Törvény alatt el volt ítélve, mert máskülönben nem válthatott volna meg minden zsidót. A Törvény átkát kellett hordoznia — a fán kellett függnie. De a mi esetünkben a Kereszt nem lesz betüszterinti fa-kereszt, a szegek sem lesznek tényleges szegek, hanem keserítő, sértő szavak, gyalázat és hazug híresztelések. Mindezekből bizonyosan kijut nekünk. Az utolsó tagoknak esetleg a testi szenvedésből is jut valamelyes formában, de azt nem tudjuk, hogy kiknek és miképen?

A Kereszt Utján.

„Aki meg akarja tartani életét elveszti azt.“ Nekünk mindnyájunknak keresztül kell menni fájdalmas tapasztalatokon, ami a borsajtó által van jelképezve. Letesszük életünket az Istennek szolgálatában. Engedjük hát magunkat — emberi módon szólva — összetörni, megsemmisíteni egyéniségünkben, hogy új Teremtések lehessünk. Mert a bor is csak a szőlő kiperéselése által jöhet létre. Másképp nem, csak ha szenvedünk, uralkodhatunk övele.

Fogadjuk el azért örömmel a pohárból való ivást, mert míg a pohárnak utolsó cseppje is ki nincs ürítve, addig amaz ország örömpoharát nem ihatjuk. Urunk sok áldásban is részesedett, midőn az atyának mindenkben engedelmeskedett, mindazonáltal az a próbáltatásnak ideje volt egész az utolsó pillanatig, amikor felkiáltott, „Elvégeztetett“. És úgy van az Egyházzal is. Nekünk is ki kell inni a pohár teljes tartalmát. El kell tölteni minden tapasztalatot.

A Krisztus szenvedései akkor érnek majd véget, ha a Krisztus Testének tagjai mind bevégezik pályafutásukat a földön. Az öröm pohara akkor adatott Urunknak, midőn a dicsőségbe vitetett fel. Ekkor az Isten angyalai mind imádták őt. Nem sokára mi is megkapjuk örömpoharunkat. Kétségkívül dicsőséges lehetett az az idő, amikor az alvó szentek feltámadtak az 1878-ik év tavaszán, betértek mennyei otthonukba és elvették az áldásnak és örömnél poharát. És akik azóta élnek, akik megmaradtak Mesterünknek eljövételéig, egyenkint térnek be otthonukba. Ha hűek leszünk, kétségkívül rövidesen részt veszünk mi is ebből az örömből. Hisszük,

hogyan az öröm teljessége nem lesz meg addig, míg a Krisztus Testének összes tagjai át nem mennek a második függönyön. Akkor részesülünk dicsőségében és trónjában. Akkor fogunk szeretett Urunkkal új poharat inni az Ő országában, mert ez az öröm az összes szenteknek ígértetett.

„Ti vagytok az Én bizonyosságaim — azt mondja az Ur.” Ésa. 13:10—12; 44:8.

Szövegünkben a zsoltárirónak befecskendezése állítása az: hogy megadja fogadását az Istennek egész népe előtt... Az nem elég, ha csak szívünkben vagyunk hűek. Az Ur megkívánja, hogy nyilvánosan is megvalljuk Őt az emberek előtt, mint Jézus is mondotta Pilátus előtt: „Azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” Ján. 18:37. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. Róm. 10:10. És mindenki, aki az igazságról vallást tesz, kell, hogy saját vallomásának áldozata legyen. Jel. 1:9; 6:9; 20:4. Más szóval: Nekünk készségesen el kell tünnünk az Igazságért a szenvedéseket. Különösen azokat fogja érni a támadás, akik leghűebben és legbátrabban lobogtatják az igazság zászlaját. Ezek az ördögnek különös céltáblái lesznek.

Urunk mondotta, hogy a ki szégyelli Őt megvallani az emberek előtt, Ő is szégyelleni fogja azt az Atya előtt és a szent angyalok előtt. Csakis akik teljes odaadással vannak, lehetnek tagjai ezen választott osztálynak, amelynek Feje Urunk. Ezek nemsokára mindnyájan begyűjtetnek a mennyei hajlékba.

Az Idvesség poharát tehát, tartsuk mindennél értékesebbnek, amelyből megengedett, hogy drága Mesterünkkel együtt igyunk és hívjuk segítségül az Ur nevét, hogy kegyelmet nyerjünk a szükség minden idejében. Nekünk szükségünk van Őreá naponként és pillanatonként. Jöjjünk a Kegyelem Trónjához nagy bátorsággal Szószólónknak nevében. I. Ján. 2:1; Zsid. 4:16; 5:2; 2:17.

Atyánk fülei mindig nyitva vannak gyermekei kiáltásának szavára. És drágák őelőtte, mint szemefénye. 5. Móz. 32:10.) Kezeire felirta őket. (Ésa. 49:16.) Amint az anya gondozza övét, úgy gondozza ő is gyermekeit. Bár a legjobb tehetségeinkkel szolgáljunk is Néki, elenyésző csekély azon áldásokkal és kegyelemmel szemben, melyet Ő éreztet velünk. De ha fogyatékos is szeretetünk és buzgalmunk, párosulva nemes irányu kicsiny cselekedeteinkkel kimutatja Mennyei Atyánk és drága Megváltónk iránt érzett háladatosságunkat.

Ábrahám mikor fogja birtokába venni az ígért földjét?

(Olvasóink egyikének véleménye.)

„Véleményem támaszát meritem: 1) a szövetségsátorának könyvéből: „Igy tehát miután Krisztus teste, a „szellemi” mag teljes leszen a „testi” mag javára kell az ábrahámi szövetségekötésnek beteljesülnie. 2) Azon tényből, hogy e hozzácsatolt ígértet egy részét képezi a nagy esküvőssel megerősített szövetségnek. 3) Azon észszerű következtetésből, hogy Hágár szimboluma volt e hozzáfűzött szövetségnek hasonlóan ahhoz, ahogy Sára szimboluma volt a szövetség fő részének, a szellemi magnak. 4) A hitből, hogy az I. Móz. 15:9. verséből nyert 3960. év, mint időtani korszak helyesen indokolt és 5) azon valószínű felfedezésből, hogy a földi magra vonatkozó,

csatolt ígértet a szövetség főigértet adása után, Ábrahámnak 10 év multával volt adva.

Ábrahámnak áldás ígérete adatott, mielőtt Kánaán földjére vonult. Az ígértet megvalósítása az ő, Isten előírásához szabott engedelmisségén alapult. Amidőn utra kelt az ígértet mint szövetség lépett joghatályba a II. Móz. 12:40—41-ben említett előtt éppen négyszázharminc esztendővel. — Sára mint az ígértet, vagy a szövetség szimboluma akkor lépett az előtérbe, amely szövetség megkötött és kizárólag csupán a szellemi magra vonatkozott. (Rom. 4:13, Gal. 3:16., 17., 4:28.)

(Folyt. köv.)

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emléktűz füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. — Mindennapi mennyei kenyér kötve 8—K. — 1 drb levél-papír borítékkal 20 fill. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44. szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakádi, Biharm.

A nyomdai munkabér, papír stb. drágulása következtében jul. 1-től dec. 31-ig, vagyis a félévi előfizetést 2 koronával kell hogy emeljük; amiért elnézést kérünk.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. sz.

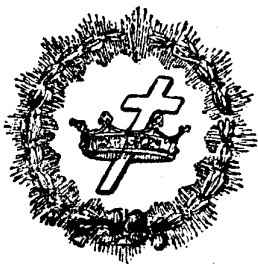
„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatkozásnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszíntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várasok miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásotok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak megállítására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettecs betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdj! minde nekért.
„Vigyázo, mit mondasz az éjszakáról?” „Ejött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

Sámson tragédiája.

Sámson názáritának született. — Születése megjövendöltetett. — Küldetése szintén megjövendöltetett. — Küldetésének becse. — Hogy ítélte meg ő Izraelt. Sámson gyengeségei. — Istenhez való hűsége. — Győzelme a halálban.

„Megóvjad magad, kérlek, bort ne igyál, se részegítő italt.”
Bírák 13: 4.

Minden zsidót, ki egy bizonyos fogadalmat tett, názáritának hívtak. Senki se tévessze össze az ilyen embereket Názáreth városának lakóival. Jézus názárethi lakos volt, de nem állott a názárita fogadalom kötelmében. A názárita fogadalmában állott, hogy a fogadalmas semmi néven nevezendő szeszestalt nem fogyaszt és hogy haját nem vágja le. Sámson születésétől ennek a fogadalomnak a kötelmében állott; az Úr angyalától intetve ugyanis szülei tették ránézve ezt a fogadalmat. Bizonyos értelemben ez a fogadalom az egyénnek teljes és tökéletes megszentelését jelentette az Úr szolgálatára.

Sámson születése előtt az Úr anyala kétszer közlekedett szüleivel azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy az anyát meggyőzze az önmegtartóztatás jelentőségéről és hogy így a gyerek is mintegy kedvező hajlammal szülessék. Kétségtelenül a szülők mekkora fokban ruháztatnak gyermekeikre lelki és testi erőteljességet, s ezért azon voltak, hogy magzatukra minél kedvezőbb örökséget hagyjanak.

Az életben a férfiaság az apától származik, míg az anya természete leginkább a jellemre üti pecsétjét. Az anyának a születés megelőző gyöngye állapotában az atyának szabad és kell is mérlegelnie a helyzetet és élnie azzal a kiváltságos jogával, hogy választékos értelmi és lelki befolyásokkal vegye körül az anyát. Ily formán az apa for-

mákba önti az anya gondolatait, hasznos irányokba tereli azokat, míg másfelől az anya magasztos és nemes vágyak pecsétjét üti a gyermekre, hogy ezáltal szerencsés születésű legyen — tisztessége a családi névnek, áldása a társadalomnak és mindezek felett alkalmas legyen Isten szolgálatára.

Az isteni ígélet szerint Sámsonnak az volt a rendeltetése, hogy Izrael bíráinak egyike legyen, vagyis egyike Izrael megszabadítóinak. Hogy szükség volt megszabadításra, az kitűnik a szöveg többi részéből. A filiszteusok (másként: idegenek) Palesztina délnyugati részében tanyáztak. Valószínűleg tengeri-rablók voltak és szárazon fosztogatták az izraelitákat, amint más utasokat a tengeren. Harcias nép voltak és ami iparágukat illeti, igen értelmes nép lehettek. Jellemükre világót vet az a tény, hogy nem csak lefegyverezték az izraelitákat, hanem meg is tiltották nekik, hogy bármely vas eszközt, vagy kovácsolt szerzámot készítsenek. Ily módon bizonyos jobbággyi állapotban tartották az izraelitákat és adót hajtottak be rajtuk.

A jelenkornak egy nagy tengeri hatalma még ravaszabbul gyakorol hasonló elnyomást Indiában, ellátva malmaikat és boltjaikat mindenféle munkaeszközzel, ezzel szemben megtiltva mindenféle háborús anyag bevitelét.

Sámson munkája népéért nem mérhető meg pusztán azokkal a károkkal, amelyeket ő mint harcos és hadvezér különféle módokon a filiszteusoknak tett — pl. hogy felgyújtotta buzavetéseiket ötletes módon rókákat használván fel erre a célra stb. Az ő főműve kétségtelenül az volt, hogy ismét

életre támaszthatta népe lelkiéletét, mely az ellenség nyomása alatt alaposan elcsüggedt, elreménytelenedett. A tanulság, hogy mit tehet egy ember, ha életét egészen népe szolgálatára és az ellenségtől való megszabadítására szenteli, nagyon éleszthette a hazafiságot s buzdításul szolgálhatott arra nézve, hogy az Urhoz újból visszatérjenek s ennek eredményeképen az isteni kegyelemben és a szerencsében reménykedjenek.

Megszivlelendő pontok.

Ne feledjük el, hogy a zsidók nem voltak keresztyének és hogy a Jézustól és apostolaitól a keresztyénekre nézve felállított szabályok nem voltak a zsidókra is alkalmazhatók. Mózes és Izrael nemzete a szentírás szerint Szolgák Háza voltak. (Zsid. 3: 5, 6.) Isteni áldások voltak ígérve részükre abban a mértékben, amint hűséggel és engedelmességgel szolgálják az Isteni Törvényt, amely nem hívta el őket arra, hogy szentek legyenek ennek a szónak keresztyén és Krisztus egyházára alkalmazható értelmében.

Egy másik különbség a zsidó és a keresztyén közt az, hogy az előbbieknél hűségükért csak ideiglenes áldások ígértettek, míg az utóbbiaknak lelki áldások ideiglenes szerencsétlenségekkel s hitük, türelmük, szeretetük és hűségük megpróbáltatásaival. Ha a két kor és a két törvény között való ezt a különbséget nem tartjuk szem előtt, állandóan nehézségekkel kell bajlódnunk.

A törvény szempontjából Sámson az Urnak igen hű szolgájául tekintetett. Hűsége abban állott, hogy ragaszkodott az isteni követelményekhez, Isten ügyéhez és Izraelhez, mint Isten szövetséges népéhez. Hite minden cselekedetében állandóan megnyilvánult, s egész élete népének szolgálatában használtatott el. Ennélfogva ő is besoroztatott Szent Pál régi „méltói“ közé a Zsidókhoz írott levél 11: 32-ben, ahol fel vannak sorolva azok, akik hit által győzelmeiket aratták és bizonyosságuk van affelől, hogy elnyerték az isteni helyeslést.

Száz tekintetben Sámson sem nem keresztyén, sem nem keresztyéneknek való példa. Sok tekintetben az Ur szolgálatában való nemes önfeláldozása ellenére is a test szerint élt. Mindazonáltal gondoljuk meg, hogy ő nem volt a Szentlélektől fogantatva. Hiszen csak Pünkösöd óta fogantattak némelyek az Ur Lelkétől, mint „új teremtmények Krisztusban.“ Az igaz, hogy azt olvassuk, hogy az Ur Lelke volt Sámsonon, de ne feldjük az óriási különbséget az Ur Lelkében, mely a prófétákra és más régi „méltók“ra szállt, hogy rákésztessék őket

ennek vagy annak véghezvitelére az Ur valamelyik szándékának a teljesítése céljából, vagy ennek vagy annak a megírására az isteni akarat szerint. A Szentléleknek ilyen gépies működése igen különbözik attól a működéstől, amely a jelen evangéliumi korszak folyamán a Szentlélektől fogantatott keresztyénekre vonatkozik.

Nekünk el kell nyernünk az Örökbecsűséget, a Fiuság lelkét, a Szentlelket, amely életünket mindinkább áthatván, hová tovább hasonlókká tesz minket Mennyei Atyánkhoz. Mindezekben a Lélektől fogantatott egyégekben meg fog testesülni a kegyelmben, tudásban és szeretetben való gyarapodás, az által, hogy kifejlesztik és megnyilvánítják a Szentlélek kegyelmeit és gyümölcseit — a szelidséget, nemeslelkűséget, türelmet, békességes türelmet, testvéri gyöngédséget stb.

Győzelem a halálban.

Egy nő volt Sámson tönkretevője. Bizott benne és az megcsalta őt. Közölte az asszonnyal, hogy ő egy fogadalom kötelemben áll, amely nem csak minden részegítő italtól való tartózkodást követel, hanem azt is, hogy haját ne nyírassa le; és hogy ha a fogadalmat megszegi, az ő külön ereje és hatalma megtörik. Amíg aludt, a csalfa barátnő levágta haját s akkor hirtelen felébresztette ezekkel a szavakkal: „Rád törték a filiszteusok, Sámson!“ De a fogadalom meg lévén szegve, már nem volt meg előbbi csudálatos ereje.

Sámson ellenségei rátörtek, kiszúrták szemeit s rabszolgaságba hurcolták, hogy malmot forgasson. De egy nagy ünnepélyen eléállították, mint dicsjelt. Két hatalmas oszlop mellett állott, melyek a nagy épület tetőzetét tartották. Istenhez inézett könyörgéssel megragadta a két oszlopot s lerántotta az egész épületet. Ezzel az egy cselekedetével több kárt okozott a filiszteusoknak s nagyobb eredményt ért el népe megmentésében, mint életének összes cselekedeteivel, mert odaveszett a filiszteusok főembere is. Alkalmas szempontból tekintve, látjuk, hogy Sámson hite és az a vágya, hogy az Isten akaratát teljesítse, egész életében megnyilvánult.

Keresztyéneknek való tanulságok.

A főtanulság, mit Sámson életéből megtanulhatunk, annak fontossága, hogy minden életnek célja legyen. Senki sem merítethi ki élete javát, ha nem áll valami határozott cél előtt. A szülők buzdítják gyermeküket, hogy ne olyanra vágyjon, amire nincs tehetsége vagy hivatottsága,

hanem vágya lehetőleg arra irányuljon, aminek elérésére élete folyamán képes is lesz.

„Tüzz ki igaz célt magadnak,
S merd azt meg is yallani.”

A 12–16-ik életév közötti idő fiukban, leányokban az életerők támadásának az ideje, amely életerők helyes irányítással arra törekszenek, hogy belőlük nemes bensőjű férfiakat és asszonyokat formáljanak. Ha ezek az életerők rossz irányba tereltetnek, a gyermekekből fogyatkozással felöltöttek; ha lehanyagoltatnak, akkor az eredmény tunyaság. Minden szülőnek vagy nevelőnek számot kell vetnie ezekkel a dolgokkal s a fiatalokkal való bánásmódjukat eszerint kell módosítaniok.

Az ifjukorban is nemességre való törekvés annak elgondolásával, hogy az élet annyival nagyobb értékű, mert csak egyszer használható s az elindulásnak igen is nagy köze van az eredményhez. Ebben a korban a hűséges szülő vagy nevelő nagy eredményt érhet el azáltal, hogy a nyilatkozó értelem elé tárja a Teremtővel szemben való kötelezettségét s azt az áldott kiváltságot, hogy az ifju a helytelen helyett a helyes-irányban, a tévedés helyett az Igazság irányában alapozhatja meg életét. Ezeknek a kérdéseknek a szem előtt tartásával az erkölcs-hősök száma ezen a világon igen megszorodnék.

Egy másik tanulság a fogadalmakkal kapcsolatos. A fogadalmak önkéntes dolgok. Senki sincs fogadalomra kötelezve, de a már egyszer vállalt fogadalmat, ha áldását élvezni akarjuk, hűséggel meg kell őriznünk. Mi nem ajánlunk embereknek társadalmi és vallásos intézményeknek teendő fogadalmakat, de igen is ajánlunk Istennek szóló fogadalmakat a Hozzá és ügyéhez való hűséget illetően. Bárki tesz fogadalmat, gondolja meg, hogy jobb semmiféle fogadalmat nem tenni, mint a tett fogadalmát megsérteni. Mert a fogadalom megszegése gyengíti a lelkiismeretet, megőrzése pedig éppen ellenkezőleg arra szolgál, hogy erőt adjon az egész életnek, hogy alkalmasabbá, készségesebbé tegye most és ezután az Ur szolgálatára. Az Ur övéi között hatékony szolgálatra képes kemény jellemeket keres.

Isten szentjei ne habozz, fel, fel a tetterre!
Vállaidnak hátráltató terhét tedd le.
Légy okos és ne törődj a földi fénnel,
Hogy beléphes boldogan a Vőlegénnyel.

Vigyázz és imádkozz!

Öltsd fel vérted, indulj arra, hol az ellen,
A Mennyei kard élével sujts, vágj fennen.
Csak előre! Várnak immár nagy jutalmak,
Részese lesz az örökös diadalnak.

Vigyázz és imádkozz!

Az Egyháznak és a Világnak ujjászületése.

Örökélet Krisztus által nyerhető egyedül.

Miért szükséges az ujjászületés? — Miért kezdődött az csak az első adventkor és miért nem hamarabb? — Miért van korlátozva a jelen időben? Hogyan fog történni a Milleniumban? — Micsoda különbség lesz a két ujjászületés között? — És miért? — Hogyan és miért születik az Egyház újjá a Jehova Atyától, a világ pedig egy másik Atyától? — Zárógondolatok.

„Ne csudáljátok, hogy azt mondtam néktek: Szükség ujonnan születetek.”
Ján. 3: 7.

A multban nagyon sokan gondatlanul tanulmányoztuk a Szentírást, mert elmulasztottuk az ihletett szavakat kellően megfontolni és megbecsülni. Sok esetben az eredeti gondolat teljesen elveszett némi divatos magyarázat miatt. Következésképpen igen kevés keresztyénnek volt helyes fogalma a bibliának a világ jövőben való ujjászületését illető állításáról.

Ujjászületés, vagy második születés határozottan szükséges, ha örök életet

akarunk nyerni. A hiba nem abban van, hogy tán Teremtőnk tökéletlennek, vagy hiányosnak teremtett volna bennünket, mert a mint a Biblia mondja „minden Ő munkája tökéletes.” (5. Móz. 32: 4; Prédi. 7: 29.) A hiba inkább a bűnnek tulajdonítható. „Mert egy ember engedetlensége folytán a bűn elterjedt az egész világra és a bűn által a halál is, mivel mindnyájan bűnösök.” Róm. 5: 12, 18, 19.

Az Ádám atyánkon való halálbüntetés megakadályozta őt abban, hogy gyermekeiknek olyan tökéletes életet adjon, mint a milyenre Ő lett teremtve. Hát ez

év óta az egész emberi nem a halálra születik. Az eljátszott életet nem lehet meghosszabbítani, mert a kimondott halálos ítéletet a Világegyetem Legfelsőbb Törvényszéke mondotta ki. Saját határozatát pedig semmiképpen sem érvényteleníthette, hanem inkább gondoskodott Isten Ádám és összes nemzetsége újra születéséről.

Újra születni — mindenki tudja, hogy — azt jelenti — újra életre hozni. Ádám elhibázta gyermekeit helyesen nemzeni az életre, s milliók származtak tőle, az életnek mind csak szikrájával bírtak — egy haldokló nemzedék lőn.

Az isteni gondoskodás az volt, hogy Urunk Jézus elhagyta mennyei dicsőségét és emberré lőn abból a szándékból, hogy Megváltója, Megmentője legyen Ádám és egész nemzedékének, akik mind részesültek Ádám kárhoztatásában. Beigazolást nyert, hogy Jézus feláldozott élete az összes Ádám bűnök eltörlésére elegendő. Ezen áldozat véghezvitele után, az Atya programja szerint, Urunk fel lett támasztva a halálból „megélevenítettén lélek szerint” életet adó szellemi Lénygé lett, még sokkal nagyobb dicsóséggel felruházva, mint azelőtt. Filippi 2: 9.

Szentírásilag a megdicsőített Jézus második Ádámnak, Életadóknak és Örökkelvő Atyának van nevezve. Ezeréves Messiási Uralkodásakor Krisztus, mint második Ádám a világot újra fogja szülni. Az újraszületés munkája a halál alvásából való fölébresztéssel fog kezdődni, összhangban Urunknak azon szavaival: „Eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsóban vannak, meghallják az Ő szavát és kijönnek. Ján. 5: 28, 29.

A sírból való feltámadás az újraszületés munkájának csak a kezdete lesz. A felkelő alvók elméleti állapota ugyanolyan lesz, mint mielőtt el nem aludtak. Mielőtt újra születhetnének tehát először az Igazság ismeretére kell őket hozni. Az értelmi füleket és szemeket meg kell előbb nyitni. A Szentírás biztosít bennünket, hogy ez meg fog történni, mert az Ur dicsőséges tudománya betölti az egész földet, mint a tenger vize a mélységet. Esa. 11: 9.; 35: 5.

Az Isten Szeretetéről való híradás, az Ő kegyelmébe való visszatérés lehetősége a Jézus által való kiengesztelés folytán világosan be lesz bizonyítva mindenki előtt és mindenkinek meg lesz adva az alkalom arra, hogy bebizonyíthassa, vajjon akar-e, kívánczik-e visszatérni az emberi tökéletességbe, az örök életnek áldott alkalmatosságába? Ha ezt cselekszi, az

Életadó által újra fog fogantatni. Mert az Életadó csak azokat fogja újra nemzeni, akik az új életet kívánják. Biztosítva vagyunk affelől, hogy akik szándékosan megvetik ezt az alkalmat, a Második Halálba mennek; akik pedig elfogadják azon kor föltételeit, különböző fegyelem, oktatás és tapasztalat által fokozatosan segítve lesznek a testi, lelki és erkölcsi tökéletesség elérésére és mindannak visszanyerésére, ami Ádám engedetlensége és büntetése folytán elveszett, de amelyet Urunk Jézus az Isteni elrendelés folytán Messiási Uralkodásakor az újraszületett világ részére visszaállít.

Ezen szavak: nemzeni, fogantatni, ismét születni, rokonságban vannak a természetes születésünkkel kapcsolatos fogalmakkal, mindazonáltal ne úgy várjuk, mint Nikodémus, hogy t. i. ismét csecsemőként kell születnünk földi anyánktól. A nemzés az új születésre az elmében tulajdonképpen egy szövetségi meg egyezés az Életadóval. Az első és a második születés között azonban gyönyörű hasonlatosságot találunk, mert a míg Ádám úgy van feltüntetve, mint atyja, életadója, nemzője az emberi nemnek, addig Éva úgy mint gondozó, tápláló és oktató, míg a teljes kifejlődést eléri. Így Jézus is életadó abban az értelemben, hogy életét adta Ádámért váltságdíj. És az az Isteni programnak az is része, hogy második Ádám és Éva is legyen. A világnak nem csak az új élet elkezdésére lesz szüksége a Millenniumban, hanem gondozóra, táplálóra is míg kifejlődnek és felemeltetnek a visszaállítási tökéletességre. Istennek gondoskodása szerint különösen az Egyház van erre hivatva és nevelve a jelenlegi Evangéliumi korszakban, hogy a jövőben az Ellenjelképes Éva anyja táplálója gondozója és nevelője legyen a Jézus, az Életadó által újraszületetteknek.

Az Egyház újraszületése.

Az nem volt terve Jehovának, hogy Fia többször fölvegye az emberi természetet. Ellenkezőleg, az Ige csak a halálnak elszenvadására vette fel a szolgai formát — az emberi természetet. És ennek megtörténte után az Atya feltámasztotta őt a dicsőséges szellemi természetbe, csak hogy egy fokkal még nagyobb dicsőségre és hatalomra, feljebb az angyaloknál és minden birodalomnál. Eféz. 1: 20—22. Filippi 2: 9. Ezt jelentette Urunk részére az újraszületés, vagyis a második születés, mert test és vér nem vehette az Isten országának örökségét. 1. Kor. 15: 50.

Idvezítőnk átváltoztatta szellemi természetét emberi természetre, de emberi természetét már nem tudta átváltoztatni szellemi természetre, mert ha ezt tehette volna, akkor megalázkodása semmi célt nem szolgált volna. Emberi életét áldozatul adta, mint Váltásdíjat Ádám életéért. És mivel az egész emberi nem élete elvesztett Ádám engedetlensége miatt, Ő kőzvetve az egész emberiségért áldozta magát. Eképen Megváltónk mint ember életjog nélkül maradt volna, ha Isten nem gondoskodott volna ujjaszületéséről.

Jézus emberi lényének feláldozása 30 éves korában történt, melyet vízben való keresztesítésével jelképezett. Ennek megtörténte után az Atya azonnal fogantatta Őt ismét, de nem emberi, hanem szellemi lényé. Fogantatott a szent Szellemről, mely galamb képében szállott le rá. Három és fél évig Jézus, mint szellemről fogantatott Uj Teremtés használta halálra szentelt emberi testét (mert más teste még akkor nem volt neki.) Ebben a testben „megkísértetett mindenekben, hozzáunk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid. 4: 15.) és miután a halálig tartó hűségét bizonyította az Atya iránt, Isten őt feltámasztotta a halálból harmadnapon, de nem mint embert, hanem mint Szellemi Uj-Teremtést.

Feltámasztása után Idvezítőnk, mint szellemről született lény jött-ment, mint a szél, gyakorolta azt a hatalmat, melyet Níkodémusnak mondott. Vagy hétszer jelent meg tanítványainak rövid néhány percre azon 40 nap alatt, míg itt volt a földön. Megjelenése olyan volt, mintahogy azt az angyalok többször tették emberi alakban. Azután felment a magasságba. Az Ur most Szellem-második Ádám. 2. Kor. 3: 17; 1. Kor. 15: 45, 47.

A Biblia mutatja nekünk, hogy az Isten kezdettől fogva tudta, hogy Urunk Jézus elvégezve nagy művét, ujjaszületés által Ádámnak és gyermekeinek Atyja lesz. És Pál mondja, hogy Isten az Egyházzal is előre tudta, hogy Krisztusnak Menyasszonya örökös társa lesz az Ő országában. Ezért mondja az Ur az Egyház első tagjainak: „Ti pedig ültök 12 széken.” (Máté 19: 28.) Majd másik helyen: „Aki győzedelmes lesz magam mellé ültetem királyiszékembe.” Jel. 3: 21.

Az Atya ennek a Menyasszonyi osztálynak az esendő nem közül való kiválasztását és jövőbeli magasztos munkájára való elkészítését, a világ ujjaszületését megelőző időre tervezte. Valamint, hogy e menyasszonyi osztálynak természete az

Urnak tapasztalatához hasonlóan változék át, kezdődően ez az átváltozás az átadásnál és a Szellemről való fogantatásnál folytatódván és befejeződően a feltámasztási átváltozással. Ekép az Egyháznak ígérve van, hogy hasonló lesz Urához és meglátja Őt, amint van és részes lesz dicsőségében. (Ján. 3: 2; Róm. 8: 17.) Péter apostol az Egyházzal beszélve kijelenti, hogy „nagy és drágalatos ígéretek ajándékozottak neki”, hogy ezen ígéretek az Urnak szentelt szivekben munkálkodjanak, Isten akarátának cselekedésére és jó kedvére, hogy ez az osztály részesülhessen az Isteni természetben. 2. Péter 1: 4.

Az Élet és Halhatatlanság világosságra lett hozva.

Nyilvánvaló, hogy az Egyház születése az átváltozott természetre, nagyban különbözik a világnak, az emberi természetre leendő újra születésétől, a melyet Ádám elvesztett, de Krisztus visszavásárolt részére. Az Egyháznak más az atyja, mint a világnak. Jézus nem atyja, vagyis Élet-adója az új teremtménynek. Ő nem ezt váltotta meg, nem is biztosíthatta hát senki részére. Ha nem az emberi természetet váltotta meg és biztosította a világnak részére az arravaló ujjaszületés jogát. Az Egyház ujjaszületése jobban mondva fogantatása magától a mennyei Atyától van, amint az írás megkülönböztetően mondja: „Az Isten Urunk Jézus Krisztusnak Atyja ujonnan szült (fogantatott) minket.” (1. Péter 1: 13.) Egyedül Ő adhatja ezt az isteni természetet. De ez azért nem jelenti azt, hogy az Egyháznak talán nem kellene ragaszkodnia Idvezítőjéhez, mert hiszen a Szentírás kijelenti, hogy „Nála nélkül semmit nem cselekedhetünk” és „az Ő veresége által győgyultunk meg.” Még mielőtt Mennyei Atyánk egyáltalán érintkezett volna velünk és elfogadta volna áldozatunkat, szükséges volt, hogy Urunk Jézus, mint Szószólónk megjelenjen Nála érettünk és megnyissa előttünk „az új-életnek utját.”

Ezért mondja Pál apostol, hogy Krisztus „az életet és halhatatlanságot világosságra hozta az Evangélium által” — tartós, örök életet a világ részére, a halhatatlanságot pedig az Egyház részére. Ennek első eljövetele előtt az élet uta nem volt kinyilatkoztatva, mert erre vonatkozóan nem történt intézkedés addig, kivéve azon isteni ígéretet, melyet Isten barátjának Ábrahámnak tett, mely szerint valamikor és valamiképen az egész világ megáldatik. Ez azt jelentette, hogy a világ föl-

szabadul a halálbüntetés alól és élvezni fogja az isteni áldásokat, ami örökéletet jelent. Nem hogy a világ minden föltétel nélkül elvenné ezen áldásokat, hanem az alkalmatosság ezen áldások elnyerésére mindenki számára hozzáférhetővé lesz téve. Mindenki biztosíthatja a maga részére, vagy elvetheti. Az Ábrahámnak tett ígéret második része az, hogy ez az áldás az Ó magva által fog jönni, ami

azt jelenti, hogy az Ádám nemzetségének néhány különös tagja megáldja a világ többi részét — többi testvéreiket A mag, aki által ez az áldás jönni fog Pál apostol szerint határozottan a Krisztus lesz, Jézus, mint Fej, az Egyház pedig, mint az Ó teste. — Gal. 3: 16, 29.

„Ez ott született.“ Zsolt. 87: 4. 5.

„Megfizet örök élettel.“ Róm. 2: 7.

Ábrahám mikor fogja birtokába venni az ígéret földjét?

(Olvasóink egyikének véleménye).

(Folyt. és vége.)

Lót Sodomába költözése után Isten bizonyos ígéretet tett Ábrahámnak a földet illetően: „Neked és magodnak adom az egész földet, amelyet belátsz.“ (Móz. 13:15.) Egy parancs lett az ígérethez csatolva: „Kelj fel és járd el ez országot egész hosszára és szélességére, mert néked adom azt“ (17. vers.) Ábrahám hozzáfogott a rendelet végrehajtásához. (18. vers.)

Ábrahám miután kielégítő módon bizonyosságot tett hitéről a föld ígéretének megpecsételését nyerte Istentől, kibővítvén és arra vonatkozólag is szövetséget kötött Isten Ábrahámmal. (I. Móz. 15:18.) E szövetségekötésnek dátuma nagyon fontos a biblia tanulmányozók részére. Mint szerződési kötelezvényt a maga részéről Isten mikor pecsételte meg abszolúte feltétlenül kizárólag Ábrahám és testi magva részére a föld ígéretét?

„Azon a napon szövetséget kötött az Isten Ábrahámmal mondván: A te magodnak adom e tartományt Egyiptomnak folyóvizétől egészen ama nagy Eufrátes folyóig.“ (I. Móz. 15:18.) Ugy gondolom ez második része vagy a csatolmány a nagy Ábrahámi szövetséghez, mely később esküvéssal lett megerősítve és „ígéretnek“ nevezve, dacára, hogy világos ígéretek lettek hozzá csatolva különböző osztályokra vonatkozólag. (Róm. 4:16.) Pál világosan kimutatta, hogy a szövetség első része, amely kizárólag a szellemi magra vonatkozott, mely mag Krisztus, akkor volt megerősítve, amikor Ábrahám a tartományba tette lábát, vagyis az ígéret földére telepedett. (Gal. 3:16.) Ekkor mondom életbe lépett az ábrahámi szövetség, de nem mint egész, hanem csupán mint annak első fő-része. A szövetség második része, vagy a csatolmány szövetség, amely aztán az első nagy, feltétlen, esküvel megerősített szövetséggel „az ígéretben“ egybe

kapcsoltatott és az I. Móz. 15:18. versben említett „napon“ lépett életbe.

Ha tehát a földre vonatkozó szövetség dátumát megkaphatjuk, szinte bizonyossággal megállapíthatjuk az időpontot, amely közelségében Ábrahám birtokolni fogja a tartományt.

Isten meghagyta Ábrahámnak, hogy egy bizonyos szimbolikus jelentőségű ceremóniát végezzen abban az időpontban, amelyben megpecsételte a föld ígéretét és arra vonatkozólag megszerződött. E ceremónia, amely abban a korban használatos volt szerződések vagy szövetségi kötelezvények megpecsételésére — Ábrahám hitének megerősítése céljából volt alkalmazva, válaszként kérdésére: „Miről ismerem meg, hogy birni fogom azt?“

Jehova jelentőségteljes válasza Ábrahámnak.

Nem gondoljuk, hogy Ábrahám valamilyen képies jelentőséget megfigyelt volna a kiválogatott állatok évkorából. Ez olyan dolog volt, amely „elrejtett sok időktől fogva sok nemzetségtől“, de nekünk most megnyilvánított a Lélek által. A három állat közül egyik-egyik 3 éves volt, a madarak mindkettője pedig fiatal. I. Móz. 15:9. verséhez idézzük a bibliai magyarázatot: „A madár egy éves életkorában még rendesen fiatalnak tekintik, ha elfogadjuk, hogy a 2 gerle egy-egy éves volt, akkor az öt állat életkora összesen 11 év. 11 próféciai év, minden év 360 nap = összesen 3960 esztendő. Az Ábrahámval való szövetségkötéstől 1915-ig, a föld birtoklásáig ez az időköz.“ (Lásd: Emlékfűzet.) E számításban alkalmazott rendszer helyes és egygyező más szimbólumokkal, melyekben a valóságot Isten elrejtette a kiszabott időig, esedékességük időpontjáig. 3960 esztendő időtartama

egészen kimért időszaknak látszik. Mindazonáltal tudjuk, hogy 1915-ben Ábrahám nem vette birtokába a tartományt. Tehát a biblia tanulmányozói részéről nem lesz illetlenség az idézett kommentári magyarázatot szétboncolni és keresni a valóságos megoldást. Amidőn ezt tesszük, nem tudunk hibát találni azon állításban, hogy a 3960 év a szövetség hatályba helyezésével kezdett számítani; mindazáltal, ha az 1915-ik év, mint a 3960 év zárolása téves, akkor valószínűleg azon dátum is téves, amely a Kommentárban a 3960 év kezdetének van jelezve. A kommentár a 3960 évet Ábrahámnak a földre lépésétől, 430 évvel a kivonulás előtt, vagyis Kr. e. 2045-ben kezdte számítani. Az igaz, hogy ez a szövetségadásnak, — azonban a szövetség első, vagyis fő része megkötésének — a dátuma, amely a szellemi magra vonatkozik. És valószínűnek látszik, hogy a közbeeső idő, mely elvezet az időpontig, mikor Ábrahám birni fogja a földet, a földre vonatkozó ígéret, vagy szövetség megkötésétől jön számításba. I. Móz. 15:18. vers erre a szövetségekötésre mutat rá. Ha a szövetséget a nagy esküvéssel megpecsételt ígéret szövetség második részének tekintjük (I. Móz. 22:16., 17., 26:3., 4.), illő azt is mondanunk, hogy a 3960 esztendő a szerződés megkötésével kezdődik.

A kommentárban a következő pontok nincsenek figyelembe véve:

1) A szövetség megkötésének két különböző része, két különböző időpontban történt.

2) A 3960 év kezdetének magától értetődő és logikus időpontja az esküvéssel pecsételt szövetség második részének kötésétől számítatik. Ez pedig ugyanazon nap, amelyen megtörtént az állatok megoldásának ceremóniája a 15. rész tudósítása szerint. Akkor, ugyanazon időben lépett szövetségre Ábrahámmal az Isten a földet illetőleg. (I. Móz. 15:18.)

A szövetség „második része” mikor lett megpecsételve?

Ez időpontról Isten tett-e valami nyilatkozatot? Válaszunk: igen és ez megtalálható I. Móz. 16:3. versében. Logikus következtetés, hogy az itt ecsetelt esemény azonnal nyomon követte a 15. részben említettet. Egyszerű következtetésnek látszik, hogy Hágár szimboluma volt a testi magnak adott ígéretnek, vagy szövetségnek, amely az ő fia által, Ismael által volt ábrázolva. Nem a törvényszövetséget hoz-

zuk szóba, amelyet szintén jelképezett, hanem a földi magnak tett különös ígéretéről beszélünk, amely belefoglaltatott az esküvel megerősített szövetségbe és annak egy részét képezte. A törvény 430 év múltával lett hozzá csatolva a szellemi magnak tett ígérethez, (I. Móz. 12:3.) 420 esztendővel azután, hogy Ábrahám feleségül vette Hágárt.

A földet illető ígéret földi mag, fiu utáni vágyat gerjesztett Ábrahámban, sőt Sárában is. (16. rész, 1., 2.vers.) Sára töprengvén, hogy miként segítsen — így ajánlotta Ábrahámnak feleségül Hágárt. „Vevé azért Sára, az Ábrahám felesége az egyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóleányát, tiz esztendővel azután, hogy Ábrahám a Kanaán földén kezdett vala lakni és adá azt Ábrahámnak az ő férjének, feleségül.” (3. vers.) Hágár akkor lépett előtérbe az ábrahामी szövetség ama részének szimbolumaként, mely kizárólag a földi magra vonatkozik. Sára is ekkor lett szimboluma az ábrahामी szövetség fő részének, mely a szellemi magra vonatkozik és akkor volt megpecsételve, amikor Ábrahám a tartományba lépett. Hágár akkor vált jelképpé, amikor az ábrahामी szövetségnek a földre vonatkozó része a testi magnak megpecsételtetett. Ez azután történt 10 esztendővel, hogy Ábrahám a tartományba lépett.

Hágár természetesen jelképe a törvényszövetségnek is, hasonlóan, ahogy Ketura jelképe az új szövetségnek. De e tények nem vonatkoznak mostani vizsgálódásunkra.

Tény, hogy a törvény alá került a testi mag, de nem igaz az, hogy Ábrahám, vagy az ő magva az ígéretet a törvény (vagy a törvény megtartása) által örökölné. Ábrahám az ábrahामी szövetség alapján fogja örökölni a földet — annak azon része alapján, amely kizárólag személyesen Őt és utánna testi leszármazottját illeti. (I. Móz. 15:7., 18; Apcsel. 7:5.)

Ebben nem történik átsiklás. Ábrahám hit által (mint annak jutalmát) örököli a földet; Isten esküszava kezeskedik erről. „Isten ajándékai és hívása olyan, hogy azokat Ő sohase bánja meg.” (Rom. 11:29.) A földet illető ígérete is épen annyira abszolút, feltétlen, mint a szellemire vonatkozó. „Hogy szilárd legyen az ígéret az egész mag részére.” (Rom. 4:16.)

Mindebből az az észszerű következtetés derül napvilágra, hogy a földre vonatkozó szövetség megkötésének időpontja egybetalálkozik Ábrahám és Hágár egye-

sülésével és ekkor kezdődött el számításni a 3960 esztendő. Ez az egybekelés 10 évvel történt a tartományba költözés után. Mivel a tartományban való lakozás Kr. e. 2045-ben kezdődött, ebből az következik, hogy

a 3960 év Kr. e. 2035-ben kezdődött el számításni, 2035 és 1925 — összesen 3960. Tehát ennél fogva Kr. u. 1925-ben lehet Ábrahám az ígért örökségnek valóságos birtokosává.

Az Igazság fája.

„Amiképen azért vették az Ur Krisztust, akképen járjatok Őbenne. Meggyökerezvén és felépülvén Őbenne és meggyökerezvén a hitben, amiképen tanítottatok, bővölködvén abban hálaadással.” — Kolos. 2: 6, 7.

A szöveg, melyből leckénk véve van, mintha azt mutatná, hogy az apostol az evangéliumi reménységet szembehelyezi másfajta reménységekkel, melyek arra irányulnak, hogy némelyeket egy bizonyos fajta hitben, meggyőződésben és életmódban erősítsenek meg. Mindazonáltal szavát főképen azokhoz intézi, akik már elvállalták Jézus Krisztust Isten Helytartójául — akik hiszik, hogy Isten e világra küldte Fiát, hogy Ádám fajtájának Megváltója legyen és hogy lassanként megsabadítsa az emberi nemet a bűn és a halál hatalmából. Mindazok, akik Jézus Krisztusban vannak, ebben az értelemben vették Őt. Ez az egyetlen hirdetés, melyet Isten adott; ez „a hit, mely a szentek részére egykoron adatott.”

Isteni és emberi hirdetés.

Pál apostol azokat, akiknek irt, sürgette, hogy kitartsanak ebben a hitben és meg ne kísértsek földi bölcsességet vegyíteni a Mennyei Hirdetés közé. Miután elvették Krisztust, mint Isten felkentjét és mindennel Felérőjüket, Őt, „akiben a bölcsesség és tudás minden kincse el van rejtve,” „akiben az Istenség egész teljessége testileg lakik” — ennek megfelelően kellett járniok. Miután felismerték Őt, mint Mennyei Tanítót, tovább kellett haladniok ugyan azon az uton, — az ösvényen, mely dicsőségre, tiszteletre és halhatatlanságra vezet. Egy pillanatig sem volt szabad hinniök, hogy emberi tanítás összekeverhető az Isteni Hirdetéssel; mert bármely más tan csak arra szolgálna, hogy

zavarossá tegye a Mennyei Hirdetést a hallgatók elméjében.

Mindazonáltal ez nem azt jelenti, hogy az apostolok tanításai figyelmen kívül hagyhatók. A Mester ugyanis különösképen értesítette az Egyházat, hogy tizenkét apostola az Ő szócsovéi. A fenti igazság pusztán arra való, hogy megőrizzen minket minden olyan feltevéstől, hogy bármely más tanítás, vagy bármely más egyház helyettesítheti Jézust és apostolait. Ezeknek jelentette ki, hogy bármit megkötnék a földön, meg lesz kötve a mennyekben is, és bármit megoldanak a földön, fel lesz oldva a mennyekben is.

A lelki palánta fejlődése.

Ily módon megállapítván a kérdést, az apostol aztán erőteljesen ábrázolja, hogy hogyan kell Krisztusban előrehaladnunk. Elfordulván a Krisztusban az Ő Testének tagjaként járó ember képétől, Szent Pál a fa képét tárja elénk, amely fának a gyökérzete lefelé halad, törzse pedig felfelé törekszik, hogy mindkettővel elverje azt a táplálékot, mely erőt és szilárdságot ad neki. Amiképen a fa gyökerei lefelé nyomulnak és felszívják a talaj nedvességét, míg egyidejűleg a törzs és az ágak felnyúlnak a légkörbe, hogy a levelek által megszerezzék a növekedés szükséges elemeit, azonképen kapaszkodik be a keresztyén ember lelkületébe is Isten ígéjének nagy és drága ígéreteibe, másfelől meg egyidejűleg ezen ígérek szívbeli értékelésével és az élettapasztalataival való szigorú kapcsolatot utján építi fel jellemét. A hit gyökerei mélyen belesarjadnak az isteni terv ismeretébe, mialatt a jellem fája mind magasabbra és magasabbra tör s kifejleszti és megérleli Isten Szentlelkének gazdag gyümölcseit. Mert hát a tanítás egyik formája az építésnek.

(Folyt. köv.)

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emléklüzet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. Mindennapi mennyei könyér kötve 8 — K. — 1 drb levél-papír borítékkal 20 fill. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44 szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharm.

A nyomdai munkabér, papír stb drágulása következtében jul. 1-től dec. 31-ig, vagyis a félévi előfizetés 2 koronával kell hogy emeljük; amiért elnézést kérünk.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. sz.

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatóságuk miatt, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszünetlen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek a földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyház befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásotok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Irá meg e látást tettetés betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”

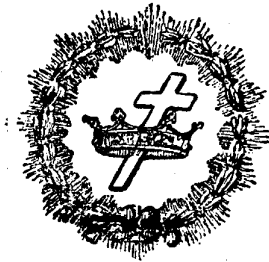
(Habakuk 2: 1.)

Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindekért.

„Vigyázo, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Es. 21: 11, 12.)

Egy új Király. Éesai 9: 2—7. — Máté 1: 21.

„... Kinek vállán leszen fejedelemség. — Trónja meg nem mozdul, szilárd az alapja; — Erős kézzel rendet teremt — lesz békeesség... — Tanácsa áll s forró szívét a hüvel megosztja.”

Israel reménysége és minden ember forró óhajának megtestesülése ömlik ki a próféta ezen szavaiból, melyek az új Király dicsó ország-lása alatt nyerik el a megvalósulás alakját. Ez az időszak elérkezett s serény munkája a Királynak illő bölcsességgel, igazságossággal párosult hatalommal és szeretettel, fokozatos előrelépéssel halad az ezer esztendő múlva betetőző végkifejlés felé.

Ez a Király élt még egyszer.
Találkozott Názárettel,
Betlehemben jászolláival...
Sok tövissel s Golgothával.

Mindez: tehát születése, élete, halála és feltámadása, valamint mostani dicsőséges országlása is igen jelentéktelen eseménynek tűnnek fel bárki előtt is, ha a próféta bizonyosságokkal nem volnának összeköttetésben. De haldd! Milven találóan zengik: „A nép, mely sötétségben jár, lát nagy világosságot; a halál árnyékában ülőnek csillogó fény támad.”

Angyalkar is mondja:

„Öröm szállt a földre.

A békeesség csókja

S hit áradoz Tőle.

Dicsőség Istennek!

Méltó hála zengien!

Jósága a szívnek

Szálljon fennen — fennen!”

Luk. 2: 13, 14.

A hű szívé zsidók jól bevették a próféta szavait, melyek reménységet öntöttek beléjük a Dávid és Salamon fénykorának letünése dacára is, mert hisz — úgymond:

„Gyermekek születik közöttünk —
Igaz Fiugyermek;
Elnyomottak s kik szenvednek,
Benne jogot nyernek.

Neve „Tanácsos” lesz s „Igaz”
„Csudálatos” egyben.
A hatalom, örökélet
— Beh szép is ez örömeinek —
Békeességgel, glóriával,
Ékességgel, szívvirággal:
Mind egyesül Ebben!”

A próféta szavai századok múlva váltak valóra.

Századok multával
Keleten fény támad,
Betlehemi jászol felé
Sok szív rejt hő vágyat.
Bölcsék visznek ajándékot
Hogy a hálát lerójják ott.
Hosszu uton epedéssel,
Törtetéssel, sok küzdéssel...
Mennek nagy lelkesedéssel.

Pásztorkirály — Melkisédek
Betlehemben újraéled;
Remény fakad sok száz múlva:
Hogy lesz örök-béke újra!

A Király fénye azonban nem tűndökölt Palesztina határain, mert rokonai, a zsidóság nem fogadták Őt királyi módra. Ján. 1: 11. Dávid ivadéka épúgy nem volt fejét hova lehajtsa, mint nagynevű elődje. Elévült-e hát a próféta hirdetése? Nem!

Itt van már az idő arra,
Rá a huszadik századra,
Hogy a Király eljött fénnel,
Növekedő dicsőséggel!

Fényében járnak a szentek:
A szolgálatra felkentek.
S hogy mind áldást vegyen végre,
Kell uralma ezer éve.

A fokozódó világosság.

Az emberiség még mindig a halál árnyékában nyihol és nem megy a fényre, hol áldó melegség mozgatja a szíveket. Ott kesereg még gyászban, Róm. 8:22. az erkölcstelenség, tudatlanság és betegségek hullámárjában, várva a csudálatos szabadítást — az Isten szabadosainak segítségét. És jön az idő, midőn valóra válik Malakiás próféta kijelentése (4:2):

„Feltámad az Igazságnak Napja,
Ha Sion lesz Isten igaz papja.
Elszáll a bú, arcról a könny szárad...
A szívekbe tiszta öröm árad.“

A Király fénye tehát a jövőben tündöklék igazán. Nemsokára világos lesz mindenki előtt az igaz út, melven haladnak a megváltottak. A fénybe, mellyel a Jézus bír, beleolvad száznegyvennév ezer kis Nap; minden elrejtett helyre besüt és „a sötétség titkait világosságra hozza“, mert „az igazak fénylenek, mint a Nap, Atyjuk országában“.

Most még sötétség borítja a földet és sűrű homály fedi a népeket. Pedig a Megváltó eljött, mint igaz világosság. Maga mondja: „Én vagyok a világ világossága“. De csak kevesen fogadták el Őt teljes hittel, igaz szívvel Ilyenül. Ezért van írva: „Az Isten, aki parancsolta, hogy a sötétségből világosság legyen, ugyanő az, aki fényelt a mi szívünkben“. II. Kor. 4:6. Igen. A hívők szívében. Hit által, szeretet által, reménység által fénylik, mint a meggyújtott gyertya. Azért mondja Urunk az Övéinek most is, mint egykor mondá azoknak, kik környezetében éltek, s a világító Szövétnekett látták: „Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy látva jócselekedeteiteket, dicsőítsék mennyei Atyátokat (a gyógyulás idején)“. — „A gyertyát a tartóra kell tenni és nem a véka alá“. Mindehez hozzáadja, hogy „a sötétséget szeretők utálják a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszok“. „Ne csudáljátok hát — hangzik tovább — ha gyűlöl titeket e világ: Engem előbb gyűlölt és... melyik nagyobb a szolgálata, vagy az Úr?“ Követőinek tiszta fényvel égő lámpása tehát a sötétségben világít most, míg nem elűz minden homályt a dicsőséges egybegyűjtetés napján és teljes lesz a fény, mint vízzel a mélységek.

Az apostol azt mondja: „E világnak Istene megvakította őket, hogy a Krisztus dicsőséges evangéliumának világossága ne fénylhessek szívükben“. Mily ellentétben áll ez azzal, ami a zsoltáíró által van kijelentve a hit háznépe felől, midőn

mondja: „Lábaimnak szövétneke a Te igéd és ösvényemnek világossága“. Az Isten beszéde, mint drága üzenet nyújtotta az örökélet reménységét az Evangéliumi Korszak harcosainak, hogy meg ne ütközzenek a sötétségben. „Ti a világosság gyermekei vagytok és nem a sötétségé“ elhangzott apostoli nyilatkozat ezekre vonatkozik. Ezek mennyei polgárok hit által. Meghaltak a világ részére, élők isteni szempontból. Szemeiket bezárták a gonoszság előtt s csak azokra néznek, melyek az örökkévalóság mesgyéjén belől vannak. E dicső haladás számukra nemsokára azt eredményezi, hogy az Igazság Napjába érve, áldást osztó sugarakat bocsáthassanak a föld minden részébe, hogy mind azok, kik most Ádám atyánk büntetésében részesek, megszabadulva örülhessenek, mint az arató az aratás idején. Ez áldás mindenkire fog áradni, mert a Krisztus mindenkiért meghalt — Ádám összes utódaira, kik kárhozat (elítélés) alá kerültek. „A világosság rásüt minden emberre, ki e világra született“. Ján. 1:19.

A megáldatás öröme.

A Milleniumi Korszak alatt felszabadul az emberi nem az átok alól és igen örül az áldásnak, mely kezeihez jut, mint az arató, vagy a zsákmányosztó ujjong, mikor addig nem birtokolt kincshez jut, mely csak úgy könnyedén és ingyen lett osztályrészévé. Így igazolódik be a próféta szava, mely az eredeti szöveg szerint eképp hangzik: „Mikor a népet megsokasítod, (mint a tenger homokját) örömet, állandó örömet adsz neki; és vígan lesznek Te előtted, mint az arató aratáskor, vagy az elenségtől zsákmányolt kincsetosztó“. Ilyen lesz a milleniumi hangulat; mikor csakis azok fognak elmaradni az Ur terített asztalától, kik makacsan és gögösen utasítják vissza. Isten felajánlott kegyelmét. A nagy többség többi részére ajándék lesz minden alkalom, melyet megragadhatnak az élet, az örökélet megszerzésére. Ajándék lesz, hogy az átok megszűnik. Ajándék lesz, hogy az Igazság napja sütni fog. És ajándék lesz, hogy állandó gyógyulás lesz Annak szárnyai alatt, ki szenvedett e testben az igazságért. Igen, ajándék. Avagy mit adhatna ennek ellenében ez a mindeztől megfosztott s a tolvajoktól megsebesített és útfélen hagyott ember? Semmit... semmit... valóban semmit.

Erről a nagy kegyről azonban vaj' ki tud most? Csak néhánynak van szeme, hogy lásson; füle, hogy halljon; értelme, hogy értékelje a drága örömhírt, mely egykor öröme lesz népek tömegeinek.

Csak az igaz Egyház képes erre, ki már megkóstolta az Isten kegyelmét a Jézus Krisztusban, kinek bűnei megbocsáttattak és akinek az örökélet már tulajdonítva van hit által. A világ ebbeli öröme a most beköszöntött új korszakban, az új Király birodalmában lesz, melyet Isten országának nevezünk.

Ebben az országban a Sátán vesszeje nem okoz többé fájdalmat, nem fakaszt könnyeket és nem eredményez halált, mert „megkötöztetik ezer esztendőre, hogy többé el ne hitesse a népeket”. Jel. 20:3. Hóseás próféta is bizonyítja ezt, midőn mondja:

„A koporsó hatalmától megmentem,
Boldogan élnék a haláltól menten;
Koporsó és halál vesztere jövök,
Utamon minden gonoszt összetörök.”

Gedeoni győzelem a tűz idején.

Ez az ezeréves nap az igazak győzelmi napja lesz. Megismétlődik Gedeonnak a midiániták napján aratott diadala. A kicsiny sereg újra győzni fog s a nagy városnak (Babilon) kőfalai leomolnak a papok kürtölésére. Józs. 6:5. És történik ez oly hirtelenséggel, mint Gedeon esetében.

A megdicsőült Krisztusnak, a királyi papságnak a fénye ki fog hatni az egész világra, mert az Úr nagy győzelmet ad neki az igazság harcában tanúsított hűségéért a napon, mely nagy nyomoruság napjaként jött e világra.

Ez időre céloz a próféta további kijelentése (5. v.): „Mikor az egész tábor, az egymásra támaszkodott sokaság, és minden — vérben megfertéztet öltözet a tűznek eledeleivé lett, mert nagy hirtelenséggel megégett”. Ez időben került a lejtőre Sátán hatalma, mellyel sok századon keresztül, sok nemzetséget tett erőtlenné. Most van az ideje, hogy hallassék a szó:

Dicsőség int a Báránynak,
Győzelmi jel látszik;
Hős csapata igazáért
Fehér színben játszik.

Inog a fal, omlik a fal,
Előre hű szívek!
Ő el nem hagy, Ő meg nem csal;
Legyetek hát hívek!

„Mennyen, földön s a tengerben élő lények mind ezt mondják: A királyi székben Ülőnek, a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké”.

„De nekünk Fiu adatik.”

A próféta ezen szavai a kegyelem egy további fejleményét mutatják azok iránt,

kiknek „van füle a hallásra”. E nélkül a Fiu nélkül senki sem juthat be az igazság birodalmába; ott nem nyerhet áldást. Ez a Fiu Istennek Fia, kinek teljes hatalom adatott mennyen és a földön.

Mily gyönyörűsége a mi álláspontunk ezen hittételekben. S bár a világ bölcei előtt mindaz, amiről Ézsaiás próféta beszél e tárgyban, közönségesnek tetszik, kik azt vélik, hogy a prófétálás csak Izraelre szorítkozik, mi boldogok vagyunk, hogy „füleink hallanak; hogy szemeink látnak. Boldogok vagyunk, hogy fölismertük e gyermek személyében az Istentől küldött Messiást, Immánuel, a világ Megváltóját, Izrael nagy Szabadítóját, kiről „eleitől fogva szólottak Isten prófétái szent, tiszta érzülettel” s aki felől Ábrahámnak ez mondatott: „A te Magodban megáldatik e föld minden nemzete”.

Mi látjuk, hogy miként Őnéki, úgy a hit háznépének is szenvedések között kell megfutnia az evangéliumi pályát s mint Őt, az Övéit is igazságtalanul szenvedetik az igazság védelmezése közben. De látjuk azt is, hogy második jövetele idején, mint dicsőséges Messiást fogja elismerni a világ és „minden térd (akarat) meghajlik Előtte és minden nyelv (képesség) Őt fogja szolgálni az Atya dicsőségére. Nevét nevezik „Csudálatosnak, Tanácsosnak, Erős, Hatalmas Istennek. Örök-kévalóság Atyjának, Békesség Fejedelmének”.

Nevét tiszteli minden nép,
Mindenki kell, hogy áldja;
Dicsősége zeng méltókép,
Mert nagy lesz a munkája.

Övé lesz az igazi lény,
Másban nem lelnek békét;
Vele jogot nyer minden lény,
Mind ki szereti fényét.

Ő lesz a hű Tanácsos,
Hű Tanító s hű Barát,
Minden tette csudálatos —
Szegény is érti szavát.

Életadó, örök Atya,
Békesség Fejedelme
Az igaz szívet meghatja
S lesz tiszta gerjedelme.

Ki becsüli, él örökké,
Vége nem lesz napjának;
De erejét összetöri
Gonosznak s uralmának.

„Igazságos uralmának és békéjének nem lesz vége. A Dávid székében ülven, megerősíti országát igazságos ítéletekkel”. (7. v.) Dáv. 7: 27. Az új országban az új

Királyal lesz hű menyasszonya is, a dicsőségben Trónoló, hogy osztogassa a fejedelmi ajándékokat.

Karácsony ünnepén ajándékokkal kedveskednek egymásnak az emberek, miáltal hódolatot vélnek bemutatni a született Messiásnak. De minő hódolat lesz az, mi-

dőn felismerve Isten legnagyobb ajándékát, tiszta szívvel imádják Őt kimondhatatlan jóságáért!

Ez lesz csak a Nagy Karácsony Napja!

Ha a szívet tiszta vágy áthatja!

Megadásban, imádatban mind a Királyhoz jár!

Seregek Urának buzgó szerelme tör elő!

Jézus a csodálatos ember.

„Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek neki?” (Mát. 8:27.)

Mindig megilletődöttünk, olvasván az apostolok viharos esetét a galileai tengeren. Annyira dühöngött a vihar, hogy megrémítette még a tapasztalt halászokat is és Mesterüket, Jézust felébresztették. Utóbbi a hajó hátsó részének kis fülkéjében pihente az utazás és prédikálás fáradságait. E szavakkal járultak hozzá: „Uram! Tarts meg minket, mert elveszünk?” Jézus erre fölkelt, parancs szavára elállt a vihar és nagy csend lett. Az emberek ezt látva, elsodálkozva kiáltottak fel: „Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek neki?”

Habár azóta 18 évszázad pergett el ez idő nagy orsóján, még most is azért az egész művelt világban mégis felmerül a kérdés: — „Kicsoda ez az ember?” Minden nemzetiségbeli legnemesebb szívű, legjobb gondolkozóink, zsidók és nem zsidók elismerik, hogy a názáreti Jézus rendkívül csodálatos ember volt. Akárcsak mint napjainkban mondják még ma is, hogy „nem lehet csodálatosabb ember, mint Jézus”. Valóban némelyek csalónak nevezték. Mások azt mondták gonosz szellemek szállották meg. Mások pedig ellenkező túlszokba estek, azt állítván, hogy e kimagasló zsidó, maga a Jehova volt, aki egyidőre emberi alakba burkolta magát.

„Élet csodálatos beszéde.”

Az embert saját szavai szerint és nem mások beszédére kell megítélni, tehát sem a barátok, sem az ellenségek beszédére. Amennyire haladéktalanul elvetjük ellenségeinek állításait, mivel nem felelnek meg a valóságnak, csakúgy Jézus barátait se kövessük, amidőn az Őt tisztelési törekvésükben ellene cselekszenek Jézus kijelentéseinek. Arra vonatkozó tanácsukat, amit ők maguk se tudnak csupán oly kevésbé kell elfogadni, mint ellenségeit, — ha azok Jézus beszédével ellenkeznek. Ő az összes zsidók legnagyobbikja, aki úgy beszélt, mint ember soha, „az élet csodálatos igéiben” önmagáról az igazságot kinyilvání-

totta, ahogy azt egyéb dolgokról is tette. Ezt mondta: „Az én Atyám nagyobb énénálam.” (Ján. 14: 28.) Azt mondta, abban leli örömét, ha Atyjának szándékát cselekedheti és éppen e célból jött erre a világra, ami részéről egészen meghalásáig önfeláldozásába és önmegtagadásába került. (Zsid. 12: 3.) Amidőn a Getsemánében nagy kiáltással és könnyhullatással könyörgött az Atyához (Zsid. 5: 7.), ez nem volt csalás. Nem komédiázott, hogy úgy akkor, mint azóta megtévessze és tévútra vezesse tanítványait.

Jézus azt mondta, hogy Atyja küldte Őtet és Ő örömét találja Atyja akaratának tevéseben, hogy az embriség megváltására vonatkozó nagy tervének kivételében eszköze és szolgálja legyen. Azok, akik mind ezt hazudtolják, a keresztyének között annyi zürzavart okoztak és a zsidóknak elfogadhatatlanná tették az evangéliumot, tegyenek számadást és magyarázzák meg nekünk milyen jogon mondanak ellene a nagy tanítónak — vagyis az ő szavainak: „Az Atya nagyobb énénálam,” mi révén állítja, hogy Jézus halála csupán drámai jelenet volt és mint Jehova csupán kiköltözött Jézus testéből és folytatta a csalást, a megtévessztést, magát halottnak adván elő és hagyta, hogy tanítványai is ezt higgyék és későbbben is engedte ennek hirdetését, azután pedig feltámadottnak állította magát a halotti, kimúlt állapotból. Azok, akik ilyesmit tanítanak és így összezavarják az egész keresztyénség és zsidóság értelmét, hát próbálják meg ha tudják, félre magyarázni az apostol kristály világos kijelentését, hogy Isten a maga hatalmából harmadnapon halottaiból (kimúlt állapotából) feltámasztotta Jézust.

„Isten megnyilvánult a testben.”

„Ádám Isten képmására és hasonlóságára teremtetett”, ilyképen Isten megnyilvánult Ádám testében. Sőt még jobban megnyilvánult „az ember Jézus Krisztusban.” (I. Tim. 2: 5.) A szentírás világosan mondja, hogy Jézus birt emberi létezés előtti existenciával és önakaratulag bele-

egyezett, hogy festé legyen Jehova tervének keresztül vitele céljából. Ő nem volt bűnös, mint más emberek. Születése által az Ő élete a szellemiről egyenesen az emberi alapra lett átültetve. E módon csupán magára vette az emberi természetet anyja által. Élete érintetlen maradt, „szent, ártatlan, a bűnösöktől elválasztott.” 30 éves korában ilyen módon mint tökéletes ember megfelelő ellen (értéke) ára volt Ádám atyáknak. Ő „Isten megnyilvánítása volt testben” hasonlóképpen, mint Ádám a bűnbe esés előtt.

Azonban oly rendkívüli áldásban részesült, amelyet Ádám nem ismert. Hálálba való szentelése és megkeresztelkedése alkalmával részesült a Szentlélek felkenetésében és szellemi létfokra való fogamzásában, mint Felkent, mint Izrael ezáltal az egész világnak Királya és papja. Azért Ádámnál is magasabb értelemben megnyilvánította Istent a testben, e csodálatos ember ilyenképen volt „az ember fia” és Szentlélektől való fogamzás által rendkívüli módon „az Isten fia.”

Michael — olyan mint Isten.

A héber próféták a Messiás e nagyságát előre jelezték, aki az Istentől kiszabott időben a földfeletti uralkodást magához veszi és isteni tekintéllyel felépíti közbenjáró — Királyságát, amely 1000 évig diadalt ül, megkötvén a Sátánt és minden formáját a bűnnek, szabad utat engedvén az igazság minden jó elvének az újszövetség alatt. Izrael megáldására és általuk minden nemzetség megáldása végett. — Előtte meghajlik minden térd és minden nyelv csodálva és dicsőítve fogja és, amikor „betelik a föld Jehova ismeretének dicsőségével.” (Hab. 2: 14.)

Dániel próféta által Jehova „Michaelnek” nevezte el a nagy Messiást. Azt mondta nekünk, amidőn Ő fölkel, amidőn hivatalába lép és kormányozni kezd, ak-

kor nagy nyomornak ideje lesz, melyhez nem volt hasonló, amióta nemzetek vannak, amely külsőleg abban nyilvánul meg, hogy felépül világuralma az igazságnak, hogy a földön helyreállítsa a békességet és a jóakaratot az emberek között.

Michael (arkangyal) nevének jelentősége: „Olyan mint egy Isten — Istenhez hasonló.” Bárki is, de ha e szempontból hiszen a Messiásban, az ne várjon emberi husból és testből való Messiást, amugy kell várnia, ahogy ez megfelel a szentírás Jézus jelen állapota leírásának, aki a legmagaságosabbnak megdicsőített fia. Továbbá azt mondja az újtestamentum, hogy uralkodni kell a Messiásnak, amíg maga alá vetette összes ellenségeit, őket leigázta és majd azután, közvetítő uralmának záródásakor a királyságot Istennek, vagyis az Atyának fogja átadni, hogy a Jehova legyen mindenben minden. Tehát nem találunk semmi arra vonatkozó Jézustól vagy az apostoloktól származó kijelentést, ami valamely tekintetben azok zavarával és ellenmondásaival megegyeznék, akik azt állítják, hogy Jézus maga az Atva volt, hogy az Atya és Fiu egy személyiség kétféle név alatt.

„Kicsoda ez, hogy mind a tenger

Mind a szelek engednek Neki?”

Hangzott s hangzik még most is e kérdés,
Sok szív megremegett, — kevés volt az ember,

Kif hasonló módon nem kapott meg szél-
[vész.]

Hogyis volt? Elállott egy parancs szavára.
Áhitatos csend lett a hullámok hátán,
Szívek elpihentek, kinyitlak imára —
Tizennyolc évszázad mullott el azóta,

Mindez feledés ködébe nem borult.

Csend lett! Zugia még szívünk hódolata
Felejtve a rémek éjje — szívünk el nem

[szorult.]
Örömtől ujongunk — előttünk kész az út!

Az Igazság fája.

(Folyt. és vége.)

Miközben a keresztyén ily módon gyorsodik a Megváltóhoz való jellembeli hasonlóságban s hitének gyökerei mélyen beletenyomulnak Isten igéjének mélységeibe. — lassanként megalapozódik, megszilárdul. Az olyan fa, mely kemény gyökeret ver a földben nehezen szakítható ki. Csodálatos erőt nyer, csodálatos beletenyomulást a talajba s évek kellenek ahhoz, hogy kipusztuljon. Így van ez a keresztyénnel is, akinek hite alkalmasan megalapozódott.

Annyira belerögződik, annyira belefogódzik Isten igéjének ígéreteibe, hogy a különböző tanoknak semmiféle vihara sem lesz képes felborítani hitét.

Ha valaki folyton új után kutat, ezzel igazolja, hogy hitében még nem állapodott meg. De ha egyszer megállapodunk abban a meggyőződésben, hogy az isteni Terv valóban Istennek terve, akkor többet nem igen hagyjuk magunkat eltántorítani ettől az állásponttól. Minden keresztyénre, ki ily

módon belegyökerezett, belealapozódott a Szentírásba — a modern papi elméleteknek Evolúció, keresztyén tudomány, Új gondolat stb. nem igen lesznek már hatással. Nem képzelhető keresztyén gyarapodás és lelki élet elnyerése mindaddig, míg a lélek meg nem telepszik az Igazságban, a mint az Jézus Krisztusban megtestesült.

A lelki hanyatlás egyik oka.

Ha már megláttuk a Jézusban megnyilvánított isteni Tervet, ha magunkat átadtuk Istennek és az Ő igéje tanulmányozásának, — az egyetlen mód a lelki élet megtartására az, hogy tovább haladjunk ebben a tanban, hogy belegyökerezünk a talajba és benne maradunk. Nem szabad más mezőket keresnünk azzal a reménységgel, hogy ott további táplálékot találunk és hogy újabb elemek keverése azzal, amink már megvan, csak előnyös lehet. Az Ur Tervével semmi más elmélet nem keveredhetik össze. Teljes az és nem szorul más meggyőződésbeli rendszerek támogatására. Minden olyan kísérlet, mely arra törekszik, hogy emberi elméleteket és eszméket csatoljon bele, csak rontja értékét. Ilyen eljárás mellett sosem gyökeresedhetünk meg és épülhetünk fel Krisztusban: lelki visszaesésünk, végezetül lelki halálunk lesz a végkövetkezmény. Isten egyetlen gyermekét sem hányhatja ide-oda, akármiféle tanok szele; sem nem engedheti át magát beteges kíváncsiaskodásnak az iránt, hogy mit tanít ez, vagy amaz új tan. Így cselekedni igen veszélyes lenne a keresztyén ember lelkiségére nézve. Valaki részéről, a ki sosem ismerte meg az Igazságot, elmelel volna az ilyen eljárás, de nem mentheti semmi az olyan embert, a ki a Krisztusban lévő Igazság megismerése után is új legelőket után kutat, ahol jóllakassék. Az ilyen vagy sosem alapozódott meg Krisztusban, vagy lelki hanyatlásba esett. Kimeríthetetlen mezeje van a gondolatnak s az értelmi és lelki tevékenységnek Isten tervében s annak változatos mozzanataiban. Hisszük, hogy Isten úgy szándékolta, hogy legyen Neki egy „Abrahám magja“ amely által áldás szálljon a föld minden nemzetségére. Azok, akik ennek az ígéretnek a teljesedését várják, úgy gondolják, hogy Krisztus az „Abrahám magja“ és hogy nemcsak Krisztus Jézus, a Fej, hanem az Egyház, az Ő Teste is részese ugyanennek a hitnek, ugyanannak az ígéretnek, amely Ábrahámnak tétetett. Minden elhivatott egyénnek megvan az alkalma, hogy erre a hitre jusson, hogy gyakorolhassa azt és hogy felépüljön mint Krisztus Testének tagja. A jelen időben Krisztus Testének majdnem teljesnek kell

lennie. Közelget az óra, amikor Ábrahámnak ez a dicsőséges magja kezét tesz a föld ügyeire és helyreállít „mindenkit mikről szólott az Isten minden Ő szent prófétájának szája által.“ Csel. 3: 19—21.

Valamiképen a fa nem mindig ugyanazt az elemet lélekzi be, s nem mindig napfényben uszik, hanem fejlődése esőket és viharokat is kíván azonképen Isten gyermekeinek is különböző élményekre van szüksége, gyakran környezet változtatására is, hogy annál inkább kifejlészthesse a Szentlélek gyümölcseit. A nagy Vincellér jól tudja, hogy mindenik fájának miféle behatásra és környezetre van szüksége — mennyi napfényre, mennyi esőre, mekkora hidegre, mekkora megre, milyenfoku nyelésre — s mindeniknek megadja azt ami leginkább alkalmas neki minden esetben. Ő jól tudja, hogy mint kell változtatni ezeket a föltételeket és körülményeket stb. anélkül, hogy megzavarná a gyökérverés és felsarjadás folyamatát, sőt inkább fejlesztve azt. Mindezt magunk sem tudnók megcselekedni, ellenkezőleg, lelki csapást idéznők magunkra. Kell tehát, hogy folytonosan az ügyes Vincellér gondja alatt tartsuk magunkat és komolyan együtt munkálkodjunk Vele — hogy növekedjünk, kemények és megmozdíthatatlanok legyünk, szóval szilárdul megalapozottak.

A gyökér mélysége a fa frissességéből és termékenységéből látszik.

A gyökerek mélysége és szétágazása a fa frissességéből és termékenységéből látszik. Olyan fa, amely nincsen szilárdan és mélyen begyökeresedve, sose hozhat gazdag és édes gyümölcsöt s nem adhat az embernek hűvös és üdítő árnyékot. A gyökér mélysége föltétlenül lényeges követelmény. Ezenképen kell a keresztyén ember hitének is mélyen meggyökereznie Krisztusban. Így serdülünk fel mi is Ő belé, mind jobban és jobban megtanulván, hogy mi a Benne kifejezett isteni akarat. A gyökérverés folyamata láthatatlan és csak külső megnyilvánulásából ítélhető meg. Hapompás a levélzet, a gyökérzet is jó. De a fejlődés nem állhat meg itt; gyümölcsnek is kell teremnie. Isten gyermekének lelki élete ilymódon mindinkább és inkább Krisztushoz való hasonlóságot nyilvánít. Hogy tovább fűzzük a képét, a keresztyén nem csak egy ág lesz a szőlőtőn, hanem gazdag szőlőfürtöket is fog termni, amelyek esztendőről-esztendőre hova-tovább mind választékosabbak lesznek minőségben és nagyságban.

Látunk olykor keresztyéneket, akiknek kevés ismeretük van világi dolgokban, mégis mily lelkiségök, Krisztusban való

mély gyökerezések és betalajozások van, tiszta belepillantásuk Isten mélységes dolgaiba és gazdag keresztyéni tapasztalatuk. Meglehet, hogy a társas élet udvariassági szokásaiban való jártasságuk csekélyebb, mint sok más testvérüké; kevesebb alkalmuk volt elsajátítani mind ezeket az apró részleteket; mégis a Krisztusban való érett eredményeik megszegyenithetnének sokakat, akik a világ társadalmi szabályai tekintetében külsőleg kifogástalanok. Milyen gondosoknak kell lennünk abban a tekintetben, hogy itéletünk és jellembecslésünk szabályai a Mestertől adott minta szerint szabályoztassanak; hogy átlássunk a felszínen, hogy inkább a valódi, a lényeges vonásokat jegyezzük meg, mint a test külső sajátosságait, amelyeknek az Ur szemében kevés súlyuk lehet akkor, a mikor a jellem minőségét, vagy a Királyságban való rangot itéli meg.

Gondolkodásra való ösztönzések.

Ha a legközelebbi korszakban arra leszünk hivatva, hogy a világ bírái legyünk, hogy leszünk alkalmasak erre a méltóságra, ha még most nem tanuljuk meg felebarátaink megítélésében a helyes szempontot, az Ur szempontját választani? Ha irántuk való szeretetünket és becsülésünket elzárjuk jelentéktelenségeikért sőt olyan dolgokért, amelyek az Ur szemében megjegyzésre sem méltók, vajon ezáltal olyan jellembeli tulajdonokat fejlesztünk ki magunkban, amelyek méltóvá tesznek bennünket arra, hogy a jövő korszak bírái legyünk? Hogy gyarapodunk fel Krisztusig minden dologban? Vizsgáljuk meg magunkat szigorúan ebben a tekintetben, hogy valóban a Mesterhez hasonlókká lehessünk s elnyerhessük az Ő végső megelégedését.

Az apostol sürgeti, hogy megerősödjünk a hitben. Ez utóbbi szó vonatkozik a hitre „amely egykor a szenteknek adatott” — az egyetlen Hitre. Ezt meg kell mindenáron ragadnunk. A Sátán ugyan megpróbálja, hogy más csatornák felé terelje figyelmünket, hogy valamely új dolog iránt keltsen bennünk érdeklődést. De Isten terve, Isten igazsága, amint Urunk Jézus Krisztusban megnyilvánított csak egyetlen. A megigazultságban való oktatásunkra adatott, hogy „az Isten embere tökéletes legyen, minden jócselekedetre felkészített.” (2. Tim. 3: 17.) Ez nem mértani, háromszögletű, csillagászati, vagy más tudományos igazság, melyet szorgalmasan kell tanulnunk, belemélyednünk és gyarapodnunk benne, hanem Isten ígéje. (János 17: 17.) Ezek a tudományos igazságok mind-

annyian hasznosak a magok alkalmazásában, de nekünk most kevés időnk van ezek tanulmányozására. Mindegyikünk elnyeri majd az örökkévalóságot, amelyben megtanulhatjuk a teremtés csodáit, de most minden buzgalmunkat a lelki Igazságnak, az Isteni Misztérium mélységes dolgainak megismerésére kell fordítanunk amelyeket kinyilvánított szentjeinek egy különös cél kedvéért.

A megszilárdult keresztyén nem vakbuzgó.

Az Igazság felőleli mindazokat a szentírási tanításokat, amelyek Krisztusra az Ő munkájára és végül ama viszonyra vonatkoznak, amelyben mint Testének tagjai, Hozzá és mint felebarátok, testvéreinkhez vagyunk. Hálaadással kell meghuzódnunk ebben a viszonyban. Mind inkább és inkább meg kell barátkoznunk ennek az Igazságnak különböző mozzanataival. Tisztában kell lennünk azzal, hogy mit tanított az Ur és hogy miért tanította azt s értenünk kell ahhoz, hogy miképpen kapcsoljuk az Igazság különböző részeit egyetlen egészbe. Alaposan rá kell erre készülnünk. Szívükből meg kell becsülnünk az Ur szerető jóságát, aki nekünk ezeket a dicsőséges dolgokat feltárta és meg kell győződve lennünk arról, hogy mi ezeket nem kezdeményezhettük volna és senki ember nem kezdeményezte azokat, egyedül az Ur. Istennek nekünk szóló ajándéka ezek; nagyon hálásnak kell lennünk ezért a nagy ajándékért, féltőn kell őriznünk, mint egy megbecsülhetetlen kincset s fényt ragyogtatnunk Isten dicsőséges nevére.

A hamis tan tanítói között általában abban az egész világban, amely nem hiszi, hogy szükséges és tanácsos a hitben való megerősödés, az az egyetemes érzés uralkodik, hogy a hitben való megerősödés egyenlő a vakbuzgósággal. Azok, akik vétek elmével elfogadnak és nyakasan hisznek olyas dolgokat, miket sem józan elme fényénél, sem Isten ígéjének tekintélyével meg nem vizsgálhatók, joggal neveztetnek vakbuzgóknak. De aki egyszerű gyermeki hittel elfogadja és szilárdul ragaszkodik ahhoz, amit neki Isten sugalmazott, amit a mi okulásunkra az Ő ígéjében megíratott, az olyan ember nem vakbuzgó, hanem szilárd, megalapozódott jellem, aki helyt áll akkor is, ha az emberek számos elméletére képzelgésére emelt összes építmények is összeomlanak. A most ránk szakadó nagy Nap próbára teszi minden ember jellemépítményét, hogy milyen fajta az, de még a megvallott keresztyének soraiban is csak nagyon kevesek állják majd meg a próbát.

A kevesek, akik épen, veszteség nélkül

kiállják ezt a keresztpóráát, azok lesznek, akik megerősödtek Isten igazságában, „meggyökerezvén és felépülvén Ő benne.” A különbség a szilárd és a vakbuzgó keresztyén között az, hogy az egyik megerősödött az Igazságban, a másik megerősödött a tévedésben. A jelen nap „tüze” tovább fog égni és megnyilvánítani a különbséget a két osztály között, míg végre mindenki megpróbáltatják és méltónak, vagy méltatlannak találják.

Az önvizsgálat jelentősége.

Szövegünkben az apostol szavai Isten gyermekét, visszaviszik abba az időbe, mikor először szentelte meg magát. Milyen körülmények között jutottunk Krisztushoz? Emlékszünk, hogy nagy alázatosságra volt szükség részünkről, beismernünk, hogy vétkesek vagyunk és teljesen képtelenek a magunk megmentésére. Sokan mintha el is felednék az utat, amelyen elindultak. Hittel, alázattal, szelidséggel s azzal a határozott vágyal indultak el, hogy a Mesterhez való hasonlatosságban valóban megépüljenek. De úgy látszik, hogy fokozottan elvesztik ezt a célt szemük elől és elkezdnek egészen más irányban fejlődni, mintegyenesen a Krisztushoz való hasonlatosság felé. Ugy tetszik, mintha tüntetni igyekeznének a világ előtt. Mintha elhanyagolnák a keresztyén fejlődés alapelveit, mikor még mindig tanokról beszélnek, vagy magok általánosan fel saját tanokat.

Lassankint így eltávolodnak Krisztus tanaitól és szellemétől. Az apostol figyelmeztet ezekre a veszélyekre: Bizonyosak vagytok affelől, hogy elvettétek Krisztust? Biztosak vagytok abban, hogy teljesen Istennek szenteltétek magatokat és hogy új teremtményekké lettetek? Tisztában kell lennetek ezzel. Ha tisztában vagytok, akkor meg kell bizonyosodnotok abban, hogy előrehaladtok a Hozzá való hasonlóságban. Szigorú önvizsgálat nélkül azt hiszik, hogy haladtok, mikor épen nem haladtok. A keskeny út keskeny marad az út végezetéig; pusztá hitmegvallás és a törvények megtartásának bizonyos köre még nem elégséges. Gondoljuk meg, hogy Urunkat tekintetünkkel, viselkedésünkkel s életünk minden szavával és cselekedetével kell megvallanunk.

Önmagunknak Isten ígéjének világáról való folytonos megvizsgálásával vagyunk képesek előrehaladni a keskeny ösvényen, melyen Mesterünk járt. Amint előrehaladunk, az Igazságnak mind világosabbá, teljesebbé és csillogóbbá kell lennie. Ebből a célból szigorúan kell tartanunk magunkat az Igéhez és az Ur programjának vonalaihoz. Az Ur nem fogad el kicsiny, fejletlen hajtásokat a Királyságra, hanem olyanokat, akik megnöttek, megerősöttek — az igazságos szilárd, vaskos fát. (Ézsaiás 61: 3.)

Egyedül Isten ígéje épít fel.

Ássunk mind mélyebbre Isten ígéreteibe. Ha ezt tesszük, a hit gyökerei felszívják a táplálékot és széthordják életünkbe és mi meggyarapodunk, a mint a fa is megnő, mert táplálják, gondoztatik. Csak így erősödhetünk meg a hitben és nem a magunk, vagy mások képzelgéseiben. Hitünknek napról-napra mind szilárdabbá és élénkebbé kell válnia. Nem szabad, hogy ez önmagunkban, vagy valamely Istentől különböző dologban való hit legyen. Hittel indultunk el kezdetben és fokozottabb mértékben van szükségünk hitre, amikor felfelé kapaszkodunk — de Istenben és az Ő ígéjében való hitre. Minden, amit mi, mint az Ur gyermekei tudunk, Jézus, az Ő apostolai és a régi próféták által jutott el hozzánk s továbbra is hálaadással ugyanerről az asztalról kell táplálkoznunk.

Ne érezzük magunkat rabszolgáknak, következésképpen ne mondjuk magunkban. „Szeretnék kint kószálni valahol, nem tetszik nekem ez a Biblia tanításaira való korlátozás, több szabadságot akarok.” Ez a hajlandóság nem Isten valódi gyermekeinek a szelleme. Az ilyen érzések dédelgetése a legszörnyebb lelki katasztrófára vezet. Minden ilyen kísértést jelentkezők hirtelen és határozottan visszakell utasítanunk. A legmélyebb hála és köszönet, töltsen el lelkünket azért, hogy a dicsőséges isteni ki nyilatkoztatásban részesültünk. Eképen járván az Ur ösvényén, az egyetlen valódi örömet fogjuk elnyerni s az egyetlen lehetséges haladást tenni. „Ha ezeket cselekszitek, soha el nem buktok, mert ilyen módon adatik nektek bőséggel a mi Urunknak és Megváltó Jézus Urunknak országába való bemenetel.” (2. Péter 1: 10, 11.)

Alábbi címen a következő könyvek kaphatók: Emléklüzet füzve 3 K 50 fill., kötve 5 K 50 fill. — Tanulmányok gyűjteménye, füzve 6 K, kötve 8 K. — Mindennapi mennyei kenyér kötve 8 — K. — 1 drb levél-papír borítékkal 20 fill. Nagy B. Kolozsvár, Mikó-út 44. szám.

Kiadja a Magyarországi Bibliatanulók Egyesülete.

E lapban megjelentekért felelősséget vállal Szűcs Lajos Körösszegapáti, 226. h. sz. u.p. Körösszakál, Biharm.

A nyomdai munkabér, papír stb drágulása következtében jul. 1-től dec. 31-ig, vagyis a félévi előfizetést 2 koronával kell hogy emeljük; amiért elnézést kérünk.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. sz.